

ДИМИТЪР ЦОЛОВ

ПРОКЛЯТИЕТО НА БЕЛИАЛ

Част 2 от „Многополисна общност“

chitanka.info

Кървавите събития в „Клиника в средата на нощта“ се завъртат около намирането на артефакт, от иманяри в Полис Кръстовище, за който се подозира, че е единият от двата кучешки зъба на Белиал архивампирът, родоначалник на вампирската раса. Водачът им в Полис Кръстовище Гай Гришнав се опитва да скрие находката чрез убийството на всички свидетели, защото отдавна се знае, че другият Зъб е притежание на основния му конкурент за Главен водач на вампирите в Многополисната Общност Калигулас Нергал от Полис Паралел, а онзи, който събере двата Зъба на едно място, ще добие неимоверна мощ. Върколакът Дориан, случайно разбрал за иманярското откритие от дъщерята на Гришнав Нерония, с която има любовна връзка — се оказва в смъртна опасност. Ранен от сребърен куршум, попада в Клиниката на д-р Кимерия и...

ЛЕКАРИ И ТЕХНИ БЛИЗКИ

Д-р Арчибалд Кимерия / Ангел Китанов — хирург в Клиниката за митологични създания в Полис Кръстовище, в миналото членувал в бандата на Кукерите, с основно седалище в Полис Паралел, издигнал се в йерархията до Талисман на главатаря на бандата Григо.

Дан — (няма отношение към действието в „Проклятието на Белиал“) впиянченият иконом на проф. Костелиан.

Д-р Робърт Дойл — (няма отношение към действието в „Проклятието на Белиал“) анестезиолог, колега и приятел на д-р Кимерия, заедно с него, по време на нощно дежурство, спасява живота на простреляния със сребърен куршум върколак Дориан.

Д-р Хауърд Хенри — (няма отношение към действието в „Проклятието на Белиал“) — интернист, опитва се да оскверни Убежище, извършвайки покушение срещу ранения върколак Дориан в интензивния сектор на болницата.

Проф. Херберт Костелиан — основател на КМС — Полис Кръстовище, преподавател по сравнителна анатомия на митологичните създания, ментор и приятел на д-р Кимерия, един от малкото запознати с престъпното му минало.

Шели — самодива, танцьор-нестинар в нощен клуб, омъжена за д-р Кимерия, отвличена от вампира Йеронимус по заповед на Гай

Гришнак, с цел да принудят съпруга ѝ да убие ранения върколак Дориан.

ВАМПИРИ

Гай Гришнак — водач на вампирите в Полис Кръстовище, наредил неуспешното покушение срещу върколака Дориан и последвалото отвличане на Шели.

Йеронимус — (няма отношение към действието в „Проклятието на Белиал“) съветник и дясна ръка на Гай Гришнак, прекия извършител на отвличането.

Калигулас Нергал — водач на вампирите в Полис Паралел, основен конкурент на Гай Гришнак за Главен водач на всички вампири в Многополисната общност.

Нерония — дъщеря на Гай Гришнак, любовница на върколака Дориан.

ВЪРКОЛАЦИ

Рутгер — водач на върколаците в Полис Кръстовище.

Дориан — охранител на Рутгер, любовник на вампирката Нерония.

Тания — таксиметров шофьор, сестра на Дориан.

КУКЕРИ

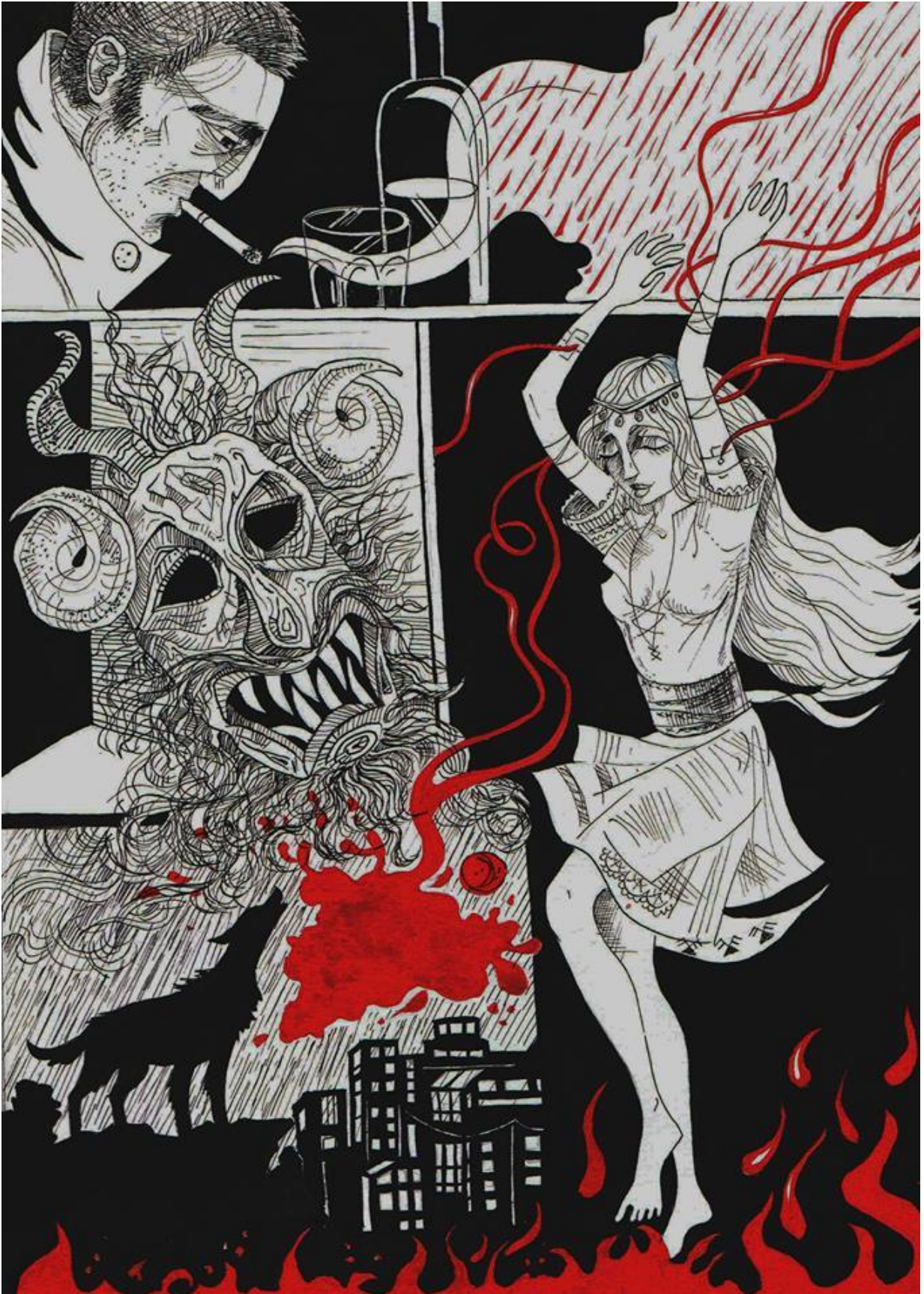
Григо — водач на Главния клон на бандата в Полис Паралел.

Кара Танас — водач на клона в Полис Кръстовище.

Господин Ренето — мистериозен пришълец от Изток, телохранител на Григо, личен учител на Ангел Китанов.

ПЪРВА ЧАСТ

*Аз се родих от Злоба, за да посея Страх.
Тихо оставих в Гроба всичко, което бях...*

ГЛАВА I

МОЛБАТА НА ЕДИН МЪРТВЕЦ

1

Двете крила на остъклената врата се плъзнаха встрани и затракаха със звук, наподобяващ този, който издава опашката на гърмяща змия. Може би нещо в механизма им беше на път да се повреди, но не разсъждавах дълго върху това, защото вниманието ми бе привлечено от появилата се между тях жена.

Въпреки нощницата и висящите от ръцете и прозрачни маркучета тя заслиза с уверени крачки по стълбите на портала. Лъчите от издигащото се утринно слънце пробиха короните на дърветата в болничния парк и превърнаха тъмнорусата и къдрава коса в раздухана жарава. Красотата ѝ ме накара да замижа. Със свито сърце зачаках мехурите от остро изгаряне да разцъфнат върху откритите части на тялото и, но нищо подобно не се случи.

— Шели... — Дрезгав грак се надигна в пресъхналото ми гърло.
— Шели, любов моя...

Не вярвах, че жената може да ме чуе от това разстояние, ала в същия миг погледът ѝ ме улови, усмивка огря лицето ѝ и смекчи леко ъгловатите му аристократични черти, в които се долавяше генетичното наследство на расата ѝ.

— Арчи! — Викът, звъннал като разлюлени от вятъра сребърни камбанки, нахлу в ушите ми. — Арчи, ела да те прегърна!

Надупчените ѝ от иглите ръце, и всъщност единственото доказателство, че любимата ми е прекарала последните няколко дни в болница, се разпериха като криле на птица. Руменината, избила върху бледите ѝ поначало страни, въобще не загатваше за каквото и да било страдание.

— Шели... — успях да промълвя. — Шели, ти си оздравяла...

Пристъпих нерешително напред, а посред тревожното очакване слънцето да започне болезнено да я жигосва, се прокрадна крехка

надежда, че всичко е било само сън.

Онзи гнусен вампир не я е отвличал.

След което не я е захвърлил, изцедена почти до капка, край ръба на пропастта, наречена Смърт.

Всяка изминала секунда засилваше увереността ми, че присъдата на дневната светлина е избегната.

Усмивката ѝ се разтегли още повече, докато ускорявахме ход един към друг.

Сърцето ми се опита да пробие гръдния кош, когато най-накрая се вкопчихме в прегръдка. Устните ми подириха нейните, но те се разтвориха и откриха нещо удивително наподобяващо игленик, само че иглите бяха с обърнати навън остри връхчета. Съществува, защото това вече не беше моята Шели, изсъска, лъхна ме трупно зловоние. Очите му се издължиха и свиха до рубинени цепки. Болка възпламени шията ми, щом всичките тези зъби-остриета се загнездиха в нея.

Светлината стана още по-ярка.

Разнесе се досаден жужащ звук...

2

След няколко секунди, и навярно подир десетки удари на бясно подскачащото ми сърце, установих, че се намирам в кабинета си у дома. Явно бях задрямал в любимото кресло, а четивото ми — едно доста дебело томче с исторически бележки върху формирането на Многополисната Общност — се търкаляше в краката ми.

Въздухът беше пропит от уханията на препълнения с фасове пепелник и почти изпразнената чаша с уиски, оставени на писалището пред мен.

При нормални обстоятелства сигурно щях да съм развеселен от факта, че съм придобил маниерите на не дотам улегнал пенсионер, ала през изминалия месец и половина нищо в живота ми не беше протекло нормално.

Изгубих съпругата си, случайно оказала се в епицентъра на бандитски конфликт, очаквах решението на Етичната комисия относно бъдещето ми като хирург в Клиниката за митологични създания в

Полис Кръстовище, защото волно или неволно, докато се опитвах да спася Шели, бях потъпкал Хуманната клетва, отнемайки живот.

Сънят, в който, почти като в реалността, всичко се увенчава със зловещ край и който напоследък доста често ме спохождаше, започна да избледнява в изтерзания ми ум.

Досадният жужащ звук обаче остана.

Трябваше ми още малко време, за да осъзная, че някой здраво се е облегнал на звънеца на входната врата.

— Идвам! Идвааам! Не съм глух! — успях да извикам измежду тежките пристъпи на тютюнджийска кашлица, докато прекосях антрето.

Пътьом сригах към стената безразборно нахвърляните по мраморната настилка дрехи и бельо. Едно ще ви кажа — чисто емпирично установих, че домът на прясно овдовелия мъж за броени дни се превръща в квартира на застарял ерген. Отворих с рязък замах и изобразих на лицето си най-ужасяващата гримаса, за която се сетих. Досадникът горещо щеше да се разкайва, че е смутил покоя на един... на един, хм...

Гледката на кукера, изправил се на площадката, невъзмутим като бронзова статуя, секна объркания поток на мислите ми. Черните му очи по някакъв начин успяваха хем да ме гледат, хем неутрално да минават през мен, клепачите му, обточени с дълги ресни, не мигаха. Беше обръснал черепа си до кожа, само един кестеняв кичур висеше в средата на челото му. Плъзнах поглед по мускулестото тяло, облечено в къс елек с обърната навън бяла козина, и го спрях върху окачената на колана му зъбата кожена маска. Още не беше заслужил да й поставят рога, а и червените символи покрай дупките за очите уточняваха, че това наистина е млад брат, заемащ най-ниските стъпала на организационната йерархия. Нямаше и извезано име върху емблемата на елека от лявата страна на гърдите му.

Започнах да се окопитвам.

— Да не си сбъркал адреса, синко?

В мига, в който отворих уста, изпитах убеждението, че дъхът ми може да повали възрастен кентавър. Кукерът обаче не трепна. Не показва и раздражение от снизходителното ми обръщение.

— Доктор Арчибалд Кимерия — насече думите по войнишки маниер.

— И Ачи става, момче — уморено въздъгнах. — Предполагам, знаеш истинското ми име.

Самият аз в един друг живот бях членувал в тази могъща бандитска организация и дори успях да се издигна до Талисман на Върховния главатар Григо в Полис Паралел. После години наред се заблуждавах, че миналото е затворена книга, но оживелите кървави призраци не бяха склонили да ме оставят на мира.

— Какво иска от мен Кара Танас — запитах.

Нямаше кой друг, освен главатара на местния клон, да го е изпратил насам. С Кара Танас вече се бяхме запознали. Водачът на Кукерите в Полис Кръстовище ми бе осигурил оръжие по времето, когато се опитвах да спася съпругата си, отвлечена от вампирски клан.

— Проводи ме да ти предам последната воля на един наш брат...

3

Налях си ново питие, бутилката изтрака в ръба на чашата. Ръката ми продължи да трепери и след като я поднесох към устните си. „Еднозъбата кокошка“ се плъзна по хранопровода ми с мекотата на парче кадифе, но бързо разпали пожар в стомаха и това ми припомни защо с професор Костелиан обожавахме тази марка.

Да-а, професор Костелиан! Светило в хирургията, основател на Клиниката за митологични създания тук, в Кръстовище, но най-важното — мой ментор в медицинското изкуство и верен приятел, който ми бе помогнал да загърбя бандитското минало, преди седмица се беше преселил в отвъдното, а съдбата ми бе нанесла пореден болезнен удар месец и половина след смъртта на Шели.

В академичните среди под сурдинка се мълвеше как патологът, извършил аутопсията на тялото, с потрес установил, че черният дроб на Костелиан тежи... 8,5 килограма. Най-голямата ирония обаче беше, че този заклет ерген и бохем, страстен пушач и пияница, успя да навърти точно деветдесет години, преди масивният инфаркт да спре туптежа на несъмнено също толкова огромното му сърце.

Гледах правоъгълното пакетче, поставено между бутилката и преливащия пепелник на писалището.

„Последната воля на един наш брат“, беше казал пратеникът, когато ми го предаде.

Увито в груба кафеникава хартия, пристегнато с канап.

До момента не бях посмял да го отворя. От половин час крачех нервно между покритите с книжни лавици стени в кабинета си и обръщах чаша след чаша.

Пакетчето привличаше погледа ми, изпълвайки ме с тревога.

Подозирах... не, бях убеден, че скоро ще науча за смъртта на трети близък човек и не смятах да бъда трезвен, когато това се случи.

4

Установих със задоволство, че ръцете ми вече не треперят. Разкъсах хартията, повдигнах капака на картонената кутийка, показала се отдолу, и извадих сребристото апаратче, поставено вътре в нея.

Задържах го в отворената си длан, докато се ориентирам какво представлява.

Най-накрая, поемайки си дълбоко дъх, натиснах нужното бутонче и гласът на Григо изпълни кабинета...

5

Добре си спомнях свърталището на Кукерите в Полис Кръстовище от последното ми идване тук. Спретната сграда на три етажа, с непретенциозен надпис ХОТЕЛ, от червени пластмасови букви, окачени върху фасадата и, тесен тунел, водещ към вътрешен двор, вляво от него — витрината на ресторанта, в който се влизаше направо от улицата.

И лицето на Кара Танас, разположил се на масата в дъното, все така приличаше на изсъхнал орех.

Само сервитьорката, опряла гръб на барплота срещу входната врата, беше друга, но със същия изхабен и безличен вид като предишната.

— Сядай — рече ми бандитският главатар и плъзна пепелник към мен. — Виждам, че си готов за път.

Кимна към малкия сак, който бях оставил на пода до крака си, после вдигна чашата си с прозрачно питие и купчинка лед на дъното.

— Имаш време да глътнеш едно, преди пневмобилът да дойде да ни вземе.

— Благодаря, ще пропусна — изръмжах, отпращайки с ръка сервитьорката, плъзнала се като сянка към масата ни. — Може да не ти се вярва, но вчера успях да приема дозата си уиски за един месец напред.

Извадих пакета „Черен трол“ от джоба на ризата си, палнах цигара и зачаках.

6

Трите пневмобила глътнаха разстоянието до индустриалната зона на града за броени минути в рехавия сутрешен трафик. Аз и Кара Танас, както подobaва на важни персони, пътувахме в средната, а антуражът ни от четирима братя — в колите пред и зад нас.

Заредиха се уродливи здания, повечето — личеше си от олющените фасади и изпочупените прозорци — отдавна изоставени. Парцелите пред тях бяха занемарени и обрасли с трънливи храсталаци, сред които се въргаляха ръждясали метални конструкции. Тук-там над някой килнат комин се виеше дим.

Потреперих. В сърцевината на тоя лабиринт от стомана и бетон се намираше кланицата на вампирите, отвлекли жена ми, която, уви, макар и да бях освободил от плен, не успях да спася.

Готовият за излитане хеликоптер, боядисан в камуфлажни цветове, ни очакваше пред едно от поредица олющени халета. Витлата му завихряха валма от бял строителен прах над бетонната площадка и с Кара Танас се закашляхме, докато се шмугвахме под тях, за да влезем в утробата му.

Наместих се на седалката зад пилота и опрял глава до опушеното стъкло, запалих нова цигара.

После се унесох в тъжни мисли...

7

— Здравей, мой малък приятелю — започна гласът от диктофончето.

Глас, който винаги щях да разпозная, макар за последно да го бях чул на живо преди повече от двадесет години.

Пред очите ми изплува онова невъзможно лице — бръснатата до кожа глава, осеяна с белези и татуировки, воднистите очи, които в зависимост от светлината можеха да се превърнат в мастиленосини петна или в два сиви къса гранит, зловецата усмивка, разкриваща редуващи се естествено бели зъби и боядисани в черно керамични коронки, бичият врат, опасан с масивна сребърна верига, на която висеше парче лазурит...

Последва дълга пауза. Отчетливо долових тежкото дишане на Григо, примесено с хриптящи и бълбукащи звуци. Лекарят в мен веднага тръгна да поставя диагноза. Без да се замислям много, а и все пак в миналото бях придобил представа за вредните му навици, заподозрях някакво тежко сърдечно заболяване.

— Така те наричах, помниш ли, ха-ха? — продължи най-сетне Върховният главатар на Кукерите в Многополисната Общност. — Съмнявам се, че те намирам в добро разположение на духа, научих за станалото с жена ти, моите съболезнования, Ачи... Предполагам, този запис допълнително може да влоши настроението ти, понеже, щом са ти го предали, значи вече съм мъртъв... Не крия обаче, че ще изпитвам и мъничко задоволство, ако те заболи, ха-ха... както преди години ме заболя, когато напусна Полис Паралел... Горе главата, момче, не те обвинявам за нищо...

... Всеки рано или късно открива път, който решава да следва, и истинският приятел не би му попречил... А ние бяхме повече от приятели, нали, мой малък приятелю...

Пристъп на мъчителна кашлица прекъсна потока на думите му. След около половин минута време Григо успя да го овладее и пак заговори, но остана грубото свистене на излизация от гърдите му въздух.

— Отивам си, Ачи... Приличам на стар, раздрънкан пневмобил, частите на който постепенно излизат от строя... Сърцето, бъбреците, черният дроб... нищо в мен вече не бачка като хората... Помпичката се задъхва... пълня се с течности, какво ти, давя се в собствените си телесни течности, мамка му... Ташаците ми са заприличали на

презрели дини, ха-ха, сестрите, дето ме обслужват, отварят ей такива очи, щом ги зърнат... Докторите се опитват да го скрият, но едва ли ще изкарам до утре сутринта... И все пак, не съжалявам за нищо! Ядох, пих, пуших, чуках без мяра... никой известен човешки порок не ми беше чужд... Славен живот беше... Но — отклоних се от главното... Имам една молба към теб... Минали са години от времето, когато за последно съм те молил за нещо и не искам да ми откажеш... Ачи, довлечи си задника на погребението ми в Полис Паралел...

ГЛАВА II

МАСКА, КОЛАН И ЕЛЕК

1

Три часа преди официално обявеното начало на погребалната церемония кацнахме в покрайнините на Полис Паралел, за да повторим упражнението от Полис Кръстовище в обратен порядък — скокнахме от хеликоптера и закрачихме към очакващата ни тройка пневмобици.

Пътят изви край едно от многобройните гета на втория по големина град в Общността. Съзряхме гъсто сбутани коптори, изградени от подръчни материали — изгнили дъски, ръждясали парчета ламарина, мухлясал картон. Гледката на валящите се в калта и боклуците деца, които спираха игрите си, за да ни проследят с огромни учудени очи, ме накара да си припомня собственото ми нерадостно детство, преди, за добро или зло, да стана част от Кукерите.

Постепенно навлязохме в по-благоустроените централни райони.

— Движим се по график — рече Кара Танас, плъзнал поглед към часовника си. — Ще имаме време и да се освежим в хотела. Намира се в близост до хазартния клуб, в който Григо е наредил да бъде извършено поклонението.

— Типично в негов стил — усмигнах се, макар буца да беше заседнала в гърлото ми.

Изпитвах усещането, че съм яхнал машина на времето. И не ми ставаше хубаво.

— Какъв беше в последните си години? — запитах.

— Нямахме чести лични контакти — отвърна Кара Танас, — но предполагам, че Григо в разцвета на силата си от твоята младост не се е различавал много от Григо в инвалидната количка. Чувал съм, че все така продължавал да прекарва часове във фитнеса пет дни от седмицата. Движеше делата на организацията в цялата Общност с

желязна ръка. Недъгът по никакъв начин не бе успял да сломи духа му, напротив, имам усещането, че го направи още по-силен.

— Да — кимнах, — типично в негов стил.

2

Масивна порта от ковано желязо се разтвори пред нас и пневмобилите поеха по асфалтирана алея. От двете и страни непознати за мен дървета със сивкави стволове и причудливо преплетени клони оформяха нещо подобно на зелен тунел, дълъг около двадесет метра. Алеята завърши с обширно кръгло пространство пред солидна тухлена сграда на четири етажа, обвита в бръшлян.

В центъра на кръга бе разположен фонтан с бронзова статуя на кукер в естествен ръст. Водата бликаше от две дупки в маската му, там, където би трябвало да се падат очите. По ръба на покрива на сградата бе монтиран надпис:

ПРИ КУКЕРА

ХОТЕЛСКИ КОМПЛЕКС

— Не бих се сетил — подсмихнах се, докато колите заобикаляха фонтана от лявата му страна и се насочваха към местата за паркиране.

Организацията явно беше придобила това място в годините, след като я бях напуснал, защото нямах спомен да съм идвал тук преди. Харесваше ми. Настроението ми едва доловимо започваше да се покачва.

Хотелският апартамент се оказа учудващо уютен, в контраст с грубоватия външен изглед на сградата и мрачното фоайе, където един рецепционист с още помрачен вид ни даде ключовете.

— След тридесет минути се чакаме при фонтана — рече Кара Танас и хлътна в апартамента, съседен на моя.

Тясно преддверие с вграден дрешник и бяла врата на санитарен възел, ме изведе към първото от основните помещения. Мебелировката бе изчистена — ъглов диван, изящна масичка от метал и стъкло пред него. Край масичката — две табуретки, тапицирани в същите жълтеникави цветове като дивана. На стената, към която беше

ориентирана по-дългата му част, мътно проблясваше черното правоъгълно око на модерна аудио-визуална уредба. До късото му рамо, непосредствено под прозореца отсреща, жужеше кубовидна хладилна витрина с наредени бутилки и плодове. В свободното пространство бяха разположени големи керамични саксии с всевъзможна зеленина. Поставих дланта си в жлеба на остъклената врата, заемаща почти цялата дясна стена, и я плъзнах встрани. Разкри се спалня, в която човек спокойно можеше да плува.

Не големината ѝ обаче ме накара да затая дъх.

Върху безупречно опънатата завивка, с цвят на развълнувано море, бяха положени черен елек и кукерска маска.

3

Приседнах до тях и си запалих цигара.

Прокарах ръка по извитите като подкова и съединени в основата си биволски рога на маската. Звънчето, окачено с две кожени връвчици между тях, тихо пропя. Ясно различих отчупеното връхче на десния — там, където преди години, в един друг, изпълнен с опасности живот, беше минал вражески куршум.

Придърпах елека към себе си, а отдолу като змия се измъкна и протритият ми кожен колан с медните чанчета, указващи броя на хората и нехората, които съм пратил на оня свят. Докоснах ивицата разръфан плат с извезано име Ачи, разположена вляво, при сърцето. Забелязах и допълнително пришитите отстрани кожени ленти — някой си беше направил труда да разшири дрехата, за да я пригоди към сегашната ми натежала от килограмите фигура.

Някой, който недвусмислено ми показваше, че ме иска облечен така на погребалната церемония.

Станах и изтръсках стълбчето сивкава пепел в пластмасовата раковина върху нощното шкафче. Върнах се в преддверието, освободих се от ризата и спортния си черен панталон и прекрачих в банята.

Лицето в огледалото отсреща имаше хлътнали от умора очи, под които тъмнееха подпухнали торбички. Около тях добре личаха

прорезите на бръчиците, оформящи ситна паяжина, изплетена от най-безмилостния тъкач — времето.

Пуснах душа. Нагласих водата на почти вряла и притворил очи, я оставих да отмие мръсотията от пътуването.

В ума ми нахлуха спомените за оня ден, когато ми дадоха кукерския елек и маската.

Бях най-младият брат, заслужил тази чест, но все пак трябваше да изчакам навършването на шестнадесетата си година, защото такава беше минималната възрастова граница.

Ритуалът по Посвещаването се бе оказал крайно болезнен.

Двадесет кукера, по десет от всяка страна, стиснали бичове от волска кожа, се опитаха да превърнат голия ми гръб в кървава картина, докато си проправях път през този коридор на страданието към очакващия ме в края му главатар.

— Облечи елека, момче! — заповяда ми Григо, щом със сетни усилия успях да се промъкна до него. — Нека попие кръвта ти в знак на това, че животът ти вече принадлежи на Братството! Сложи маската и препаси колана, на който вече пеят две звънчета! Нека враговете треперят от страх!

Както се оказа по-късно, бях единственият член на бандитската организация, пожелал да я напусне по своя воля и оставен жив.

Сега обаче, мислейки си за маската и елека, очакващи ме в спалнята, осъзнах, че в едно тъмно кътче на душата си, никога не съм преставал да бъда кукер.

4

Умората сякаш се свлече от тялото ми, оттичайки се с водата в канала. Препасан с хавлиена кърпа през кръста, излязох от банята, а облачетата пара ме последваха.

Извадих цигара от джоба на ризата си. Припалих. Грабнах бутилка бира от хладилната витрина. Капачката изсвистя, когато я развъртях — един от най-хубавите звуци, докоснали ухото ми през този очертаващ се много дълъг ден. Отпих. Пенливата хладина ме накара да се почувствам истински жив.

А още по-жив се почувствах в мига щом метнах кукерския елек на гръб. Точно както бях предположил — оказа се, че ми е по мярка.

Ангел Китанов, Ачи от Паралел, доволно се обтегна, изпука кокалчетата по гърба на дланите си и допи бутилката с бира.

Някакъв необясним импулс ме накара да бръкна в тайното джобче, пришито от вътрешната страна на привидно небрежно разпорената в единия от горните си ъгли емблема. Навремето там криех бръснарско ножче — прекрасно оръжие в умелата ръка за изненадваща атака.

Пръстите ми за малко да пропуснат хартиеното късче. Извадих го — стегнато навито на тънка тръбичка. Като нищо можеше да е забравена останка от миналия живот, но един уверен вътрешен глас ми нашепваше, че се е озовало там благодарение на онзи, който е заповядал преправянето на елека.

Григо.

Разгънах парченцето — оказа се с големината на половинка от кибритена кутия, а полупрозрачната хартия привидно беше празна. Случаен човек просто щеше да го изхвърли, без да се замисли, но аз имах едно наум. Започнах да го потривам с въртеливи движения между палеца и показалеца на дясната си ръка и зачаках. Ако предположенията ми бяха верни, на специалното мастило му трябваше известно време, за да реагира с мазнините на кожата. Не се бях излъгал — няколко минути по-късно ситно изписаните с детински разкривения почерк на Върховния главатар букви затанцуваха пред очите ми:

*Нямай вяра на никого в Паралел,
мой малък приятелю!
И опази Малвина!*

ГЛАВА III

ВЕСЕЛО БЕШЕ НА МОЕТО ПОГРЕБЕНИЕ

1

Слязох по стълбите, метнах ключа на намръщения рецепционист, като едва се сдържах да не му подхвърля и нещо шеговито от сорта на: *Бягай в дрогерията, момче, за тоя тежък запек са нужни свецички.*

Хм, доктор Арчибалд Кимерия, уважаван хирург от Клиниката за митологични създания в Полис Кръстовище, явно трябваше да преглътне жестоката истина, че Ачи от Паралел, разбуден покрай трагичните събития с Шели, все така отказва да заспи.

Елекът тихо проскърцваше върху торса ми, маската, окачена на колана, леко се удряше в горната част на дясното ми бедро, а звънчето припяваше с медено гласче в хор с братята си от колана.

Чувствах се превъзходно и това ме плашеше.

Кара Танас вече ме очакваше при фонтана с четиримата кукери, съпроводили ни от Полис Кръстовище. Спирали синкав дим се виеха нагоре от разпалените им цигари. Извърнаха се към мен и усетих, че в първия момент не ме разпознаха. Не можеха да свържат невзрачния, уморен мъж отпреди половин час с наперения брат, който крачеше към тях.

Черничкият главатар от Кръстовище прочисти гърлото си, може би понечи да каже нещо, ала се отказа и все пак в очите му съзрях мълчаливо възхищение.

Разпечатах новия пакет „Трол“, който бях взел от автомата за цигари във фойето.

— Как ще се придвижим до хазартния клуб? — запитах през издишания тютюнев дим.

— Не чуваш ли музиката? — на свой ред запита Кара Танас и махна с ръка. — Една пряка надолу по улицата е. Ще се разходим пеша.

Наострих слух. Долових някакъв глух тътен, долитащ от указаната посока.

— Защо ли не се учудвам — рекох, опитвайки се да сдържа усмивката си. — Хайде, да вървим.

2

Музиката ме блъсна в гърдите с могъщ звуков юмрук, всепоглъщаща и неумолима. Успях да преброя към петдесет души около стълбищната площадка пред клуба, въоръжени с най-различни духови инструменти и съответстващите им тъпани, барабанчета и чинели.

Кукерските елеци се оказаха пропуск, с който бързо преминахме загражденията на Уличния патрул. Мъжете в тъмносини униформени трика бяха отцепили района, за да задържат настрана започналата да се струпва тълпа от сеирджии. Очевидно обаче не очакваха проблеми — късите им автомати на предпазител небрежно висяха по раменете им.

Никоя бандитска организация нямаше да лепне петно върху себе си, атакувайки траурна церемония.

— Пустият му Григо! — прошепнах, докато крачехме към входа на клуба. По всичко личеше, че още приживе е решил за погребението му да се говори години наред.

Минахме покрай групичка мъже, въртящи две телета на шиш над жарава, разпалена върху огромни мангали направо на улицата. Миризмата на печено месо напълни устата ми със слюнка. Миг покъсно попаднахме в центъра на шарено стълпотворение от жонгльори, яхнали кокили, акробати, премятащи се във въздуха и екзотични танцьорки в оскъдни облекла, с дайрета в ръце. Един мим, облечен като смъртта, стоеше в подножието на стълбите, а по острието на косата му играеха слънчеви зайчета.

Не по-малко екстравагантен на външен вид беше и „Едноръкия бандит“ — хазартният клуб, в който тялото щеше да бъде изнесено за поклонение. С форма на зар за игра, боядисани в яркочервено стени и разбира се, кръгли прозорци с млечнобели матирани стъкла — ориентирани като точките по страните на зара. Влизаше се откъм

шестицата, през долната лява точка, представляваща отвор с размери, идентични на останалите точки-прозорци.

Провряхме се между нахъсаните музиканти. Тъпанчевите ни мембрани за малко да прокървят. Сетне бялата врата се плъзна зад нас.

3

Покритите със зелено сукно маси и игралните автомати бяха избутани към стените, за да се освободи място за огромния махагонов ковчег с отворен капак, разположен върху подиум в далечния край на залата. Нямаше цветя. Не видях дори един букет. Заподозрях и в този факт поредното шантаво желание на Григо.

Цветя и бонбони не пия!, твърде често повтаряше в ония луди години, заредили се, след като съдбата ме отведе при него.

Стенните абажури къпеха залата с ярка светлина. Между хората, струпани на групички, се стрелкаха сервитьори в бели фракове и с подноси, натежали от храна и напитки.

Обстановката почти приличаше на светски прием.

Казвам почти, защото всички игрални автомати бяха включени и явно нагласени на някакъв специален режим, та тракането, жуженето и звънтенето, излизащо от корпусите им, се омесваше във влудяващ шумов фон.

Грабнах кутийка бира и сандвич от подноса на един сервитьор. Обърнах се да подиря Кара Танас, но се озовах срещу някакъв видимо подпил мъжага. Беше на възраст около двадесет и пет, висок колкото мен. Грозен назъбен белег извиваше от лявото му слепоочие покрай окото и свършваше при ъгъла на горната му устна, придърпвайки го едновременно нагоре и встрани. За някой обикновен човечец тази картинка можеше и да има страховит ефект, ала аз не се впечатлих. Бях виждал къде-къде по-грозни гледки при пациентите с фациалис^[1]. Сигурно и той не се харесваше, защото се бе опитал да скрие дефекта с рехав мустак.

Погледът му явно започваше да губи фокус, което го накара да примижа, докато се опитваше да разчете името ми от емблемата на елека. Капчици пот покриваха бузите му, длабката под носа и челото по ръба на подстриганата му като паница черна коса. *Динко*, пишеше

на неговата емблема. Под кафявия му елек мускулите, макар и отпуснали се от алкохола, бяха добре оформени.

Най-накрая явно успя да се справи с буквите, облиза устни с надебелял език и изфъфли:

— Ти си оня палячо, дето преди години е бил Талисман на Главния, а после се е изнизал като мишок.

Облакът, проврял се измежду редките му жълтеникави зъби, беше толкова наситен с вонята на спирт и чесън, че спокойно би тръшнал даже Белиал — легендарния архивампир.

— А ти си тоя, дето ще си изяде ташаците, ако на момента не разкара миризливата си мутра от лицето ми — рекох и се ухилих.

Състоянието му на крайно опиянение и още неотворената кутийка в десницата ми, която смятах да използвам, за да му натикам носа в мозъка, предполагаха твърде кратка схватка.

— Момчета, момчета — Кара Танас се вряза с рамо помежду ни и ни раздели. — Не е сега моментът да си мерите патките. Отнасяйте се с уважение към паметта на Главния!

После ме дръпна настрани, а дъхът му опари ухото ми:

— Кротко, док. Не се поддавай на провокации. Въобще не е толкова пиан, на колкото се прави.

— Хм — изсумтях.

Хвърлих око към Динко, придобил междувременно съвсем трезвен вид. Дори ми смигна. Смигнах му и аз, а следващите думи изрекох ухилен до уши, достатъчно силно, за да съм сигурен, че ще ме чуе:

— Разиграването на сценки нямаше да го спаси, ако наистина бях решил да му напъхам малките топчици в лайняната уста.

Чу ме. Белегът на бузата му потъмня и стана виолетов, досущ светкавица, нарисувана с детски боички.

Кара Танас ме издърпа още по-встрани.

— Някои братя не са много доволни от факта, че си се появил тук, ала знаят, че такава е била последната воля на Григо и не могат да сторят нищо.

— И с какво скромната ми особа е заслужила такава, хм, неприязън? — запитах.

Кара Танас се огледа неспокойно и каза:

— Да речем, че те смятат за заплаха. На четиридесетия ден от смъртта на Григо, по устав, трябва да се проведе Събор за избирането на нов Върховен главатар.

Опулих се. После забелязах, че Динко се приближи към кукер с черен елек и го заговори, докато ми мятеше бързи погледи. Лицето на мъжа ми се стори бегло познато. Беше на възраст около моята, с натрупани доста килца над нормата. Тройна брадичка, преливаща към космата шия; храсталак от къдрави рижи косми, наподобяващ подкова суджук, обграждащ теменна плешивина; очи, изпъкнали като на жаба... С две думи — грозна гледка.

— А тоя плондер е? — кимнах леко към него.

Кара Танас изсумтя и преглътна. Стори ми се, че едва се сдържа да не пусне хрчка в краката си.

— Тоя *плондер* трябва да го знаеш от годините в Паралел. Лукан. Противна личност, не само на външен вид.

Прякорът му — Лукавия — говори сам по себе си. Към момента обаче е един от основните претенденти за поста на Главния.

Името отключи върволица от спомени в ума ми. И то — все неприятни. Знаех го, разбира се, просто времето се беше отнесло доста безмилостно с него, та поради тая причина първоначално не се сетих кой е.

— Ха така! Лукан се опасява, че ще се явя на Събора, за да предложи кандидатурата си?

— Не само той. Старите кучета от твоята младост постепенно се преселиха Оттатък. Сега в организацията колят и бесят тогавашните редници, повечето на възраст около теб. Не е чудно, че те приемат за нежелан конкурент.

— Но аз дори не съм член на братството.

Кара Танас се подсмихна, ала очите му останаха сериозни.

— Клетвата, която си положил, док, е за цял живот. Макар да е прецедент, че си оставен жив да напуснеш редиците ни, формално все още си кукер. Като добавиш и факта, че сегашните младоци те имат за жива легенда...

Дръпнах с показалец пръстена на бирената кутийка и отпих една здрава глътка.

— Точно от това се опасявах — изрекох, след като се оригнах. — Точно от това се опасявах.

Следващият половин час прекарах в механични ръкостискания, размяна на фалшиви любезности и пестеливо консумиране на бира. Усецах напрежението, витаещо наоколо, стараех се да запазя ума си бистър и се движех в комплект с Кара Танас. Мургавичкият мъж започваше да ми става все по-симпатичен. Освен това се оказа истинско хранилище на сведения и клюки за организацията.

Чаках да обявят началото на поклонението, а междувременно прехвърлях в ума си двете изречения от бележката на Григо, открита в тайното джобче на елека. Задавах много въпроси, на които все още нямах отговори. Не се съмнявах обаче, че погребалната церемония е добра отправна точка за търсенето им.

— Моля за вашето внимание! — Властен глас, усилен от микрофон, проби глухото боботене на разговорите.

След няколко секунди остана само гръмотевичната какофония, идваща откъм игралните автомати. В същия миг обаче и тя секна. Вече не се долавяше и шумотевицата от духовите инструменти на музикантите и подвикванията на артистите навън.

Заля ни благодатна тишина.

Всички погледи се извърнаха към подиума с ковчега, до който се беше изправил мъж в черен елек, отдавна преминал годините на разцвета си. Голият му череп имаше остри форми, само един тлъст сноп посребрена коса бе пуснат да расте на воля в основата на темето му.

Знаех го добре — Ванчо, кукер от старите пушки, най-възрастния в залата. На него по право се падаше да води церемонията.

Прокашля се нервно, огъна леко стойката на микрофона, за да слезе по-близо до устата му.

— Така-а, сега ще ви призова да запазим минута мълчание за нашия брат Григо, който премина Оттатък.

Подгънах коляно, положих свитата в юмрук десница върху сърцето си и притворих очи...

... отново бях единадесетгодишното хлапе, успяло да унищожи с игломет двама обучени бойци от вампирски клан. Крачех между кукерите по улицата към ресторанта, в чиято лятна градина ме очакваше главатарят им Григо, за да се запознае с мен. Минах под арката от дялан червен камък, насочих се към дъното на ресторанта, воден от силната музика. И тогава го видях. Потънах в езерото на синия му поглед, влюбих се в ужасяващата му умивка, която приличаше на наредени плочки от домино...

Гласът на Ванчо проникна през облака от спомени и го разпиля.

— Можете да се изправите.

Надигнах се и отворих очи. Звънчетата по колана ми тихо пропяха.

— Моля, всички, обърнете се наляво.

Извърнахме глави в указаната посока, за да проследим как от тавана се спуска правоъгълно бяло платно. Светлините в залата угаснаха.

— Сега — обяви Ванчо, — според последната воля на Григо, ще изгледаме запис, направен в болницата малко преди смъртта му.

Чу се жужене на прожекционен апарат и бялото платно оживя.

---

[1] Фациалис — заболяване, парализа на лицевия нерв, при която физиономията се изкривява и едната и страна сякаш увисва. ↑

ГЛАВА IV МАЛВИНА

1

Човърках разсеяно месото в подноса пред мен. Слушах Кара Танас, говорещ и едновременно лакомо похапващ от дясната ми страна. Кой-кой е по наредените под формата на буквата П маси, кръгове на влияние в отделните клонове на организацията, клюки... Учудващо бе, че все още не е успял да се задави.

Бяхме се прехвърлили в по-вътрешна зала за прощалната вечеря, след като поклонението свърши и кремационна капсула погълна ковчег с Григо.

Тия джаджи, набиращи популярност в последно време, лесно и сравнително евтино можеха да се наемат във всяко уважаващо себе си погребално бюро. Представете си нещо като издължено сребристо яйце, дълго около три метра, с диаметър метър и половина, в чиято утроба се поставя обектът за кремиране; същата развива температура от хиляди градуси за броени секунди, подир което изплюва през специален отвор урната с шепата прах. Бързо и чисто.

Оставих вилицата и забих поглед в десницата си. Върховете на пръстите ми сякаш още усещаха хладната твърдост на мъртвата плът, когато се наведох над отворения ковчег и докоснах бузата на Григо.

— Сбогом, братко! — прошепнах, а в очите ми изведнъж започна да пари.

Преди да се извие опашката от опечалени, бяхме изгледали записа.

Камерата трябва да е била закрепена в края на болничното легло, откъм краката на Григо, защото улавяше в близък план само горната част от торса и лицето на кукерския главатар, поставен в седнало положение. Гледката ме ужаси. Подпухналата бледа плът се люлееше като тесто по бузите и шията му, устните му имаха виолетово малинов оттенък, огромни синкави кръгове обгръщаха очите му, погледът в тях

бе изгубил бистротата си, в ноздрите му беше напъхана тръбичка, подаваща кислород...

Наред с ужаса обаче изпитах и възхищение. Григо намираше сили да изобрази нещо като усмивка, докато говореше, а от време на време отеклите пръсти на дясната му ръка, стиснали цигара, влизаха в кадър, за да подръпне немощно от нея.

Този човек съзнаваше, че умира, но искаше да стане по неговия начин. Без хленчене и мрънкане, с достойнство.

— Е, приятели — изхъхри Григо, — щом ви прожектират това, вече сте забелязали, че гледката не е от най-хубавите, нали, ха-ха. С две думи казано — пътник съм...

Гласът му звучеше по оня измъчен начин, който бях усетил и от диктофона. Предположих, че записите са направени по едно и също време.

Няколкото встъпителни дебелашки шеги скоро преминаха в наставления, касаещи делата на организацията до провеждането на Събора, когато щеше да се избере нов Върховен главатар. Григо недвусмислено даваше да се разбере, че и на смъртния си одър здраво е стиснал юздите.

— ... назначавам за свой временен заместник...

... негови преки подчинени стават...

Постепенно изключих и се вгълбих в собствените си мисли. С всяка следваща минута, прекарана в Полис Паралел, осъзнавах, че молбата на Главния да дойда тук, не е била моментна прищявка или плод на сълзлив сантимент, а част от внимателно обмислен предварителен план...

— ... урната с праха ми да остане на съхранение при дъщеря ми Малвина...

Името, долетяло към мен отнякъде много далеч, ме накара да подскоча. Все едно забиха нажежена игла в ухото ми.

В следващия момент осъзнах, че записът с Григо продължава да върви.

2

Прощалната вечеря постепенно загубваше тъжния си облик.

Кукерите методично почнаха да се отрязват в комплект с придружаващите ги дами.

Възгласи, ругатни, тостове, изревавани къде по-членоразделно, къде с комично фъфлене, неприличен женски кикот, дрънчене на чаши и прибори... Картинката със сигурност щеше да се хареса на главния виновник, ако, разбира се, все още беше жив.

Кара Танас вече хълцаше юнашки и през минута изтезаваше лявото ми рамо с космата лапа, което в просълзените му от спирта очи вероятно минаваше за приятелско потупване.

Моите очи обаче бяха заети да хвърлят дискретни погледи към централната маса, където, сред шепата стари кримки, начело с Ванчо, седеше и обектът на интереса ми.

Момичето бе на видима възраст около петнадесет, макар, докато все още можеше да говори, Кара Танас да ми бе обяснил, че всъщност скоро е навършило пълнолетие.

— Малвина — рече ми, когато случайно улови посоката на един от погледите ми. — Доколкото знам, Григо я е видял за първи път преди три години. Имал краткотрайна забегка с майка и в Полис Централ, където го отвели дела на организацията, малко преди куршумът да раздроби гръбнака му и да го прикове към количката. После изгубили връзка. Жената никога не го е търсила, отгледала дъщеря си сама, а едва преди да умре, ѝ разкрила кой всъщност е баща ѝ. Малката избягала от приюта, дето я настанили, метнала се на първия пневмобус за Паралел и това е...

Приличаше на кукла от порцелан — лицето и имаше нездравата бледост на вампир. Русата и, с почти платинени отънъци коса се спускаше право надолу към грациозно издължената шия. Над лявото слепоочие бе хваната с масивна сребърна фиба, представляваща паяк, разперил крака. Невъзможно сините ѝ очи обаче бяха оня белег, който не оставяше място за съмнение относно бащинството на Григо.

3

Изправен над писоара в мъжката тоалетна се облекчавах и пръхтях, примижал от удоволствие. Бирата е изборът ми за напитка, когато искам да запазя читаво съзнанието си по време на алкохолни

вакханалии като тазвечершната, но има един доста неприятен страничен ефект. Както се казва *две хубави не може...*

С периферията на погледа си улових, че вратата се отваря, а покрай влезлия нахлу и гълчавата от залата, в която трезвите като мен хора вероятно вече се брояха на пръстите на едната ръка.

Прекрачилото навътре момиче обаче също фигурираше сред тази скромна бройка.

Оправих панталона си и се насочих към умивалника.

— Мисля, че сте сбъркали помещението, млада госпожице — наложих си да запазя спокойствие, макар ръцете ми, опънати под струята вода, издайнически да потрепнаха.

— Кога смятахте да се свържете с мен? — пропусна забележката ми Малвина и се облегна на стената.

— Познаваме ли се? — контрирах въпроса с въпрос.

— Слушайте какво ще ви кажа, Ангел или Арчибалд, както предпочитате. Нямахте да съм истинско дете на Григо, ако за трите години, прекарани с него, не се бях научила да забелязвам кога към особата ми проявяват нездрав интерес.

Ухилих се и приближих длани към сушилният апарат. Бръмченето му съвпадна с думите ми.

— След като се разбра, че знаете кой съм, хайде да преминем на ти. Още веднъж, моите съболезнования, Малвина. Сега, вече загърбили официалностите, нека си изясним следното — няма как да си толкова добра. Фактът, че си ме забелязала, означава едно — проявата на *нездрав интерес* е била взаимна. Това пък логично води след себе си извода, че Главния ти е разказал за мен. А тъй като Григо никога не си отваря устата нахалост, е близко до ума, че преди да умре ми е отредил някаква роля тук, в Паралел. Опасявам се, не на статист... И все пак, поздравления — добре са те обучили, с нищо не се издаде по време на вечерята.

Тънка усмивка огъна ъгълчетата на устните й.

— Не се церемониш, док, харесваш ми. Точно такъв те описваше татко. В последните месеци наистина много ми говореше за теб. Предполагам, не си забравил къде се намира крайградската му вила. Когато успееш да прибереш приятеля си в хотела, ела там.

Обърна се, без да изчака отговора ми.

Истинска дъщеря на баща си.

В първия момент реших, че звуците идват от пияна жена, изпразваща стомаха си. Когато обаче свих зад ъгъла и се озовах във фойето, отделящо коридора със санитарните помещения от остъклената вътрешна врата на залата с кукерите, разбрах, че съм се заблудил.

Пространството беше обособено като кът за отмора. Ниски миндери, опрени до стените, шарени чергици, възглавнички, ковъори, кръгли дървени масички, стъклени търбуси и маркучи на наргилета, пликчета с мундщуци за еднократна употреба, пакети с тютюн и халюциногенни треви, керамични пепелници.

Гледката на преплелите се върху един от миндерите тела ме закова на място.

Письците излизаха приглушени от устата на Малвина заради ръката на кукера, поставена върху нея.

— Не се впрягай, малката — гърлено и накъсано ръмжеше мъжът, докато се опитваше да сломи съпротивата ѝ, — така или иначе... старецът ти вече... не може да те спаси... въпрос само на време, е да го направим, защо да отлагаме.

Другата му ръка придърпваше нагоре черната и рокля, разкривайки тънки бедра, обути в чорапи с телесен цвят. Русите коси на Малвина, доскоро съвършено прави, бяха усукани на масури и разпилени около лицето ѝ като гърчещите се змии по главата на Медуза Горгона. Очите ѝ, изцъклени с луд стъклен блясък, заплашваха да хвъркнат от орбитите. На пода, до един от пепелниците, видях да проблясва сребърната ѝ фиба-паяк.

Пред погледа ми падна пурпурна пелена. Стрелнах се към мъжа и вкопчих пръсти в рамото му. Усетих как изохка, когато размачках мускули и сухожилия. Още преди да го извъртя докрай с лице към мен, го бях разпознал по кафявия елек и прическата тип паница.

Динко. Без съмнение, порядъчно наквасен.

Ушите ми продължаваха да улавят хълцанията и хлипането на Малвина, но звуците бяха странно далечни, като да идваха през течаща вода. В този миг не съществуваше нищо друго извън мен и насилника. Единственото, което исках, е да го убия.

Изправих го и забих чело в носа му. Чу се хрущане. Очите му затанцуваха в различни посоки, загубили синхрон. Рукналите от тях сълзи се смесиха с яркочервената кръв и белезникавите повлякла на сополи и лиги. Отблъснах го от себе си.

Върхът на кожения ми ботуш, подсилен с метална пластина, се вряза в чатала му. Динко падна на пода, а от устата му блъвна вонящ фонтан. Клекнах, стиснах кичур сплъстена коса и заблъсках главата му в повръщаното.

— Сега... искаш ли... да си... изядеш... ташаците... а... копеленце...

Усетих нечия ръка да пада върху рамото ми и едва се сдържах да не я строша.

— Стига! — Тихият глас на Малвина някак си успя да проникне през тъпите звуци от удрящата се в бълвоча глава. — Стига, док!

Пурпурната пелена започна да се отдръпва от очите ми.

ГЛАВА V

ВЪПРОСИ БЕЗ ОТГОВОРИ

1

— Имам нужда от силно питие — рекох, когато най-накрая се тръснах върху канапето в дневната. — Нищо не обостря така жаждата, както преместването на изпаднали в безпомощно състояние човешки тела.

Извих очи към блиндирания панорамен прозорец зад гърба ми. Макар да бе още ранно утро, през него вече започваше да струи обилна светлина. Разкриваше се превъзходна гледка — обвитите във вечна зеленина хълмове на предпланината и накачалите по тях имена.

Баровски квартал, както с нотка на завист в гласа бе отбелязал шофьорът на пневмотаксита, докарал ме насам.

Вратът ми изпука, щом върнах поглед обратно в стаята. Плъзнах го по камината отсреща, извития като дъга бар с каменен плот, до който се беше изправила Малвина, любимия фотьойл на Григо, скърцащата табуретка край него, на която опъваше краката си, докато смучеше коктейли...

Почти нямаше промени в обстановката и не бих се учудил, ако не знаех колко много години са минали, откакто за последно съм надигал чаши тук.

Домакинята със сигурност бе предупредила охраната, че очаква посетител във вилата, защото белите елеци от караулката при входа мълчаливо ме бяха пропуснали навътре, без да ме проверяват, като обаче не забравиха да ме измерят с корави погледи. Ухилих им се в отговор и си отбелязах наум, че трябва да направя нещо по въпроса за сигурността на Малвина. Смъртта на Григо, видя се, бързо беше превърнала дъщеря му в уязвима мишена, а тези голобради момчета, вероятно невлизали в истински бой, при сблъсък с по-опитен противник, например аз, нямаха шанс.

Така или иначе не ме познаха.

Към черния спортен панталон бях добавил намачкано сако в същия цвят, спускащо се достатъчно свободно край тялото, за да не личат презраменните кобури под него. В единия кротко почиваше автоматичен пистолет с конвенционални муниции, а в другия — игломет висок клас. В страничните джобове имах резервни пълнители със съответните боеприпаси.

Рискът да се появя невъоръжен на погребението на Григо бе пренебрежимо малък — както споменах, едва ли някой щеше да се осмели да атакува траурна церемония. Оттам насетне обаче нямах намерение да съм лесна мишена и не мислех вече да се разделям с най-съществената част от съдържанието на пътното ми куфарче.

Елекът и маската бяха останали да правят компания на напоения като сюнгер Кара Танас в спалнята на хотелската ми стая. Преди да го метна дотам с пневмотакси, бях разчистил и фойето, където пребих Динко. Надявах се, че към момента въпросният, увит в омазаните с кръв и повръщано черги, все още обитава кабинката на мъжката тоалетна, в която го наврях сгънат като ембрион.

— Ако щещ, вярвай — подсмихна се Малвина, докато смесваше съдържанието на различни бутилки в шейкьра, — но точно преди да навърша пълнолетие, татко ми разкри тайната на рецептата за любимия си коктейл.

— „Пиратка“! Не-е-е, ревнувам! — комично сбърчих вежди, ала под прикритието на гримасата си внимателно успях да я огледам.

На дневната светлина ми се видя още по-крехка. Все пак си личеше, че се е свързала и е използвала двата часа, през които се занимавах с разнасяне на тела насам-натам, за да се освежи, да положи дискретен грим върху лицето си и да смени официалната рокля с друга, съвсем обикновена на вид, в бледозелен цвят.

— Погълнал съм тонове синт-као върху това канапе, преди баща ти да благоволи да ми каже съставките на „Пиратка“. А и винаги е заявявал, че направата на коктейли не е работа за момичета, ама-ха!

— Аз не съм обикновено момиче — стрелна ме тя с нова, по-дяволита усмивка. — Аз съм негова дъщеря.

Реших, че е дошъл моментът да подхвана сериозния разговор.

— Да, за добро или за лошо, ти си негова дъщеря, Малвина, и когато основният клон на Кукерите в Общността, тук, в Паралел, изпитва сътресения, това те поставя в една, хм, деликатна ситуация.

Блясъкът в очите и помръкна. Прехвърли съдържанието на шейкърта в две високи чаши и се приближи с едната към мен.

— Заповядай — думата прободете ушите ми като кристалче скреж.

— Виж — рекох след отпиването на продължителна глътка от спиртната смес. — Не исках да ставаш свидетел на онова във фойето... Изпуснах си нервите...

Малвина избегна погледа ми, после се завъртя към камината, така че почти ми обърна гръб.

— Динко си го заслужи — бавно изрече с неутрален студен глас. — Макар че и аз може да съм му дала някакъв повод. Често се виждахме покрай посещенията на един от капитаните на баща ми — Лукан, в чието обкръжение беше. Флиртувахме. Нищо сериозно — погледи, размяна на шеги, лигави фрази. Е, мисля, че изпитвах леко привличане, харесваше ми с този негов белег... Каква глупачка съм била... Пресрещна ме там и ми се нахвърли, вонящ на пот и спирт...

Изправих се, оставяйки чашата си на масичката при канапето. Приблжих се към нея и нежно положих длани на раменете ѝ. Усетих, че трепери под тях.

— Нямах вина, Малвина. Видяла си истинското му лице, преди да успее да те оплете докрай в мрежите си. Важното е, че не успя да те нарани.

Подозирах, че всичко покрай този *флирт* е било част от някакъв по-голям план, макар все още да не можех да го схвана. Със сигурност обаче поддалият се на животинския си нагон пиян кукер бе успял да прецака нещата. Подозирах още, че някой никак, ама никак няма да е доволен от този факт.

Например Лукан. Лукан Лукавия.

2

Инстинктивно не се харесахме още от деня, в който надяхме белите елечи. Всъщност никой новопостъпил в Кукерското братство тогава не ме хареса.

Аз бях Галеникът на съдбата, Талисманът на Григо, момчето, което освен задължителните тренировки по време на ежемесечните

лагер-школи минаваше и специален курс на обучение при личния телохранител на главатаря — мистър Ренето.

Двете звънчета, пропели на кожения ми колан, получен заедно с елека, и удостоверяващи за извършените от ръката ми убийства, сякаш очертаваха една невидима бариера между мен и останалите младежи. Сега си мисля, че са били основната причина да не намеря приятел сред тях през годините, прекарани в Полис Паралел.

Двете звънчета обаче бяха и отговорност, задължаваща ме да се потя три пъти повече от всички млади братя седем дни в седмицата.

Но да се върнем на Лукан.

Сигурен съм, че именно двете звънчета накараха седемнадесетгодишния младеж със смешна къдрава рижа коса и очи, изпъкнали навън досущ като жабешки, да ме намрази в мига щом ме зърна. Макар че хора като него така или иначе щяха да си намерят каквото и да е основание за омразата си. Тези хора просто са родени да пръскат злоба, а завистта спрямо успехите на другите е основното им жизнено гориво. Аз, от своя страна, отвърнах с презрение, типично за възгордял се юноша, сметнал, че в обсега му е попаднал недостоен индивид...

3

— Страх ме е — изхлипа Малвина, след като я настаних във фотъойла и почти насила излях половината от съдържанието на коктейлната чаша в гърлото и. — През последните три години свикнах да се чувствам специална... обгрижена и в пълна безопасност. Когато дойдох при него, знаех, че ръцете му са изцапани с кръв, но никога не съм го съдила. Животът в Общността е суров — трябва да си хищник, за да не бъдеш изяден. А дори хищниците, както се убедих, изпитват привързаност и любов. Знаеш ли, че под външната му бруталност, открих и жизнерадостен хлапак, който често гледа света с учудени очи.

Кимнах в мълчаливо съгласие. Григо наистина оказваше такъв ефект върху хората около себе си.

— Страх ме е, док — повтори момичето.

Усмихнах се тъжно.

— Сега трябва да вляза в ролята на чичкото с мъдрите фрази, който убедено заявява, че само глупаците не изпитват страх, нали?

Може би и алкохолът бе започнал да действа, но при думите ми момичето прихна.

— Ха-ха, чичко си, но съвсем не за изхвърляне.

Прихнах и аз.

— Ще приема, че не съм чул последното.

После отново станах сериозен.

— Има някаква причина Григо да ме призове в Паралел, след като повече от двадесет години беше изгубил връзка с мен. Представяш ли си, дори ме помоли. Смятам, че може би ти е разказал. От думите ти разбирам, че сте били доста близки.

Малвина ме прониза с онези сини очи и за миг си помислих, че стоя срещу баща ѝ, както хиляди пъти се е случвало в тази дневна.

— Знам... и не знам — промълви.

И продължи да говори, а въпросите останаха без отговор.

4

Григо разбрал за неприятностите, стоварили се върху главата ми, малко след като се бях свързал с клона на Кукерите в Кръстовище, за да закупя оръжие. Знаел как действат вампирите и не се съмнявал, че за жена ми вече е късно, ала направил каквото било по силите му да спаси поне мен. Организацията от години имала сключено примирие с тях и явно това бе натежало в моя полза. Сигурен съм, че ако не беше убедил Сенчестия им водач Калигулас Нергал да ме остави жив, щях да свърша изсмукан в някоя кланица, вероятно дори костите ми щяха да бъдат смлени за трупно брашно.

Няма човек, няма проблем, нали така беше казал някакъв сатрап от древността.

Появата на втория Зъб на Архивампира и основоположник на расата Белиал, предполагаемия могъщ артефакт, който задвижил поредицата от кървави събития, обаче не давала мира на Григо.

В прекалено удобен момент се случила.

Вампирските кланове тъкмо отбелязвали Началото на поредната Кървава декада, предстояло им избиране на нов Сенчест водач, чиято

власт, след като изборът стане факт и въпреки лишената от помпозност титла, е практически неограничена през следващото десетилетие. Две кандидатури се спрягали — досегашният Сенчест, Калигулас Нергал от Паралел, и старият ми познайник от Кръстовище — Гай Гришнавк.

Както вече знам, първият, с всички правомощия, давани му от заемания пост, обявил, че *укриването на артефакта* е достатъчно тежко престъпление, за да издаде смъртна присъда на опонента си, и по този начин практически бетонираше избора си за още десет години.

А Григо никак, ама никак не вярвал в случайните съвпадения.

Наредил на трима от най-доверените си хора да следят кръволиците и скоро била засечена необичайна тяхна активност. Хрътките му прихванали среща на член от близкото обкръжение на Нергал с кукерски брат, гравитираше около, дръжете се, Лукан.

Кукерът получил чанта, която впоследствие се оказала пълна със златни слитъци. За съжаление, при опита да го заловят, докато се качвал в пневмотакси, бил убит от снайперист, явно също наблюдавал срещата със задача да ликвидира куриера, ако нещо се обърка.

Малко след това здравословното състояние на Григо се влошило, наложило се да постъпи в болница, а тримата му довереници загинали един подир друг при странни стечения на обстоятелствата, наглед все нещастни случаи. Катастрофа, отравяне с газ...

— Мога ли да запая? — попитах домакинята си, когато направи пауза, за да разкваси пресъхналата си уста.

Придърпах един пепелник след разрешението на Малвина, изпълних дробовете си с дим и се отдадох на трескави мисли.

За пореден път името на Лукан изникваше в хода на събития, пряко или косвено засягащи особата ми.

А аз, точно като Григо, никак, ама никак не вярвах в случайните съвпадения.

ГЛАВА VI

ТЪТНЕЖИ НА РАЗСЪМВАНЕ

1

Силен гръм се разнесе отвън, разпилявайки всичко в главата ми, а блиндираното стъкло зад мен зажува като разлютено стършелово гнездо.

Секунда по-късно, под влияние на тренирани почти до инстинкти рефлексии, се намерих на пода, взрян тъпо в единия крак на канапето, вътрешно убеден, че няма буря, която да започне с такъв тътнеж. Пък било то и посред разгара на лятото, когато в планината обичайно се вихрят подобни стихии.

Креснах на Малвина да залегне. Плъзнах се на лакти покрай канапето и се приближих към прозореца. Внимателно се надигнах до стената, за да хвърля бърз поглед навън.

Мазен черен пушек се виеше над мястото, където допреди половин час бе имало караулка и портал, а един тип с лицева домино маска, застанал до спрял на около петдесет метра надолу по пътя пневмобил, небрежно се поклащаше с гранатомет на рамо.

Различих поне три трупа, облечени в елечи, доскоро бели на цвят, сред отломките от караулката, преди отново да се приведа към пода. И да имаше някой оцелял младок, не направи опит да отвърне със стрелба. Толкова по въпроса за сигурността.

Случваше се онова, което подозирах, че може да се случи.

Доста по-рано от очакваното.

Остана ми само да се надявам, че след сполучливото първо попадение гранатометчикът няма да предприеме директен обстрел към вилата, защото стъклото на дневната, заемащо централната част от нея, макар и подсилено, не би издържало срещу такова оръжие. В резултат, онези наши деликатни анатомични части, разположени отзад, щяха да пламнат като *стой, та гледай*.

Нещо обаче ми подсказваше, че главорезите искат жива любезната ми домакиня.

Надигнах се за нов бърз оглед. От колата на мъжа с гранатомета бяха излезли още двама, скрили очите си зад черни маски, и се насочваха към разрушения портал със стегната крачка, стиснали къси автомати в ръце. Друг пневмобил спря зад първия и нова тройка маскирани типове се измъкна през вратите. Шофьорите останаха в работещите коли, за да осигурят бързото изтегляне на нападателите. Не се съмнявах, че поне един екип вече се е заел и със задния вход, вероятно е неутрализирал или в момента неутрализира охраната там и се кани да проникне във вилата.

Не разполагахме с много време.

— Малвина — подвикнах на изпадналото почти в ступор момиче. — Виждаш ли двете плочки от облицовката в основата на бар плота? Откъм моята страна. Пъхни пръсти в цепнатината между тях. Малвина!

Отначало май не успя да разбере какво и говоря. Когато обаче повторих инструкциите, налагайки си да произнасям думите достатъчно бавно, разумът започна да се връща в ококорените и очи. Изви глава към посоченото от мен място, опипа с ръка и бързо откри цепнатината, след което маскираният като плочка подвижен панел с глухо скърцане се плъзна встрани. В появилата се ниша проблесна метално лостче.

— Натисни го надолу — наредих ѝ и когато изпълни командата ми, камината бавно започна да се отмества, разкривайки отвора на тунел.

Пуснах въздишка на облекчение, изпълнен с безмълвна благодарност към покойния главатар, който преди години ми бе разкрил тайната му. Знаех, че е проектиран и изграден още при строежа на вилата, понеже Григо не беше от хората, осланящи се на случайността, щом се касае за оцеляването на собствената им особа.

Изправих се и скокнах към плота, оглеждайки се за някакво хладно оръжие. В първата част от плана ми, съставен в движение, не влизаше стрелба.

Двадесетсантиметровото шило за лед с обла дървена дръжка, търкалящо се до шейкъра, ми се стори идеален избор. Мушнах го в

десния джоб на сакото, върнах подвижния панел обратно и помогнах на Малвина да се изправи.

— Следвай ме — рекох ѝ и прекрачих в тунела.

Броячът на изминалите минути тиктакаше в главата ми.

2

Придвижването не беше приятно. Поне за едър индивид като мен, защото се налагаше да го върша сгънат почти надве. Дребничката Малвина отзад, предполагам, се справяше по-добре с упражнението.

В нишата на вътрешния лост, връщащ камината в изходно положение, открих факла и кибрит. Насмолените парцали пламнаха за миг още с първата клечка, разкривайки стени от трамбована пръст. Белезникави паяжинни мрежи се загърчиха, когато върхът на факлата ги докосна, а тлъстите им стопани тупнаха на пода, омесвайки се с мокрици, дребни охлювчета и червеи сред колонии от жълтеникави гъби, обвити в лепкава слуз.

— Гледай в средата на гърба ми, без да сваляш поглед надолу — наредих на Малвина.

Последното, което исках в момента, бяха истерични момичешки писъци. Дъщерята на Григо измърмори нещо неясно в отговор — явно още не се беше отърсила напълно от шока — но се молах да ме е разбрала.

Въздухът имаше тежък гнилостен дъх, а задухът и влагата накараха тялото ми бързо да плувне в пот.

Успокоявах се обаче с това, че разстоянието, което трябва да изминем, не е много дълго — по груба преценка около шестдесет метра.

3

Натиках изгасената факла заедно с кибритената кутийка в ръцете на Малвина.

Бяхме стигнали участъка с трите забити в стената метални клина, маркиращи първия изход от тунела.

Учудващо е колко неща може да си спомни човек, когато е поставен в безизходна ситуация. Поздравих се, че паметта не ме е излъгала.

Изходът бе хитроумно маскиран като улична шахта. Огледах металния капак и опипах халките му със свободната си ръка. Личеше, че Григо е поддържал мястото през годините, защото върху главата ми не се посипаха люспици ръжда.

— Отгоре може би ще стане доста шумно след малко — рекох на момичето, — но не изпадай в паника. Когато изляза, започни да отмерваш секундите наум. Ето така — *двадесет и едно, двадесет и две, двадесет и три...* Не те ли повикам до пет минути, продължи напред в тъмното. Преброй до деветдесет, после запали факлата. Другият изход е и край на тунела, който ще те изведе в планината. Наметни самото ми. Леко облечена си, а горе ще е студено, макар да е лято. После — импровизирай. Важното е да оцелееш!

Плъзнах внимателно капака встрани. Въпреки солидния му външен вид бе изработен от някаква олекотена сплав и извърших операцията без особено усилие. Стържещият звук се изгуби в гъгнивото свистене на двата пневмобила, оставени на работен режим. Със сигурност се намираха в близост до фалшивата шахта — точно както бях преценил при бързия оглед през прозореца на дневната преди сякаш векове. Мисловният часовник в главата ми отчете началото на четвъртата минута от влизането ни в тунела.

Поседях още миг така, заслушан в околните шумове. Сега идваше най-рисковият момент. Моментът на истината, така да се каже. Ако стрелецът с гранатомета все още стърчеше на улицата или ако проникналите във вилата убийци бяха успели да я претърсят по-бързо, отколкото предполагах, и вече се насочваха насам, всичко щеше да иде по дяволите.

Предпазливо подадох глава, бързо я завъртях и се ухилих. За лайтмотив на живота ми спокойно можеше да се приеме следната мъдрост: *Късметът обича смелите.*

Бях се озовал в гръб на вече обърналите и изтеглени по-надолу на пътя коли. Откъм вилата все още не се забелязваше движение. Онзи с тежкото пушкало не се виждаше никакъв — вероятно бе влязъл в единия от пневмобилите, след като беше приключил кървавата си задача.

Молах се да е в предната кола, докато се приплъзвах по асфалта към задния пневмобил.

Късметът обича смелите, късметът обича смелите, нали така.

От момента на експлозията, предизвикана от гранатомета, до пристигането на патрул на Стражата от най-близкия участък, за да провери какво се случва в този поначало тих квартал, нападателите разполагаха с около десет минути за действие. Предостатъчно време за добре обучени професионалисти, каквито смятах, че са маскираните мъже. След това трябваше да се измъкнат възможно най-бързо и поради тази причина не бяха гасили превозните средства.

Наистина всичко беше изпитано от тактическа гледна точка, но факторът *случайност* се бе намесил, за да обърка идеалния им план.

Защото не бяха допуснали, че освен домакинята и младоците от охраната, унищожени безмилостно още с първата атака, във вилата може да е отседнал и хищник като тях.

Хищник, който току-що беше излязъл на лов, ядосан не на шега.

ГЛАВА VII

КЪРВАВИ РИТУАЛИ

1

Благослових лятната жега, принудила шофьора на задния пневмобил да остави свалено страничното стъкло.

Благослових и късмета си — беше сам.

Двойката в предната кола, отстояща на пет-шест метра от тази, като че ли се беше изключила за околния свят, улисана в разговор. Започнах да си променям мнението за професионалната им подготовка. После реших, че лекотата, с която бяха съумели да унищожат момчетата от охраната, трябва да е снизила бдителността им.

Това обаче не ме успокояваше. Някой от двамата всеки момент можеше да хвърли поглед назад, за да провери дали колегите му не идват, и да ме забележи. Изтичаше и времето, което бях отпуснал на екипите, влезли във вилата, за да я претърсят.

Надигнах се край вратата. Ръката ми се стрелна мълниеносно като отровна змия. Острието на шилото хлътна в лявото ухо на мъжа почти до дръжката, с незначителна съпротива от страна на крехките костни структури, обграждащи слуховия проход. Развъртях го в стремежа да нанесе възможно най-големи мозъчни поражения. Мъжът не успя да отрони и стон. Просто конвулсивно потръпна няколко пъти и се отпусна върху седалката.

В ноздрите ми нахлу тежка миризма — беше изпуснал пикочния мехур и червата си.

Издърпах шилото и отново се приведох до колата.

Прокарах длан под нея, за да открия страничния тръбопровод и забих кървавото острие в обшивката му. Дебелата гума най-сетне поддаде, после изхрущя и самата полимерна конструкция, а газовата смес на пневмобила започна да излиза навън с меко съскане.

Мисловният ми часовник отмери две минути от срока, който бях дал на Малвина или общо шест от влизането ни в тунела.

Извадих пистолета с конвенционалните боеприпаси.

Свалих предпазителя.

Следваше вторият етап от импровизираната ми диверсионна акция.

В него щеше да се вдигне малко повече шум.

2

Удивително е какви поразии могат да сторят някои куршуми, ако лоши хора като мен са си поиграли предварително с връхчетата им. Особено когато целта се намира на половин метър разстояние от стрелеца и е глава. Картината много наподобява онова ястие от разточено тесто, гарнирано с доматиен сос, колбаси и сирене и запечено във фурна.

Да живее лятната жега!

Да живеят свалените странични стъкла!

Главата на шофьора от втория пневмобил се разпукна като презрял нар. Докато отварях вратата, за да изхвърля на пътя омекналото му, заприличало на парцалена кукла тяло, установих, че не е успял да освободи тазовите си резервоари, както бе направил колегата му с перфорираното ухо преди малко.

Щом се наместих зад контролната уредба обаче, сбърчих нос. Барутните газове бяха започнали да се разсейват и откъм мъжа на съседната седалка, поставил незаредения гранатомет в скута си, ме лъхна подозрителна миризма.

— Интересно ми е с коя ръка натисна спусъка? — запитах и посочих пушкалото. Очите му зад оплесканата с кръв и мозък домино-маска бяха придобили размерите на салатени чинии. — Левак или десняк си, мм?

Онзи измуча нещо неразбираемо, хипнотизиран от тъмното дуло на пистолета ми. В салатените чинии изби влага, лиги потекоха край ъгълчетата на устните му.

Често става така — най-безмилостните убийци, които могат например да полаят с бензин жертвата си, да й драснат клечката и да се

превиват от смях, докато наблюдават агонията ѝ, се превръщат в сополиви ревлювци пред лицето на смъртта.

Хвана ме яд на него. Идеше ми да издърпам металната тръба от треперещите му ръце и да я напъхам, сещате се къде. Можеше да прояви малко мъжество, да опита да се бори, но явно се чувстваше куражлия единствено иззад визъора на оръжието си.

— Това ли те притеснява? — размахав пистолета под носа му. — Убийствена машинка, нали? Ако го прибера, по-спокоен ли ще се чувстваш?

Ловко го пъгнах в левия презраменен кобур.

— Всъщност няма значение — усмигнах се миг по-късно, извадих игломета от десния презраменен кобур и прострелях мъжа в по-близкото око. Лявото. „Скилидката“, както жаргонно наричат тънкия и подобен на топлийка боеприпас за иглометите, се заби в кафеникавия ирис с влажно пльокване; чупливото топчесто резервоарче при върха ѝ се разпука и освободи чесновия екстракт, с който беше изпълнено.

Към сълзите, стичащи се от очите изпод маската, се присъедини вадичка от белезникава слюз, а коктейлът от миризми в купето стана в пъти по-остър.

Поражението със сигурност и моментално би унищожило вампир. Кръволоците са така устроени, че телата им са уязвими за алкалоидите на чесъна, но у мъжа до мен създаде просто внезапен и крайно болезнен телесен дискомфорт. Защото целта ми беше не да го убия, а да го направя малко по-разговорлив. И нищо не развързва човешкия език така лесно, както внезапно появилият се крайно болезнен телесен дискомфорт.

Мъжът зави протяжно, пискливо. Не знаех, че може да съществува подобен звук. Сигурен съм, че ако го чуех през нощта, самият аз на свой ред щях да се изпусна от страх.

Само че беше прекрасен летен ден, слънцето весело ми намигаше в предното стъкло, а аз — Ангел Китанов, Ачи от Паралел — никак, ама никак не се страхувах.

Аз, Ачи от Паралел, бях превъртял.

— Ш-т — прошепнах почти любовно, — имаш десет секунди да ми кажеш някакво име, в противен случай ще загубиш и другото си око.

Мъжът започна да вие още по-силно.

— Десет секунди и име — натъртих, свалих маската от лицето му — безлично и плъхоподобно, сгънах подгизналата от сълзите тъкан на топка и я напъхах в устата му, за да заглуша противните звуци.

Започнах да броя. Когато стигнах до десет, издърпах парцала.

— Пей, птиченце, пей — рекох и птиченцето пропя.

Бил член на някаква местна псевдовампирска шайка, а поръчката за Малвина дошла директно от главатаря му. Трябвало да я доставят жива точно както бях предположил.

— Добро момче, спаси окото — ухилих се, докато прибирах игломета.

После извадих пистолета и го прострелях в сърцето.

Докато избутвах тялото му през вратата, установих, че винаги съм ненавиждал тези, хм... хора с фетиш към кървавите ритуали.

Фактът, че в играта се е намесила и друга банда, не ме учуди. Подозирах, че псевдовампирите са само подизпълнители, а истинският поръчител е останал в сянка. Но все отнякъде трябваше да се започне — просто хващаш първото попаднало ти звено от веригата, дърпаш, късаш и тръгваш нагоре.

Натиснах бутона, завихрящ потоците на въздушната смес в пневмобила, и с рязък тласък ориентирах двигателния лост в позиция за заден ход. Завъртях бордовия рул, така че да заобиколя колата на шофьора, прободен с шилото за лед в ухото. Спрях при отместения метален капак и зейналия на пътя отвор.

— Малвина — креснах. — Излизай! Чисто е!

От петте минути, които ѝ бях заръчал да преброи долу в мрака, преди да продължи сама напред, оставаха пет секунди.

Три от тях по-късно, русата ѝ коса пламна в отвора на фалшивата шахта, а след още три момичето се метнаха на седалката зад мен.

Тласнах двигателния лост напред, натискайки едновременно с това и бутона за допълнително завихряне. Пневмобилът подскочи и полетя.

Точно когато мисловният брояч се нулира в главата ми, мярнах първото движение откъм вилата. Различих в огледалото над командния плот дребничка тичаща фигура на мъж с автомат.

Пневмобилът ми обаче вече свиваше в първата пряка надолу по пътя, а някъде отдалеч долетяха сирените на уличния патрул.

ГЛАВА VIII

РЕЗЕРВЕН ВАРИАНТ

1

За да се скриеш добре, са необходими две условия.

Предварително обмислен план и достатъчно време за реализацията му.

При плана работата е ясна — когато знаеш, че може здраво да ти припари на дирника, трябва да разполагаш с минимум два резервни варианта извън основния.

Времето обаче е това, което обикновено прецаква упражнението, защото невинаги може да се разчете правилно.

Минутите, спечелени от мен с повреждането на първия пневмобил, макар и крайно недостатъчни, щяха да ми стигнат, за да реализирам един от резервните варианти.

Защото избраното място се намираше в близост до вилата на Григо.

И защото стара истина е, че когато не разполагаш с ценно време, най-успешно можеш да се скриеш под носа на преследвачите си.

2

Ако не знаех, че мъжът срещу мен е близък на Рутгер — главатаря на върколаците в Кръстовище — щях да реша, че точно той ме е посрещнал в просторния салон на имението в баровския квартал на Паралел.

— Здравейте, доктор Кимерия — дори тембърът на Волфганг, притежаващ лицево окосмяване с цвят на ръжда и онази по-скоро лисича хитрост, сякаш прекопирани от чертите на брат му, беше идентичен с този на Рутгер. — Напоследък много слушах за вас, но не подозирах, че ще се видим на живо толкова скоро.

Отвърнах му с уморена усмивка. Самият аз не бях допускал, че вероятността да се озова в главното *леговище* на вълчата глутница в Полис Паралел е голяма. Ала нападението над Малвина стана твърде внезапно, за да успея да се придвижа до другите места, които предварително си бях набелязал в този град.

Вече ви обясних за *плановете и резервните варианти*, нали?

Времето в Кръстовище, подир получаването на пратката с диктофона от Григо, не бях прекарал само в безпаметно наливане с уиски, както казах на Кара Танас. Прекарах го в наливане с уиски, разбира се, но в компанията на добра приятелка, с която се свързах веднага щом разбрах, че трябва да пътувам към Паралел за погребението.

Кончината на главатар от такъв ранг обикновено е придружена със сътресения в организацията. Подозирах, че тези сътресения, макар и косвено, могат да ме засегнат и понеже не знаех къде е мястото ми в цялостната картина, исках да имам възможности за бързо изтегляне, които не включват участие на членове от кукерското братство.

Наученото от бандитските ми години си казваше думата.

Очаквай неочакваното.

Подозирай опасност на всяка крачка.

Не се доверявай на никого.

И може би ще успееш да оцелееш.

Затова бях поканил Тания на пиетие, помолил я бях да вземе една карта на Полис Паралел и докато споделяхме бутилката „Еднозъба кокошка“, върколачката надраска няколко червени хикса с удобни според нея леговища там — три хотела в различни точки на града, една морга за пневмобици и за всеки случай, бърлогата на местния главатар на върколаците — Волфганг — братът близък на Рутгер.

Час преди да ме въведат в салона при него, бях протегнал ръка над страничното стъкло на пневмобици, показвайки стоманен жетон с изсечени върху двете му страни вълчи глави на охраната при подвижната, висока около три метра решетъчна ограда с остри шипове. Секунди по-късно оградата се бе плъзнала настрани по релсите, за да пропусне колата, а някакъв дангалак с посребрени слепоочия, свързани с рунтави бакенбарди, и издължено лице на чакал махна с ръка към едноетажна постройка, падаща се вдясно от основната сграда.

— Къщата за гости. Изчакайте там. Главатарят ще ви приеме при първа възможност.

3

Многополисната Общност, каквато я познаваме, е възникнала след столетия на военни конфликти. Териториално преразпределение, унищожаване на голям процент от старото население, прекрояване на генофонда на оцелелите под влияние на мутации... Редица фактори, изследвани и неизследвани, са оказали роля в моделирането на съвременния облик на Автономните градове.

В резултат жителите им — хора и нехора — са все така заети с взаимното си унищожение, но агресията им през вековете постепенно се е канализирала вътре в Полисите, сиреч от глобална към момента се е трансформирала в локална.

Всеки Полис е сам за себе си, макар че бандитските групировки, организирани първоначално на расов принцип — вампири, върколаци, хора и пр., излизат извън пределите на административните автономии.

Ръководните органи — Полисните Съвети и служителите на реда, Стражата, които са под пряко тяхно подчинение — се явяват основните балансори, грижещи се за статуквото.

Животът в Полисите по принцип не струва пукната пара, но погледнато философски, именно завишената смъртност е естественият механизъм, осигуряващ преживяването на оцелелите с постепенно изчерпващите се природни ресурси.

И все пак има места — здравни заведения, религиозни храмове и т.н. — които притежават статут на Убежища — животът на намиращите се в тях същества е неприкосновен. Всеки, дръзнал да оскверни Убежище, като причини смърт в него, бива безмилостно погван и от властите, и от бандитските шайки, за да свърши на свой ред като жертвата си.

Преди месец и половина бях отказал да умъртва Дориан — брата на Тания, постъпил по спешност в клиниката ми в Кръстовище — Убежище, в смисъла, който уточних преди малко. Отказът задвижи събитията с отвличането на съпругата ми Шели от вампирите, които желяеха смъртта на върколака, но пък ми спечели симпатиите на

неговия клан и главатаря му — Рутгер. В резултат получих въпросния стоманен жетон, който можеше да ми осигури пропуск във всяко леговище на вълчите кланове по цялата територия на Многополисната Общност.

С Тания нещата стояха малко по-различно. Усещах, че освен взаимната симпатия, която изпитваме, момичето може би се е поддало и на по-дълбоки чувства към мен, но все още не бях готов да им отвърна.

Не и толкова скоро след смъртта на Шели.

4

— Здравейте, Главатарю Волфганг! — поклоних се леко на домакина, допирайки разперена десница към сърцето си. — Поехте голям риск, като ни приютихте, за което съм ви безкрайно благодарен. Моля да извините спътничката ми, че не се отзова на поканата ви. Твърде много неща се струпяха върху главата и напоследък и остана в къщата за гости, за да си поеме дъх.

Волфганг сякаш пропусна думите ми покрай ушите си.

— Вино или нещо по-твърдо? — попита, докато ме настаняваше край овална дървена маса с резбована върху плота и вълча глава. Във вдлъбнатините, съответстващи на отворите за очите, ушите, ноздрите и устната кухня, бяха разположени бутилки и чаши.

— Не бих отказал чаша вино — отвърнах.

Уискито винаги е било любимото ми питие, но знаех какъв ценител на качествените вина е брат му Рутгер. Допуснах, че това може би се отнася и за Волфганг и не сгреших, защото видях доволни пламъчета да проблясват в очите му.

— Десетгодишно, собствена реколта — обясни върколакът, разливайки пестеливо тъмна като съсирена кръв напитка в две от чашите. — Климатът в Паралел е значително по-мек от този в Кръстовище и лозарските ни масиви се отблагодаряват подобаващо.

Разклатих чашата, както бях виждал да правят познавачите, поднесох я към носа си, след което отпих и премляснах. Виното беше приятно тръпчиво, усетих стаената в него сила. Точно от такова питие

имах нужда, за да ми помогне да се отпусна след последните напрегнати часове.

— Не съм експерт — признах си чистосърдечно, — но сякаш слънцето е уловено в тази чаша. Допада ми.

— И така би трябвало, доктор Кимерия — засмя се Волфганг, — не можеш да сбъркаш в преценката си, ако винаги изискваш най-доброто.

Известно време мълчаливо отпивахме от чашите със съзнанието, че скоро трябва да загърбим тази привидна безметежност, за да изречем сериозните слова. Оставих инициативата в ръцете на домакиня ми и след още няколко глътки той я пое.

— Дамата с вас е дъщеря на наскоро починалия кукерски главатар Григо, нали?

Кимнах в знак на съгласие.

— Достоен човек — продължи Волфганг. Въртеше чашата в ръката си с отнесен поглед. — Не крия, че през годините сме имали доста, хм, търкания, стигало се е и до насилие и жертви, но това не ни пречеше да изпитваме взаимно уважение един към друг. Беше мъж, на чиято дума може да се разчита...

Усетих, че трябва да кажа нещо във внезапно увисналата тишина.

— Винаги ще му бъда задължен и този дълг се прехвърля към дъщеря му.

— Да, зная историята ви — на свой ред кимна той. — Нямах честта да Ви видя в действие, защото когато оглавих Клана тук, вече бяхте напуснали Кукерското братство.

— Бях просто поредният арогантен млад глупак.

Върколакът тръсна глава, сякаш отказваше да приеме думите ми или пък искаше да подреди някакви свои мисли, после остави чашата си в една от вдлъбнатините на дървената маса и скръсти ръце, пронизвайки ме с пъстри очи.

— Нека говорим направо, доктор Кимерия. Към настоящия момент в Паралел съществува примирие между организациите. *Крежко* примирие, държа да уточня. Последното, от което се нуждаем, е улиците да бъдат залети с кръв заради поредната бандитска война. За съжаление, в случая без кръв няма да мине. Когато лъвът умре, хиените се хвърлят от всички страни, за да го разкъсат, а най-добре е,

ако трупът му е още топъл. Тогава хапките са изключително апетитни. Стрелбата от тази сутрин го потвърди — хиените вече са скочили.

Изведнъж млъкна — в гласа му се бяха прокраднали дрезгави нотки. Пресегна се към бутилката с вино, за да си налее отново. После обслужи и мен.

Заредиха се поредните минути на мълчаливо съзерцание.

След още няколко глътки тъпото туптене в слепоочията ми бе размито от усещане за приятна отмала. Имах чувството, че започвам да се разливам върху стола. Часовете на безсъние и напрежение си казваха думата.

— Действа като кръвопреливане, нали — засмя се Волфганг, разклащайки чаша, явно забелязал състоянието ми. В същия миг обаче усети как се напрегнах отново и неловко се прокашля. — Съжалявам, чух за случилото се със съпругата ви в Кръстовище. Беше неуместно от моя страна.

— Нямате никаква вина — отвърнах, — а виното е наистина превъзходно.

— Радвам се да го чуя. Но да се върнем на вас. Брат ми ви харесва, което автоматично означава, че и аз ви харесвам. Рутгер никога не се е лъгал в преценката си за хората. Приютявайки ви тук обаче, рискувам да попадна в доста неприятна ситуация, ако враговете ви го узнаят. А колкото по-дълго се задържите, толкова по-голяма е вероятността това да се случи. Така че нека вземем компромисно решение — ще останете в имението до утре сутринта, ще ви осигуря храна, напитки и всичко от каквото имате нужда по време на престоя ви. След това, боя се, ще трябва да напуснете. Разбира се, всяко едно от останалите леговища на клана, които ме информираха, че сте проучили преди пътуването насам, може да ви приеме за период от няколко дни. Ще имам грижата да заменя и пневмобила, с който пристигнахте, с друг. Това устройва ли ви?

— Повече от достатъчно е — отвърнах.

И наистина беше.

С една дребна подробност.

Нямах намерение да посрещам утрото тук.

ГЛАВА IX

СТАР ДРУГАР В ПНЕВМОБИЛА

1

По обратния път към къщата умората отново ме връхлетя и обви слепоочията ми като мрежа на отровен паяк. Ризата беше залепнала върху гърба ми, изпод мишниците си долавях неприятна кисела миризма.

Реших, че Волфганг дълго време ще трябва да проветрява кабинета след моето посещение и се разсмях с глас. Явно адреналинът, мобилизирал ме през изминалите часове, напускаше кръвта ми, за да отстъпи място на последиците от стреса.

Малвина ме срещна, ухаеща на свежест и облечена в чисти дрехи — риза, панталон и елек — стандартно облекло за бандитските кланове в Общността, ала без никакви емблеми и обозначения. Личеше си, че са няколко номера по-големи, но по един странен начин отиваха на дребничката ѝ фигура.

— Донесоха комплект дрехи и за теб, док — усмихна се, после драматично сбърчи нос. — Сега марш в банята!

Разбрах каква нужда от гореща вана съм имал, щом се потопих в пенестата вода, а ако можеше да говори, тялото ми със сигурност щеше да възкликне доволно. Пълзенето в тунела и схватката с псевдовампирите бяха обезсмислили душа, който взех в малките часове на нощта, след като прибрах Кара Танас в хотела.

Малвина си бе направила труда да нареди няколко запалени ароматни свещици по фаянсовия цокъл над ваната, а върху скатаните дрехи от новия комплект забелязах омачканата си цигарена кутия и кибрита.

Благодарих ѝ наум, докато припалвах и вдишвах.

После мислите ме пренесоха назад във времето...

2

Трябва да е било седмица-две, след като облякохме елеците.

С Лукан и още двама младока ни пратиха на адрес, където се предполагаше, че се крият типовете, откъснали няколко килограма халюциногенна дрога от наш пласьор. Нямам спомени да са принадлежали към бандитска организация, по-скоро се касаеше за солисти без здрав гръб, решили да направят дребния си удар и наистина успели да спечелят своите пет минути слава.

Бързо открихме мястото — мизерна барака, разположена в квартал с десетки подобни, след което подхванахме спор как е най-правилно да я атакуваме.

Когато ни даваха задачата, старите братя предупредиха, че сами трябва да изберем кой ще ръководи акцията. Това бе лесен и ефективен начин с течение на времето да се отсяват бойците, притежаващи лидерски качества, за да бъдат изтегляни нагоре по йерархичната стълбица.

Излишно е да споменавам, че с Лукан веднага застанахме на противоположни позиции. Моето предложение бе да нападнем коптора от две страни, като изчакаме поне час и се опитаме да получим някаква информация за броя на мъжете вътре. Лукан ми се изсмя в очите и заяви, че с аматьори като тези се действа само по един начин — фронтална атака, без да се губи излишно време.

Ще се насерат в гащите, мамка му, нещо от сорта бе рекъл, а стъкленият блясък на погледа му ми подсказа, че заслепен от собствената си особа, съм успял да пропусна колко е полудял през последните месеци. Защо, мислиш, са оставили пласьора ни жив, мм? Щото са безобидни пръдльовци, затова! Ще ги разкатаем!

Думата *пръдльовци* обаче добре съм я запомнил, понеже след като теглих една майна и му изсъсках да се оправя, атакувахме бараката, а въпросните *пръдльовци*, дрогирани до козирката и в резултат станали крайно параноични, ни попиляха с олово още в мигачом изкърнихме вратата. По ирония на съдбата точно ние с Лукан се разминахме само с дребни одрасквания — сбутахме се на прага и позволихме на другите двама от групичката ни да влетят първи. Тогава стана страшно — нещастниците се затресоха като кукли на конци под дъжд от куршуми и сред пръски кръв, предоставяйки ни възможност все пак да неутрализираме тримата стрелци вътре.

После, когато давахме обяснения за злощастната акция пред старите, Лукан се извъртя на сто и осемдесет градуса, заявявайки, че именно аз съм наредил атаката. В първия момент ми дойде да го уловя за гушата и да изтръгна лъжливия му език, но успях да се сдържа. Сведох глава, почувствал, че определено нося вина за смъртта на двамата братя. Така де, бях оставил Лукан да действа, тайно надявайки се, че ще се провали, без да предвидя тежките загуби. Поради тази причина мълчаливо приех наказанието си. Все пак това отличава един бъдещ лидер от редовия боец, нали...

3

Отворих очи. Водата във ваната започваше да изстива, а поредният фас, изплъзнал се от пръстите ми, димеше на плочките край нея.

Изправих се, подсуших се с хавлия и разгънах купчинката с чисти дрехи. Показаха ми се по мярка.

В главата си усещах мътилката, която винаги ме спохожда след кратка дрямка. Успях да се завлека в основното помещение и се тръшнах на дивана.

— Имам нужда от сън — рекох на Малвина. — Ще успееш ли да останеш будна, за да ме събудиш след три часа...

Не беше въпрос.

И не дочаках отговора ѝ.

4

Приглушени женски гласове и прекрасен аромат на кафе ме извадиха от безпаметната дрямка. Надигнах се с прозявка, костите ми изпукаха.

— Имаше още десет минути — каза Малвина, заета с пълненето на чаша от метална кафеварка.

— Ти — опулих се срещу седналата до нея особа.

Сребриста, опъната към тила и хваната на кок коса, дълги бакенбарди, спускащи се почти до ъгълчетата на долните челюсти, очи

— кафяви, със златисти точки в тях...

Познавах това лице до най-малката подробност.

— Аз — отвърна Тания. — Извинявай, че те събудихме. Тъкмо се опознавахме с тази прекрасна млада дама...

— Какво правиш тук? — закашлях се и машинално потупах джобчето на ризата си за пакета с цигари. После се сетих, че най-вероятно е останал в банята.

— Лекарите са най-ужасните шофьори в Многополисната Общност — усмихна се върколачката. — Затова Рутгер ме прати насам малко след заминаването ти. Подозираше, че ще се нуждаеш от транспорт, след като се забъркаш в неприятности, и се оказа прав. Само че не избрах правилното леговище, в което да те изчакам, ха-ха.

— Искаш да кажеш, че Волфганг е знаел, че вече си в Паралел.

— Ако го питаш, ще отрече, но със сигурност помниш, че ти обеща нов пневмобил. Е, аз вървя в комплект с колата.

5

Следобедът напредваше. Полис Паралел започваше да излиза от дневната летаргия и да се подготвя за поредната интересна нощ. Пневмобилът пърпореше, а аз зяпах през прозореца, убеден, че след няколко часа ще дам собствения си немалък принос към обичайната ескалация на насилие.

Бяхме напуснали вилата на Волфганг, без да се сбогуваме с него, и след като оставихме Малвина в единия от предварително набелязаните хотели на върколаците, се отправихме към свърталището на псевдовампирите. Освен името на поръчителя стрелецът с гранатомета бе изпял и адреса, където след падането на нощта можех да го открия.

Озовахме се на тясна уличка с продълговата двуетажна постройка. Неизмазаната и тухлена фасада се падна от моята страна. Докато Тания прекарваше пневмобила край нея, без да забавя ход, но и без да пришпорва колата, за да не привлича излишно внимание, аз се постарях да запомня различни подробности. Защото втора възможност нямаше да ми бъде предоставена — щях да се върна тук чак по тъмно.

Търсех дискретен символ по стената около единствената боядисана в кафяво врата. Открих го при горния и десен ъгъл и разбрах, че нападателят не ме е излъгал. Обикновеният човек би го взел просто за случайна мазка с четката, трудно отличима от ръждивия цвят на тухлите, ала аз добре познавах значението на аленочервената запетая.

Сградата наистина се оказа бърлога от оня тип, който на езика на улицата се нарича *Три Ка — Клуб за Консумиране на Кръв*.

В Многополисната Общност, където бизнесът с кръв — разбира се, животинска — процъфтява съвсем легално, имам предвид кланиците и хематологичните магазини, стопанисвани основно от вампири и задоволяващи предимно техните потребности, клубове като въпросния съществуваха на ръба на закона.

Предполагаше се, че трябва да предлагат само животинска кръв и обикновено това се спазваше, но под сурдинка се мълвеше, че има и такива, в които могат да се консумират по-различни телесни течности. Кръв от човек например.

Случваше се понякога Стражата да унищожи някое страховито свърталище, но като цяло откриването им изискваше влагането на много ресурси и властите просто си затваряха очите — оставяха тези клубове да функционират, стига да не се допускат ексцесии в тях.

Не знаех какво ще открия тук, ала, честно казано, изпитвах крайна непоносимост към псевдовампирите. И смятах добре да подредя някой си Нивън, който, според думите на злощастния гранатометчик, ръководеше това място.

Ако същността на кръволоците по начало е хищническа и можем да приемем, че именно тя е отговорна за някои от злоещите им дела, то хората, които им подражават, нямат оправдание.

В по-леките случаи последователите на това движение просто се опитваха да наподобят външния вид на вампир — изпилваха предните си зъби, страняха от слънчевата светлина, пудреха лицата си, обличаха се в черна коприна и — разбира се — пиеха животинска кръв. Най-радикалните от псевдовампирите обаче бяха фетишизирали консумацията на кръв до мистични изменения. Движени явно от стремежа да постигнат дълголетие, те не се свеняха дори да убият човек.

— Имаш ли план как да проникнеш вътре? — попита ме Тания, когато и обясних значението на символа. — Човек не може да попадне случайно в такава бърлога.

Кимнах, без да знам дали го забеляза, вгълбен в мислите си. Беше права. Повечето клубове процедираха с членски карти за редовните посетители, а новите трябваше да бъдат препоръчани от поне трима такива. Не вярвах и тук да са направили изключение.

Отминахме и Тания зави към друга улица, но аз продължавах да изучавам сградата през рамо, докато не се скри от погледа ми.

Забелязал бях товарната рампа откъм задната и страна.

Осени ме план.

ГЛАВА X

СКЪСАНАТА БРЪНКА ОТ ВЕРИГАТА

1

Намерих Кара Танас в хотелската механа.

Подозирах, че дребничкият мъж може още да се въргаля пиян-залян в стаята ми, където отскочих, за да си взема кукерското облекло, но не го заварих там. Не беше отворил и като потропах на вратата на неговата стая.

Малко по-късно разбрах от новия рецепционист, че се е отдал на самолечение в механата. Младежът услужливо ми бе посочил входа към нея, скрит зад саксии с някаква переста и вероятно доста устойчива растителност.

Друга нямаше шанс да оцелее в сумрака на фойето.

Смъкнах се по витите стълби и прекрачих в хладното, облицовано с камъни и дърво помещение. Единственият посетител към момента се оказа седналият на маса в дъното Кара Танас. Кукерът гребеше от паница, над която се вдигаше пара, а в паузите между сърбанията потапяше хлебни залци в друга, по-малка, пълна с мариновани и оваляни в чесън люти чушлета. Около паниците се извиваше полудъга от празни бирени халби и по всичко личеше, че поредната се кани да им направи компания след не повече от две глътки.

— Агнешка чорбичка — рече с пълна уста Кара Танас, щом ме видя. — Върло добра!

— Не се съмнявам — изсумтях, докато се намествах срещу него.

Макар да не бях хапвал нищо от вечерята след погребението, не чувствах глад. Все пак си поръчах скара от доближилия ме сервитьор с жълтеникаво лице, загатващо някаква болест на черния дроб, и с рядка коса, замазана по скалпа. Трябвах ми сили.

— Къде се губиш, док? — Последните бирени капки изклокочиха в гърлото на кукера и празната халба тропна в плота на

масата. — Тази сутрин някакви са ударили вилата на Главния, светло му небе. Дъщеря му е в неизвестност. Братята свикаха съвет, но се боя, че не сме сред поканените. Засега нещата си остават проблем на местния клон.

Не знаех дали трябва да се радвам, че името ми още не е изникнало отнякъде.

Динко, ако изобщо си спомняше кой го е подредил в къта за отдих, може би си беше замълчал. Макар че не биваше да изключвам и възможността да е разказал всичко на прекия си началник — Лукан, а Лукавия да му е наредил да си държи езика зад зъбите, воден от някакви свои цели. Що се отнася до младоците от охраната в крайградската вила на Григо, трябваше да приема тъжната истина, че са били избити до крак.

Реших да се доверя на интуицията си и да говоря направо.

Нямай вяра на никого в Паралел, мой малък приятелю, така беше написал в бележката си Григо.

Кара Танас обаче бе главатар на кукерския клон в Кръстовище и се съмнявах конспирацията, каквато несъмнено съществуваше в братството, вече да е пуснала пипалата си дотам.

— Пиян ли си? — попитах. — Защото имам нужда от помощта ти.

— Едва ли пет халби могат да катурнат Кара Танас от коня — почти сърдито ми отвърна той.

— Слушай тогава — приведох се към него и започнах да говоря.

2

Пушихме в пневмобила на няколко метра зад желязната порта на „При Кукера“. Бях сврял колата между дърветата от дясната страна на алеята, за да не блокира превозните средства, решили да влязат или излязат от хотелския комплекс. Макар такива през изминалия половин час да не се появиха.

Плъзгах уморени очи по странните сивкави стволоче край мен и се чудех дали Тания ще успее да свърши своята част от набързо скалпения план. Кара Танас явно усещаше напрежението ми, защото

обикновената му бързивост бе заменена от замислено подсмърчане — по-скоро тик, отколкото белег за връхлитаща го настинка.

В пакета между нас бяха останали едва четири цигари, а въздухът в купето, въпреки свалените стъкла, приличаше на тъмносива драперия, когато забелязах раздвижване по улицата.

При портата изникна малък пневмобус, върху чиято предна броня бе щамповано лого — разперена длан с нокти, издължаващи се във формата на капчици кръв. Вероятно на някоя кланица или хематологичен магазин. Лъчите на залязващото слънце танцуваха по стъклото на кабината, правейки невъзможно да се различи кой седи вътре, ала трябваше да е върколачката. Задачата и бе да осигури подобно превозно средство. В следващия момент вратата откъм шофьора се отвори и наистина се показа главата на Тания.

Представил я бях на Кара Танас просто като приятелка, дошла от Кръстовище да ми помогне, без да навлизам в други подробности. Спестих му информацията, че водачите на вълците Рутгер и Волфганг също са в течение на действията ни. Колкото по-малко знаеше, толкова по-добре за него.

Изскочих от пневмоби́ла, махайки на Тания да се приближи към нас.

— Представяш ли си, взе ме за проститутка — ухили се тя, докато прехвърляхме отпуснатото тяло на един облечен в сив гащеризон дребничък мъж от пневмобуса в багажника на нашата кола. После престорено се нацупи: — Приличам ли на проститутка?

— Разбира се, че не приличаш — избухнах в нервен смях, — но сигурно целта е била такава — да го примамим. Надявам се, че не си го убила.

— Ще оцелее с цената на хубаво главоболие. Заговорих го на служебния паркинг пред „Хе-Магнифико“, верига популярни хематологични магазини тук, в Паралел, и лесно го убедих да ме качи. До началото на нощната смяна имал един час за убиване и се зарадва на компанията ми. Искал да си прекара, чакай... как се изрази... интересно. Представяш ли си? *Интересно!* Тупнах го зад врата, щом се отдалечихме от паркинга, и му осигурих интересно преживяване, ха-ха.

— Справила си се отлично — смигнах ѝ, — макар че интересното му преживяване ще се състои в проспиване на най-

интересната част.

3

Товарната рампа се охраняваше точно както бях предположил, ала горилата, щръкнала зад металната решетка откъм вътрешния ѝ край, не успя да ме впечатли. Точно обратното — лицето с четвъртита челюст и силно развити дъвкателни мускули на заклет месоядец, малките черни оченца и носът, чупен поне хиляда пъти, създаваха такова усещане за липса на интелект, че заликувах наум, предчувствайки как нещата започват да се нареждат.

— Не очакваме доставка тая вечер — изръмжа приматът, когато подвигнах да ми отвори.

— Сигурен ли си, приятелю? — ухилих се, протягайки ръка през страничното стъкло. Бях дегизиран в гащеризона на несполучилия любовник от „Хе-Магнифико“ и размахвах измачкан пътен лист, открит на пода в кабината на пневмобуса. — Хартийката, дете я виждаш, друго казва. Поръчката е експресна, направена е от господин Нивън преди половин час. Искаш ли да го извикаш, докато не съм започнал да свалям контейнерите, та да разрешим объркванията?

Към края на тирадата си вече почти крещях — исках да демонстрирам увереност, а и да предупредя Кара Танас и Тания, свили се отзад в хладилното отделение на пневмобуса.

Наместих сивата шапка с логото с разперената длан и капчиците кръв върху главата си и зачаках. Блъфирах. Надявах се, че респектът към шефа му е твърде голям, за да си позволи да го занимава, преди да съм разтоварил стоката. Надявах се също така да е твърде тъп, за да си направи труда да провери документите ми. И най-вече — надявах се Нивън, научил за провалената акция при вилата на Малвина, да не бе изневерил на навика си да прекарва вечерите в клуба.

Защото имах да му задавам доста въпроси. И очаквах доста отговори, преди да го пратя в преизподнята.

Горилата изсумтя, помота се няколко секунди с цел да си придаде важност, но в крайна сметка натисна едно копче. Чу се глухо жужене, металната решетка започна да се приплъзва встрани.

Подкарах към складовото помещение на клуба.

Даже започнах да си подсвирквам весела мелодия.

4

Крачех в сумрачния коридор, а мъхестата подова настилка с цвят на засъхнала кръв заглушаваше шума от стъпките ми.

Гардът от рампата беше обяснил, че личните покои на Нивън се намират в дъното на приземния етаж, зает изцяло от помещения за охраната. В момента обаче, освен шефа му, който си отдъхвал след напрегнатия ден, на етажа били останали само двама бойци. Целият личен състав бил разпратен по задачи из града, покрай неуспялата атака срещу щерката на Григо.

Трябваше да му се признае, че макар и тъп, горилоподобният охранител се бе оказал изключително корав тип — въобще не се стресна от дулата на Кара Танас и Тания, изникнали през разтворената задна врата на пневмобуса, където го бях завел уж да провери поръчката и да разпише документите ми. Вероятно беше започнал да подозира нещо нередно, защото в мига щом видях съучастниците ми, почти ме уби с лакътя си. Само инстинктивното странично извъртане и навеждане на брадичката надолу спаси гръкляна ми от премазване. Сега усещах едната половина на долната си челюст надута и болезнена, ала все пак можех да я движа, което означаваше, че съм се разминал без счупване.

В края на краищата върколачката успя да овладее ситуацията по възможно най-добрия начин. С мълниеносно движение заби дръжката на пистолета си в слънчевия сплит на гарда и го извади от строя.

После ми бяха необходими около десет минути и две раздробени коленни капачки, за да прекърша волята му.

Пропя като славей.

Рано или късно всички пропиват.

Точно според указанията на гарда коридорът направи десен завой и свърши пред кремава на цвят врата. Прекрачих обратно зад ъгъла и размахвах присвит като за стрелба показалец на десницата си към Кара Танас, останал в далечния край на правата отсечка. Дребничкият мъж кимна в знак, че ме е разбрал — трябваше да се погрижи за двамата охранители, които със сигурност щяха да се

раздвижат, ако се вдигнеше шум. Тания беше останала в пневмобуса, за да осигури бързото ни изтегляне, в случай че ситуацията се обърка.

Върнах се пред вратата и доближих ухо, но не долових никакви звуци отвътре. Сложих кукерската маска върху лицето си, после измъкнах пистолета с конвенционални патрони. Иглометът трудно щеше да извади от строя обикновен човек, макар и подражател на кръволоците. И разбира се, винаги можеше да влезе в употреба за разпита по-късно.

Бях заменил гащеризона на шофьора от хематологичния магазин с дрехите на кукерски брат. Звънчетата по мен обаче мълчаха — още преди началото на акцията, по навик от бандитските години, бях увил езичетата им с топченца памук, за да не издават придвижването ми.

Натиснах внимателно дръжката с лявата си ръка.

Вратата се оказа заключена.

Със сигурност щеше да се вдигне доста шум.

5

Вратата изпука под ритника ми. Дадох и втори тласък, вече с цяло тяло, и се озовах в голо помещение, заето от вграден в пода басейн с диаметър около три метра. Мъжът, потопен в него, дори не направи опит да хване пистолета, положен върху облицовката от морскозелен теракот край десния му лакът, просто разтвори уста в широка усмивка. Ефектът беше умопомрачителен — бялото на изпилените му зъби и на веселите му очи зловещо се открие на фона на тъмнокафеникавата кръв, слепила косите върху главата му, покрила откритите части на торса му и изпълнила басейна. На къси куки, забити в тавана над него, висеше грозд от десетина голи тела (човешки — осъзнах с миг закъснение); от множеството разрези по тях продължаваха да се процеждат гъсти ивички, превръщаха се в тежки капки, които шляпаха в басейна отдолу с влудяваща липса на какъвто и да било синхрон. В ноздрите ме блъсна непогрешимата металическа миризма и с мъка се съдържах да не повърна.

А уж бях видял всичко в дългогодишната си лекарска практика.

— *Черен елек*, поласкан съм — проговори мъжът, гласът излезе от гърлото му като дрезгав шепот. — Макар да не си ми познат.

Сигурно си брат от друг Полис. Е, здравей, кукер, бързо ме откри. Ти стоиш зад провалената ни акция, нали? И си дошъл за отговори...

— Много си досетлив, Нивън — успях да се овладее с няколко дълбоки преглъщания. — Колкото по-лесно ги получа, толкова по-голяма милост ще проявя.

В коридора зад нас се чу поредица от глухи припуквания. Предположих, че Кара Танас се е заел да разчисти терена.

— Не искам милост, очаквах те — рече псевдовампирът. Прочетох в очите му, че също се е досетил за значението на звуците. — Теб или пратеник на онези, дето ми поставиха задачата да отвлека дъщерята на покойния ви главатар. Изрично ми беше обяснено какво ще стане, в случай че прецакам нещата. Тази вечер разкарах повечето момчета. Дадох им най-различни задачи и впрегнах цялата си изобретателност, за да не заподозрат нещо. Не исках да са тук, нямаше нужда от още безсмислена смърт.

— Ето това — усетих надигация се в гърдите ми гняв, докато кимах с глава към окачените по куките тела, но без дори за миг да го изпускам от прицела си, — ето това е безсмислена смърт...

— Напротив — прекъсна ме Нивън с рязък тон. — Някоя смърт, използвана в търсене на отговори, не е безсмислена. През цялото си съзнателно съществуване съм преследвал една цел — намирането на формулата на вечния живот. Доста убийства извърших, трябва да си призная, но макар да не постигнах нищо, други ще дойдат след мен, за да продължат делото ми. А в това има смисъл! Ти самият в момента търсиш своите отговори и не сееш ли смърт, докато го правиш, мм?

— Остави тези фанатични брътвежи — изръмжах. — Искам имена! Кой ти даде поръчката за отвличането на Малвина?

— Мислиш ли, че човек, вече надникнал под качулката на смъртта, изпитва страх, а, кукер? — разсмя се Нивън. Смехът му бързо се превърна в мъчителна лаеща кашлица.

— Мога да те убия много бавно — озъбих се в отговор. — По трудния или по лесния начин, все ще науча имената. Ти избираш.

Усмивката изчезна от окървавеното му лице, ала очите му продължаваха весело да блестят.

— Знаеш, че няма как да ти предам поръчителя. Доста лоши неща съм извършил през годините, ала спазвам Кодекса на честта. Не ме е страх и от смъртта, ракът яде гърлото ми повече от половин

година и уви, с твоя или без твоя помощ — пътник съм. Все пак, симпатичен си ми, кукер, и ще ти кажа — търси отговорите не другаде, а при дъщерята на покойния ви главатар — Малвина.

След тези думи устата му отново се разтегли в усмивка, откривайки зловещо изпилените предни зъби. Секунда по-късно десницата му се сви около дръжката на пистолета, оставен върху теракотения ръб на басейна.

— Не си го и помисляй! — изревах. — Държа те на мушка!

— Глупав кукер — изхъхри Нивън и навря дулото в гърлото си.

ВТОРА ЧАСТ

Тогава той — Гласът — ми каза, повтори го и пак, и пак: „Смъртта е свършен Оргазъм! Животът скучен Полов акт!“

ГЛАВА XI

ШЕПОТЪТ НА ЛАЗУРИТА

1

Изтеглянето ни от *Три Ка-бърлогата* премина в тягостно мълчание. Ядно скованите черти на лицето ми, покрито с капки от кръвта на самоубилия се псевдовампир, дадох ясно да се разбере от спътниците ми, че не искам да ме занимават с въпроси. Все пак изпитах облекчение от факта, че Кара Танас не е убил двамата бойци, охраняващи приземния етаж, а просто ги е неутрализирал с прецизни изстрели в раменните стави, и изръмжах похвала към дребничкия мъж, докато подминавахме техните гърчещи се от болка тела.

— Към хотела, при Малвина — изръмжах за втори път през изминалия половин час, след като стигнахме мястото, където бяхме оставили нашето превозно средство, и се забавихме колкото да прехвърлим от багажника му свестилия се вече шофьор обратно в пневмобуса. Метнах едно парче пластмаса с остри ръбове до овързаното му тяло, за да има възможност да се освободи от въжетата си по-късно.

Обмислях как да процедирам с дъщерята на Григо. При разговора ни преди атаката на вилата Малвина беше успяла да ме убеди, че ми е казала всичко, което знае. Сега обаче започвах да изпитвам съмнения. Внезапно връхлетелите ме опасности явно бяха замъглили трезвата ми преценка. Бележката, оставена от Григо в елека ми (*И опази Малвина!*), също бе спомогнала да приема евентуалното нападение над дъщеря му за даденост. А вече трябваше да съм си задал въпроса с какво Малвина е важна, че толкова скоро след погребението на баща си да стане обект на отвличане. И ако наистина криеше информация, която ми е спестила, по какъв начин трябваше да я изкопча от нея.

2

Под долния ръб на вратата се процеждаше светлина.

Заварих Малвина свита в едно кресло, с колене сгънати пред гърдите. Очите ѝ пиянски блещукаха върху порцеланово бледото лице.

— Искаш ли? — махна с коктейлната си чаша към масичката на колела, върху която стърчаха различни бутилки и голяма метална купа, пълна с частично разтопени ледени късчета.

— Ще пропусна — изсъсках през стиснатите си зъби. — И те съветвам да спреш да се наливаш, защото трябва да си поговорим.

— Откакто те видях за първи път, не сме спирали да го правим — отвърна Малвина, а в гласа ѝ долових тъга. Надигна чашата към устата си с отнесено изражение, ала бързо я дръпна, сякаш за първи път разбра какво стиска в крехката си ръка. После внимателно я положи до бутилките на масичката.

— А казахме ли си всичко? — иронично повдигнах вежди. Усецах гневен тътен в слепоочията си. Искаше ми се да я хвана за раменете и да я разтърся, докато започне да циври.

— Няма никакъв смисъл... — рече тя и млъкна. Очите ѝ се задържаха върху мен, вече абсолютно трезви. Отново се пресегна към питието, но ръката и се спря на половината път, увисвайки във въздуха.

Мълчаливо я изчаках да продължи и издишах дълбоко, за да овладее гнева, който се опитваше да ме взриви.

— Да. Няма абсолютно никакъв смисъл — усмихна ми се, пригладжайки назад русата си коса.

Не издържах, скокнах към нея. Улових я и силно я разтърсих точно както си го бях представял преди минути.

— Какви игрички ми играеш, момиче!

— Пусни ме, мръсник! — изфуча Малвина. Опита се да забие нокти в лицето ми, но я блокирах, като прилепих рамо към бузата си.

— Пусни ме! — Девојката заизвива тяло изпод ръцете ми с неподозирана сила.

Усетих забързани стъпки пред вратата. Извърнах глава към нея тъкмо когато я отвориха, а в процепа и се появи лицето на Кара Танас. Явно беше чул шума от борбата ни в съседната стая и идваше да провери какво става.

— Стой настрана, мамка ти! — изревах към него, но той се втурна да ни разтърве, вкопчвайки се в гърдите ми.

Малвина използва момента, за да впие зъби в дясната ми китка. В гърлото ми се роди болезнен стон, а пред очите ми падна паяжина, изтъкана от мрак. Рязко я отблъснах, защото се уплаших, че мога да я убия, и при това движение ухапаната ми ръка се закачи в нещо. Усетих слабо съпротивление, момичето изписка, чу се звук от изтракване.

Няколко мига по-късно тримата застанахме в полукръг, тъпо взрени в синия камък, изпаднал от разкъсаната сребърна верига около врата на Малвина.

Лазуритът на Григо, познах любимото украшение на кукерския главатар. След смъртта му дъщерята очевидно го беше запазила като скъп спомен.

Друго обаче бе привлякло вниманието ни. Усетих го по почти едновременното дълбоко издишване, раздвижило гърдите ни. Единият край на сребърния обков около камъка леко се бе разместил, откривайки ъгълчето на късче хартия.

Късче хартия, много подобно на онова, което бях намерил в тайното джобче на елека си.

3

Пътуването до Храма на Шепота ни отне около час. Шофираше Тания, разбира се.

Храмът се намираще в най-южната точка на Полис Паралел, зад която започваха територии, пригодени за отглеждане на аграрни култури. Пред очите ни се разстлаха необятни царевични поля. Оказа се неприветлива постройка с височина на пет-шест етажна сграда и форма на пресечена пирамида, изградена от груби сиви блокове. От нея сякаш лъхаше хлад в този иначе топъл слънчев ден.

Оставихме кукера и върколачката да ни чакат в пневмобила и с дъщерята на Григо се заехме да изкачим широките стълби, водещи към единствения отвор на входа — точно петдесет на брой. Въртях нервно парченцето хартия между пръстите си и се опитвах да сдържа тютюнджийската си кашлица.

— Извинявай пак — обърнах се към Малвина, щом най-сетне излязохме на бетонна площадка пред масивна дървена врата. — За

втори път си изпускам нервите пред теб. Целият стрес покрай смъртта на баща ти не ми се отразява добре.

— Вече е забравено — мило се усмихна момичето и усетих, че не ме лъже. — Преди да откачиш в хотелската стая, исках да ти кажа точно това — не намирах никакъв смисъл в опита да ме отвлекат, докато не открихме... — посочи хартиятката.

— Да — изсумтях под нос. Все още се чувствах гузен за избухването си и най-вече, че не съм се досетил сам. А точно такова нещо трябваше да се очаква от Григо — в стила му бе винаги да мисли с един ход напред.

Арлина, търси отговорите при шептящите! беше написано на хартиятката с познатите ми разкривени драскулки.

Веднага предположихме, че Главния е имал предвид адептите от Ордена на Шепота.

В Многополисната Общност, където се търгува с всичко, информацията е особено безценна, а обиталищата на шептящите никнеха навред и добиваха все по-голяма популярност. Бандитските групировки често опираха до услугите им. Срещу съответно заплащане обучените служители от тези храмове скриваха всякакви сведения в подсъзнанието на третирания обект, в някои случаи, какъвто не се съмнявах, е и на Малвина, без дори обектът да подозира. Отново чрез пазените си в строга тайна методи, за които, предполагам, че се основават на хипноза, шептящите можеха да извадят информацията впоследствие. Разбира се — пак срещу съответното заплащане и обикновено с използването на някакъв словесен ключ, уточнен при първия сеанс. Смятахме, че името на покойната майка на Малвина — Арлина, към която уж се обръщаше Григо в бележката си, всъщност е кодовата дума, необходима ни да се доберем до записа в ума и.

— Наистина нямам спомен да съм идвала тук с татко — рече Малвина, когато потропах с кокалчета по грубото дърво. — Но предполагам, че така би и следвало да бъде.

— Да, най-вероятно поредната предпазна мярка, взета от Григо — кимнах утвърдително в отговор. — Щом влезем, ме остави да говоря аз.

Вратата се отвори безшумно и пред нас застана младеж на около шестнадесет години. Макар по лицето му да не се забелязваше и намек

за брада, стърчеше поне с глава над мен. Загледа ни с усмивка в очите и ъгълчетата на устните, без обаче да промълви дума. Предположих, че е дал обет за мълчание — често се срещаше при послушници, адепти и жреци от различни култове.

Сивата роба, спускаща се почти до глезените му, бе простичко скроена. Върху челото му с туш беше татуирано нещо като уродливо дърво — с издатини и хлътвания по ствола и звездовидна корона със снопчета от реснички, излизащи от всеки един от ъглите. Трябваша ми няколко мига, за да осъзная, че съм виждал картинката в учебника си по физиология — схематично представена нервна клетка — неврон с израстъците му — аксон и дендрити — и на свой ред се усмихнах.

— Търсим информация — казах, а младежът кимна, обърна се, като преди това направи жест с ръка да го последваме.

Погълна ни хладен коридор, краката ми потънаха в мекия килим на пода. Имаше достатъчно осветление, макар да не открих източника му. По стените висяха шарени гоблени, носеше се и тиха музика — разпознах тарамбука, флейта и някакъв струнен инструмент — цитра, може би. В ноздрите ми нахлуха аромати на билки, хвърлени в огън. Изгубих броя на завоите и смяната на посоките във вътрешния лабиринт от коридори, но наклонът постепенно започна да се увеличава и разбрах, че се изкачваме към горните нива на сградата пирамида.

Най-накрая излязохме пред овална ниша, младежът отмести тежка златиста драперия пред себе си и се озовахме в помещение, уютно обзаведено с малки масички, табуретки и пъстри килимчета.

Изпитах усещането, че съм прекрачил в будоара на елитна компаньонка, само че фигурата отсреща бързо пропъди тези мисли от главата ми.

4

С плата, употребен, за да се скрои робата на мъжа, седнал в приличното на трон кресло срещу нас, спокойно можеше да се покрие осемместна въздушна платформа, от онези, които полисните жители наричат „лятящи килими“. Пурпурният кант, обточил ръба на ръкавите му, заключени отпред върху огромния корем, показваше, че заема по-

високо място в йерархията на ордена от младежа, въвел ни при него. Върху главата му беше завит копринен тюрбан в преливащи се сребристи и бели ивици, а в зеления камък-закопчалка над челото му бе затъкнато перо от птица с шарка, наподобяваща виолетово око.

— Добре дошли в Храма на Шепота, драги мои — изрече мъжът с писклив глас, после отпрати с махване на дясната си ръка момъка и поглади няколко рехави рижи косми, които трудно биха могли да се нарекат брада. — Седнете и споделете причината за това посещение.

Табуретките с кротко скърцане приеха телата ни.

Взрях се в бистрите сини очи върху лицето с консистенция на бухнало тесто.

— Смятаме, че паметта на приятелката ми — кимнах към Малвина — е манипулирана от ваш брат и искаме да получим достъп до записа, ако е направен такъв.

— Лесна работа — отвърна шишкото, — стига да разполагате със словесен ключ и...

Изпреварих го, измъквайки мърлява платнена кесийка от джоба си. Миг по-късно му показах съдържанието и — топаз с огненочервен цвят — популярно заплащателно средство в Общността, наред със златото и полюсните кредити, известно под името „драконов дъх“, на стойност около пет хиляди полкреда. Това беше почти всичко, останало от спестяванията ми, обърнато във въпросния скъпоценен камък, преди да изпълня последната воля на Григо, идвайки в Полис Паралел. Знаех, че могат да ми потрябват пари и исках да са в по-компактна форма, за да не затрудняват придвижването ми.

— Камъкът ще стигне ли, за да възмезди услугите ви, любезни братко? — попитах.

Окото на Шепнещия не трепна, докато изричаше:

— Напълно достатъчно възнаграждение. Имате ли готовност да започнем сеанса още сега?

ГЛАВА XII

ПРИЯТЕЛ МОЙ, ВРАГ МОЙ

1

Преходът от изкуственото осветление в лабиринта от коридори на храма към дневната светлина ме накара да покрия с шепя нос си, за да сдържа могъща кихавица. Малвина вървеше до мен, леко отнесена, все още под влияние на ефектите от сеанса.

Шепнещият не ме бе допуснал да присъствам на него, само помоли да му предам словесния ключ и се оттегли с дъщерята на Григо в помещение, разположено зад онова, в което ни бе приел.

Около половин час по-късно изплува като кораб през тежките завеси и постави диктофонче в ръката ми, но не преди да сграбчи „драконовия дъх“ от другата.

Хрумна ми, че именно тук Главния бе открил начина, по който да ми предаде съобщението в Полис Кръстовище.

— Предположенията ви са били верни и словесният ключ пасна — каза шептящия, докато ми връчваше диктофончето. — Извлякох информацията. Разполагате с десет минути, за да я чуete в мое присъствие и да се уверите, че не сте хвърлили полкредитите си на вятъра. След това момчето ще Ви заведе обратно при изхода, където ще ви чака вашата спътница. Първите няколко часа може да е замаяна, но това са обичайни странични ефекти, които ще отшумят без последствия.

Започнахме да слизаме по стълбите. Бях вкопчил пръстите на ръката си под извивката на рамото на пристъпващата до мен Малвина, за да предотвратя падането ѝ. В главата ми продължаваше да отеква монотонният и глас от прослушания запис, речитиращ сякаш безкрайни поредици от цифри и имена. Бързо осъзнах, че става въпрос за номера на сметки и сейфове в банкови къщи, пръснати из цялата Многополисна Общност.

Като ръководител на могъща организация Григо явно бе успял да задели средства настрани, в типично негов стил бе измислил хитър начин как да съхрани тази информация, но все пак някой беше разбрал и бе пожелал да се добере до нея.

В края на краищата май всичко щеше да излезе доста по-тривиално от опасенията ми за мащабен заговор сред кукерското братство. Трябваше да се досетя, че както в болшинството от случаите, събитията и този път са били задвижени от ламтеж за пари. Което обаче не правеше опасността за живота на Малвина по-малка.

Опитах се да прочистя ума си от тягостни мисли, за да огледам внимателно улицата пред храма. Беше празна, с изключение на пневмобила ни, спрян почти при основата на стълбите. Кара Танас се бе облегал на шофьорската врата, закривайки я с тяло, така че не можех да видя Тания, в ръката му димеше цигара.

Макар и от метри разстояние, долових някаква напрегнатост в позата му.

Има такива моменти на свръхестествена прозорливост — привидно всичко изглежда наред, ала сякаш с цялата си съвкупност от клетки чувстваш опасността, която скоро ще те връхлети. Усещането може да се сравни с оня миг на съвършено спокойствие, преди внезапно да се разрази лятната буря — всичко е застинало, небето е като ясно немигащо око, обаче косъмчетата по кожата ти са настръхнали от натрупалия се електрически заряд и знаеш, че всеки момент ще удари светкавица.

Колкото и немислимо да бе, разбрах, че Кара Танас е част от тази заплаха.

Спрях се, уж да подхвана девойката до мен по-добре. Наведох се към ухото ѝ, при което едва доловима сладникава миризма нахлу в ноздрите ми. Не можах да я разпозная, но ми стана ясно, че Шепнещия е използвал някакво вещество, най-вероятно опиат, по време на сеанса.

— Чуй ме, малката — зашепнах трескаво, — зная, че още не си на себе си, ала трябва да свършиш нещо много важно. Трябва да се върнеш, да потропаш на вратата на храма и да влезеш, щом ти отворят. Обясни, че търсиш Убежище, такова няма как да ти бъде отказано. Обещавам при първа възможност да дойда за теб!

Може и да не ме разбра напълно, но все пак навярно усети колко съм сериозен по напрегнатия ми тон, защото, когато я изтласках, се

устреми към площадката на върха на стълбите, без да се обръща и да задава въпроси.

Обърнах се към Кара Танас, който тъкмо хвърляше изсмукания фас и бъркаше под елека си. Напипах диктофончето в десния си джоб, извадих го и го пуснах на бетонното стъпало. Раздробих го с тока на ботуша си.

Отгоре изскърца врата. Леко извих глава и с периферията на очите си видях как Малвина хлътва в храма.

— Много усложни нещата, док — просъска Кара Танас отдолу.

Пистолетът му сочеше към корема ми. Един изстрел беше достатъчен, за да ми осигури дълга и доста мъчителна смърт. Все пак събрах сили да се ухилия, докато изричах:

— Върху стълбите на Храма съм, а стълбите са част от неприкосновено Убежище.

Два пневмобила излязоха на улицата. Под гумите им се вдигна прах.

Кара Танас се хвърли към мен. С няколко скока ме достигна и заби дръжката на пистолета в носа ми. Сълзи ослепиха очите ми, докато се търкалях надолу.

— Всъщност — гласът на кукера проникна през пелената от болка, — доста хора могат да потвърдят, че не беше на стълбите...

2

Отворих очи и изпитах усещане за déjà-vu.

Разбира се, това не стана отведнъж — известно време опознавах наново кълбото от болка, наречено моя глава, докато събера къс по къс разпиления си разум. И все пак най-накрая успях да фокусирам мътен поглед, за да установя, че се намирам в неприветливо помещение, доста подобно на мазето, в което бе приключил трескавият цикъл от дни след отвличането на съпругата ми Шели.

Подът беше от отгъпкана пръст, в цепнатините на каменните блокове на стените пълзяха лишеи с цвят на ръжда, а оскъдната светлина идваше от покрита с паяжини крушка. Дори ръцете ми бяха обездвижени по метод, сходен на оня, който бе използвал Гай Гришнав преди месец и половина — с ръждясали вериги и куки, забити в

гредоредата на тавана. Единствената отлика се състоеше в това, че похитителите не си бяха направили труда да ме съблекат по бельо. Дрехите и ботушите все така си бяха на мен, та поне не треперех от студ.

Сбърчих нос — заболя ме зверски, ала тежката гнилоствна миризма, постоянно витаеща в такива места, не успя да проникне през задръстените му от кръвни съсиреци ходове.

Извън всякаква логика се замислих за съдбата на Гришнав — вампирския водач от Полис Кръстовище. След като тукашният сатрап-кръволок — Калигулас Нергал — ме измъкна от ноктите му, образно казано, за него повече нищо гласно не се чу. Под сурдинка, естествено, се мълвеше, че е претърпял романтична и изпепеляваща среща с лъчите на изгряващото слънце. Знаеше се и че дъщеря му Нерония, предала го, понеже бе поръчал убийството на любимия и — върколака Дориан — се е оттеглила заедно с последния в някаква вила сред Оазисите — облагородените територии от пустините, останали след последните войни.

Изведнъж ме обхвана тревога.

Тания! Какво е станало с Тания?

Тания беше сестра на злополучния любовник Дориан, покушението срещу когото беше задвижило цялата верига от кървави събития.

— Събуди ли се, докторе? — Гласът на Кара Танас долетя откъм гърба ми и ме извади от унеса на мислите.

Сигурно бе седял в някой от мрачните ъгли на мазето, подобно на паяк, дебнещ жертвата си, защото не бях чул да се отваря врата. Приблужи се, улови брадичката ми с една ръка, а с другата придърпа шнура на прашната крушка, за да я навре в очите ми. Замижах, тръснах глава и понеже хватът му не бе стегнат, успях да я извъртя, за да изхрача нещо с големината на врабче.

— Колко ти платиха — изфъфлих.

При падането от стълбите явно бях разбил и устната си. Опипах бързо с език, но не открих празнини от липсващи зъби.

Кукерът се разхили, ала смехът му прозвуча пресилено.

— Не всичко е пари, приятелю, не всичко е пари! — отвърна, след като на свой ред се изхрачи. Отново ме улови за брадичката и изви главата ми към източника на дразнещата светлина. — Понякога

услугата може да ти се отплати доста повече от каквато и да било сума полкредити. Клонът на Кукерите в Кръстовище винаги е бил хилав и незначителен. Получих уверение от доста влиятелни хора в Братството, веднага след смъртта на Главния, че тази несправедливост ще бъде поправена.

— Тания? — запитах.

Пръстите на Кара Танас болезнено се свиха около бузите ми. Усетих, че трепери от яд.

— Приятелката ти се оказа доста издръжлива... Измъкна се с нож, забит под ребрата, представяш ли си? Но аз съм виновен, не бях предвидил вълчица в схемата и не разполагах със сребърно оръжие.

Усмихнах се мислено. Двама от трима се бяха измъкнали. Поне за момента.

— Това обаче няма да я спаси! Нито нея, нито щерката на Григо! — продължи вбесеният кукер, сякаш прочел какво се върти в ума ми. — Ще преследвам кучката, ако трябва и до ада!

Зениците ми започваха да се адаптират и успях да забележа няколко кървави ивици, издълбани в шията му над ръба на черната яка на ризата. Разбрах обзелата го ярост. Ноктите на Тания му бяха оставили траен спомен на изпроводяк.

— Ще се захващаш ли с разпита, Танасе, или само ще си проветряваш устата?

Въпросните думи бяха придружени от ново проскърцване на кожени дрехи, леко подрънкване на звънчета и омекотени от пръстения под стъпки зад мен. Стана ми ясно, че поне още един паяк се е спотайвал в ъгъла на мазето. Също кукер, без всякакво съмнение. И макар че на погребалната церемония на Григо тоя глас бе звучал доста променен от изпития алкохол, сега не се затрудних да го свържа с конкретна физиономия.

— Здравей, момко, как са топчиците? — опитах се да извия глава встрани, за да срещна лицето с назъбения белег и оформената като паница коса. Пръстите на Кара Танас обаче не ми позволиха.

— Беше ти заповядано да не се показваш! — излая дребничкият кукер към приближаващия се мъж.

— Беше, ама с докторчето имаме да довършваме много важен разговор.

Стегнатата фигура на Динко изплува от сенките. Отмести тежко с рамо Кара Танас, при което последният бе принуден да ме пусне, и застана пред мен.

Близкото разстояние и мътната светлина на крушката разкриха цялата прелест на онова, което бях сторил с лицето му в къта за отмора на хазартния клуб. Въпросното и по форма, и по цвят бе наподобило огромен патладжан.

При фрактура на носните кости отокът обикновено се разпространява около очите, за да ги свие до тесни цепки. Тая картинка, която не се съмнявах, че в момента се наблюдава и върху моята физиономия, даже си има медицинско наименование — „травматични очила“. Не пропуснах обаче да забележа зловните пламъчета, блещукащи в погледа на Динко.

Лошо ми се пишеше.

— Я — разсмях се, — ама то имало и по-грозни от мен... Обяснявал ли съм ви принципа за доминантната болка? Нервната система на човека е така устроена, че няма как да регистрира две болезки по един и същи начин едновременно. Да речем, че ти е срязан пръст на ръката — боли, разбира се, но ако в същия момент ти отсекаат пръст на крака, мозъкът просто ще игнорира импулсите от пръста на ръката и ще остане само болката, излъчвана от осакатеното ходило. В общи линии е това.

Главоболието изчезна веднага щом ботушът на Динко пресова тестисите ми. В слабините ми се разгоря кошмарен пожар и през гърдите бързо се разпространи към гърлото, от което миг по-късно се изляха лиги и жлъчка. Просто в стомашния ми тракт към момента нямаше нищо друго.

— Сега не си толкова корав, нали? — гласът на Динко дойде приглушен, сякаш минаваше през дебело стъкло.

Последва нов ритник, този път в корема и нова порция секрети бликна от устата ми.

— Ще го убиеш, преди да ни е казал какво знае! — извика Кара Танас.

— Нищо още не е видял той! — изсумтя мъчителят ми.

Въпреки пелената от болка, обгърнала ума ми и притъпяваща донякъде околните звуци, съвсем ясно чух как изпука с кокалчетата на ръцете си.

Канонада от тежки юмруци заваля върху гърдите ми. Захрущяха ребра.

Доста по-късно изгубих съзнание.

ГЛАВА XIII

УМРИ, ЗА ДА ЖИВЕЕШ

1

... сивотата бе всепроникваща, гъста като желе, плътна като проливен есенен дъжд, барабанящ по стъкло.

В сивотата не се различаваха предмети и форми.

В сивотата не съществуваха понятия пространство и време.

В сивотата не навлизаха шумове.

Сивотата беше царство на абсолютното спокойствие.

2

Бях отворил очи с мисълта, че ще вия в агония — все пак имах представа какво може да стори с тялото ми кукер, преминал през години обучение, докато заслужи първия си елек.

Нищо подобно не се случи.

Повдигнах ръце с обърнати нагоре гърбове на дланите, изпаднал в почти молитвен транс, но там, където халките на веригите се бяха впивали в китките ми, не открих следи от охлузвания. Докоснах предпазливо върха на носа си — чупен бе неведнъж, преди Кара Танас да го направи за пореден път с дръжката на пистолета си — и стегнах устни в очакване по бузите ми да бликнат сълзи от болка — не усетих такава. Размърдах го наляво и надясно — хрущялът меко изпука под пръстите ми, ала нямаше болка. Опипах двете страни на гръдния си кош от горе надолу и обратно, натиснах корема си тук и там, заврях дори десница под чатала си, където ме бе поразил ботушът на Динко — болката бе изчезнала. Нямаше следа нито от мазето, в което ме бяха пребили до припадък, нито от двамата кукери.

Всичко около мен бе сиво и размито, а в главата ми жужеше весела лекота, все едно се бях надишал с райски газ.

И такава нещо ми се бе случвало в лекарската практика — вентилът на една от бутилките, свързана с маската на болния, бе започнал да изпуска. В резултат всички около операционната маса, включително и моя милост, по онова време асистент на водещия хирург, започнаха да се хият без причина. Добре че се касаеше за рутинна операция, която не изискваше влагането на кой знае какви усилия, та пациентът оцеля...

— Пак за глупости ти мислиш, Ачи от Паралел!

Подскочих, сепнат както от силата на гласа, взривил на късчета заобикалящата ме тишина, така и от факта, че мигновено бях разпознал този глас. Най-вече заради потресаващия акцент, с който бяха изречени думите. Доколкото знаех, от въпросния човек бяха останали само няколко шепи прах в една урна, но ето че обгърналата ме сивота се раздели като завеса пред мен и господин Ренето се появи с цялата внушителност на сто и петдесет сантиметровото си тяло.

Беше точно такъв, какъвто го видях за първи път в един друг живот — коса, катранена на цвят, намазана с гел и внимателно пригладена, сякаш косъм по косъм, назад върху темето; очи, които лесно можеха да погълнат светлината, подобно на чифт черни дупки, но и също толкова лесно можеха да я изсипят обратно върху теб в редките моменти, щом се усмихнеш; широки дрехи, скриващи танца на мускулите под тях; дървени чехли.

— Не може да си жив — промълвих най-накрая.

— И не може, и може, мой приятелю — отвърна господин Ренето, после се приближи към мен, за да положи ръце върху раменете ми.

Усетих тежестта на допира му. Усетих и хлад, все едно дланите му бяха късове лед.

— Какво е това място? — успях да попитам.

— Правилният въпрос друг е, Ачи от Паралел — това място къде е. — След като наблегна на последните две думи, господин Ренето ми смигна и замълча.

Изчаках го да продължи, но учителят ми явно нямаше такова намерение. Прозрението ме връхлетя изведнъж.

— Аз, аз жив ли съм? — запитах.

Господин Ренето дълго се вира в мен с немигащи очи, преди да отговори:

— Твой разум решава! За да живееш, трябва умреш.
След това фигурата му се стопи в сивотата.
И нахлуха гласове.

3

— Мамка му, момче, мисля, че го уби! — изстреля като в скоропоговорка Кара Танас, а притеснението сякаш накъдряше думите в устата му. — Не опипвам пулс!

— Е, и? — презрително изсъска Динко. — Един боклук по-малко. Даже ме е яд, че толкова лесно се отърва. Кекав излезе ужким коравият Ангел Китанов...

— Келеш, знаеш, че заповедите бяха съвсем други!

— Не ми дръж такъв тон, да не подпукам и теб.

— Какво става тук? — намеси се трети глас, който не ми се стори познат.

— Става това, че палето ти утрепа доктора!

— Казах ти да не ми държиш такъв тон!

— Млъкнете и двамата! Добре, хайде отначало, мъртъв ли е наистина?

Сивотата започна да се разсейва. Под краката ми бликна светлина, едновременно с усещането за стремително пропадане. Миг по-късно се озовах обратно в мазето, но по някакъв начин хем лежах на пода, хем се гледах отгоре, сякаш стоях до мъжете, изправени над мен.

Разбрах кой е третият. Лукан. Нямаше как да объркам лигавата му противност на влечуго. Направи ми впечатление, че зениците на жабешките му очи са неестествено широки и този факт ме наведе на мисълта, че е взел някакъв наркотик.

— Така мисля — отвърна Кара Танас. — Свалихме го от веригите, когато започна да храчи кръв, а сега не долавям пулс.

Лукан вяло подсмръкна и се обърна към най-младия член на триото.

— Никога ли не можеш да свършиш нещо без проклети импровизации?

Динко направи опит да се усмихне, но шамарът на дебелака го изненада неприятно. Беше тежък удар с гърба на десницата, а масивният златен пръстен, проблясващ на средния пръст на Лукан, закачи ъгълчето на устата му и я разкъса. Динко пусна кървава хрчка на пода, злобен блясък подпали очите му, даже сви ръцете си в юмруци, но немигащият поглед на господаря му като че го охлади.

— За втори път в рамките на два дни се дъниш здраво! Трети път няма да има!

След тези думи Лукан с пъшкане клекна и се зае да огледа тялото ми. Усетих влажния допир на пръстите му върху шията си.

Започнах да се досещам къде е било сивото място, на което се срещнах и разговарях с учителя си.

Всичко се случваше в ума ми, след като зверският бой явно ме бе докарал до състояние подобно на клинична смърт. Образно казано, животът ми се държеше на тънък конец, а моя милост се луташе на границата между него и владенията на старата Дама с острата коса. Дори за миг не ми хрумна мисълта, че вече съм преминал Оттатък, макар да нямах логично обяснение за факта защо духът ми сякаш се е отделил от телесната конструкция. Просто по някакъв ирационален начин знаех, че ще разбере, ако наистина съм умрял.

Знаех и друго — шансовете да оцелея бяха минимални. Дори в най-оптимистичния вариант травмите ми включваха към половин дузина счупени ребра двустранно, кръвохракът почти сигурно означаваше, че някои от раздробените костни фрагменти са засегнали белия дроб, подозирах, че може да имам разкъсвания на органи и в коремната кухина...

Но надеждата винаги трябва да си отива последна, нали така.

В същия миг ме осени прозрение какво трябва да направя.

Умри, за да живееш!, нещо от сорта бе наредило собственото ми подсъзнание, макар и с гласа на господин Ренето.

Именно господин Ренето ме бе обучавал на техники за контролиране на сърдечната дейност и дихателната честота, така че да ги сведа до пределния минимум, който може да се регистрира единствено чрез специализирана апаратура.

След припадането тренираният ми организъм просто беше превключил на такъв щадящ режим и сега оставаше само да се опитам да задържа контрола над него. Надявах се, че ще успея да заблудя

Лукан. Съществуваше, макар и минимална, вероятност след като приключи с огледа, дебелакът да нареди да доведат някое медицинско лице, за да потвърди окончателно подозренията, че съм хвърлил топа. Приемлив риск, който трябваше да поема.

В плана ми се откриваше и друга пукнатина. Решаха ли да се презастраховат, кукерите щяха да ми пуснат контролен изстрел.

По този въпрос, уви, също нищо не можех да сторя.

И все пак — от опит глава не боли... поне докато не я прострелят. Трябваше да ги накарам да помислят, че съм мъртъв, за да живея.

Представих си онази всепоглъщаща сивота, от която преди малко бях изплувал, и се устремих нагам.

4

Да отвориш очи, за да установиш, че подпухналото лице на мъртвец е наврядно в твоето, не е най-приятното изживяване. Но явно трябваше да преглътна този дискомфорт, понеже в крайна сметка планът ми бе успял.

Все още бях жив.

Същото обаче не можеше да се твърди за Кара Танас, в чиито налети с кръв склери се взирах в момента. Или казано по-простичко — взирах се в ония части от обвивките на очите му, които нормално имат седефенобял цвят, но при него бяха покрити с мрежа от червени нишки и петънца.

Разпознах типичната картина на спуканите капиляри, сигурен белег, че някой му беше помогнал да умре, като рязко е прекъснал достъпа на въздух до дихателните му пътища. Разбирайте — беше го удушил. В потвърждение на това говореше и покафенелият, на места покрит с бял налеп език, подал се навън от единия ъгъл на устата му.

Не знаех със сигурност кой е удушвачът — когато бях повел съзнанието си обратно към сивотата, с цел да симулирам собствената си смърт, бях изгубил връзка с мъжете в мазето — но можех да предположа. Списъкът със заподозрени се свеждаше до двама души — Динко и Лукан. Не ми се искаше да мисля, че са го направили едновременно, ала не биваше да изключвам и такъв вариант.

Тези разсъждения бързо бяха изтикани на заден план, когато ме връхлетя болката — ужасяваща и помитаща, като че излизаща от всяка клетка на осакатеното ми тяло.

Дори при най-повърхностно вдишване и издишване имах усещането, че нажежени клещи се забиват в гръдния ми кош и късат парчета месо. Дишах, разбира се, с широко отворена уста — досущ риба, мятаща се на брега — защото носът ми бе все така счупен и изпълнен с кръвни съсиреци.

Доста усилия и пъшкане ми отне да отдръпна глава от озъбената физиономия на Кара Танас, после да я повдигна и завъртя на двете страни, за да огледам околния пейзаж. Докъдето успях да метна поглед, видях само купища от гниещи боклуци. По всичко личеше, че са изхвърлили телата ни на някакво бунище.

И за втори път, откакто бях дошъл в съзнание, си помислих, че запушеният нос понякога върши полезна работа.

Отпуснах се назад твърде изтощен, за да мога да направя нещо повече от това да изгубя съзнание...

ГЛАВА XIV ДЕЛИРИУМ

1

Лукан надигна ухо от гърдите ми. Заради наведената му поза кръвта се бе стекла към лицето и то бе придобило цвят на цвекло. Въпреки хладината на мазето пот се стичаше на мазни вадички по бузите му.

Подпрян на разгънатата си лява длан, шишкото притисна палеца и средния пръст на дясната в основата на шията ми — искаше да провери за пореден път има ли пулсации на сънната артерия. Златният му пръстен мътно блесна под ръждивата светлина на крушката — досущ око на демон.

Няколко мига по-късно с пръхтене успя да се изправи. Отръска длани от прахоляка, после, свел глава към земята, заговори тихо, сякаш на себе си:

— Хубав бой е отнесъл, да-а, по-мъртъв от това здраве му кажи. По всичко личи, че ще се видим чак в ада, Ачи. А имах такива планове за теб.

— Да му вкарам все пак един контролен в кратуната? — обади се Динко с крива усмивка. Усетих, че е започнал да възвръща смелостта си.

— А да ти вкарам един в муцуната, мм? — фиксираха го жабешките очи на Лукан. — Достатъчно поразии свърши и този ден.

След това с бързина, на която не вярвах, че е способен, се обърна към Кара Танас и склучи ръце около врата му. Дребничкият кукер нямаше шанс — атаката бе твърде внезапна. Очите му се опулиха, опита се да вкопчи пръсти в китките на нападателя си, за да отслаби натиска им, но без особен успех. Въпреки привидната си разплутост Лукан явно притежаваше брутална сила. Успя дори да отлепи жертвата си от пода и краката и безпомощно заритаха във въздуха.

Борбата не продължи дълго — скоро езикът на Кара Танас увисна навън, а предниците на крачолите му потъмняха от стеклата се по тях урина.

Ако можех, щях да потръпна от отвращение.

Най-страшното обаче беше, че през цялото време в стъкления поглед на Лукан не се долови никаква емоция.

— К-к-какво направи... — запелтечи Динко, щом тялото на удушения Кара Танас тупна меко на пръстения под до моето.

— Това, което бе необходимо — отвърна Лукан и обтри потта по лицето си. — Този така или иначе трябваше да умре.

— А обещанията, дето му ги даде? Всичките онези приказки за клона ни в Полис Кръстовище?

— Оообееецааааваааам, оообееецааааваааам — изведнъж запя дебелакът с ужасно фалшив глас, — ооот оообееецаааанииеее глааавааа неее боооооиии.

После също така изведнъж престана да вие и заби месест пръст в гърдите на младия си партньор.

— Обещавам това да е последната ти издънка. Даже не знам защо те оставям жив. Ако не беше утрепал доктора, вече щяхме да сме научили каква информация Главния е предал на малката. Всички онези хартийки, които накрая са ги отвели при *шептящите*, не са били написани току-така.

— Няма как да е разбрал за... — скорострелно зашепна Динко, но млъкна.

— За кое да е разбрал, момче? — разхили се Лукан и подритна трупа на Кара Танас. — Кажу го смело, кой ще те чуе? Че бачкаме в комбина с Калигулас Нергал, мм? Има такава вероятност. Главния подуши връзката ни с вампирите, може би и това е включено в записа от храма. Но знаеш, че бързо разчистихме, та каквото и да е научил прясно умъртвеният ми приятел Ачи, ще е само в рамките на догадките. За фалшифицирането на *втория зъб* на Белиал пък и дума не може да става. Това, че задействахме събития, които, макар и косвено, доведоха до смъртта на жена му, го знаем само трима души в Многополисната Общност. Друго е, момче. Продължавам да смятам, че Григо е заделил нещичко настрана и залагам топките си, че точно Малвина ще ни отведе при паричките.

... отворих очи. Сърцето ми препускаше в гърдите, все едно внезапно се бях разбудил посред лош сън.

Което всъщност не беше далеч от истината.

Нямах представа дали картината с убийството на Кара Танас и последвалите откровения на Лукан са били игра на разума ми, попаднал в лапите на делириумния транс, или обратното — действителност, уловена от подсъзнанието ми, запазена в някое негово тайно кътче и извадена на показ в миговете на лутанията ми между живота и смъртта.

По някакъв начин обаче усещах, че се касае за второто.

Нямах представа и колко пъти съм се свестявал и съм припадал, докато слънцето се е придвижвало по небето, безразлично към страданията ми. В момента денят тъкмо бе започнал да се оттегля, за да предостави света на мрачната си сестра — нощта.

Към болката от множеството травми бе започнало да се добавя и чувството за мъчителна жажда. Устните ми бяха толкова напукани, че всеки опит да прокарам изпръхнал език по тях ги нацепваше още повече и капчици кръв се стичаха към гърлото ми.

Изведнъж долових движение край главата си откъм страната, която не граничеше с трупа на Кара Танас. Извих очи натам и се сблъсках с мъдрия поглед на плъх, голям почти колкото ловен пес. Личеше си, че е стар боец — под сивкавата му козина се проследяваха множество белези в различни фази на зарастване. Мустачките му се поклащаха игриво, а очите му, приличащи на черни копчета, сякаш питаха:

Нали нямаш нищо против да похапна от теб?

Е, имах много против, разбира се — предполагах, че на едно бунище може да се открие доста храна, да не забравяме и тялото на покойника до мен, но господин гризач очевидно се бе спрял точно върху особата ми.

Лоша работа.

В този миг нещо изсвистя край ухото ми и на мястото на плъха, изхвърчал в неизвестна посока с пронизително цвърчене, се настани окъсан кожен чепик, с доста причудлива форма. Или по-точно е да се

каже, че сводът на ходилото, надянало чепика, беше неестествено задигнат, все едно принадлежеше на ездитно животно. Плъзнах поглед нагоре — червените лъчи на отиващото си слънце танцуваха около дребна фигура, загърната в мърляв шлифер. Лицето на съществото оставаше в сянката на шапка с широка периферия. В дясната си ръка стискаше дървен бастун, завършващ с дълъг метален шип.

— Во-да-а — успях да изграча, преди да припадна за пореден път...

3

Дойдох в съзнание и бавно успях да фокусирам поглед върху уродливата конструкция от преплетени телове, кацнала на носа ми. Повдигнах дясната си ръка, за да я опипам. Постепенно започнах да осмислям, че някой си бе направил труда да намести раздробените ми носни кости, а след това ги е фиксирал с подръчни средства. И се бе представил отлично — успях да уловя дискретния букет от аромати, изпълнил помещението, вярно — доста странни, но в никакъв случай неприятни.

Доколкото успях да се ориентирам, намирах се във вътрешността на паянтова колиба, изградена от най-различни материали — парчета шперплат, листове ламарина, късове брезент. Забелязах прозорец, разположен на отсрещната дълга стена, покрит обаче не със стъкло, а с тънка полупрозрачна ципа, трептяща под поривите на вятъра отвън. Предположих, че е някаква животинска тъкан — пикочен мехур или черво, обработена и разтеглена, за да се постигне съответната тънкост, преди да се използва. В момента палави снопове слънчеви лъчи нахлуваха през нея и рояци пращинки, облени от тях, танцуваха във въздуха.

По всичко личеше, че отново е настъпила светлата част на денонощието, но нямах представа какъв интервал от време съм прекарал в безпаметност. Надигнах се на лакти и отметнах грубото одеяло, с което бях завит. Испитах доста по-слаба болка от очакваната.

Видях, че гръдният ми кош е опакован в импровизиран корсет от накъсани на ленти парцали. По този начин се намалява триенето на частите от счупените ребра при вдишване и издишване и се

предотвратява нанасянето на допълнителни поражения върху вътрешните органи. Лявата ми подбедрица също бе обездвижена между две къси прави летви — неизвестният лецител явно бе открил фрактура на костите и там.

В далечния край на колибата, на около метър от увисналата върху късата стена врата, бе оформено огнище от наредени в кръг камъни. Над него, окачено на ръждясала верига, къкреше котле, а димът се издигаше нагоре и излизаше през квадратен отвор в покрива.

Именно котлето бе източникът на ароматите, които бях усетил, щом дойдох в съзнание. Сега усетих и друго — устата ми бързо се напълни със слюнка и дори червата ми изкъкориха в нестроен хор. Примигнах учудено. Бях убеден, че вече съм хванал пътя за Отвъд, но вълчийт глад, започващ да ме измъчва, говореше съвсем друго.

Няма по-сигурен индикатор от глада за това, че организмът не се е предал.

Вратата се отвори с жаловито скърцане и аз се отпуснах назад върху твърдите дъски на нара. Секунди по-късно над мен се извиси познатата фигура с дълъг шлифер и широкопола шапка.

Този път светлината идваше от подходящ ъгъл и ми позволи да надникна под периферията на шапката. Лицето на съществото бе оброчено с рехава сребриста брада, приличаща на метла. Носът му бе месест и сплескан, подобен на грудка на растение. Очите обаче бяха най-странни — прозрачни, разтеглени и изтънени към външните си краища, все едно капчици вода, те излъчваха такава безпределна доброта, че цялата тревожност, обзела ме преди малко, се стопи.

Изучавахме се мълчаливо известно време. После лявата ръка на съществото се стрелна нагоре и повдигна шапката. Миг по-късно и дясната ръка, в лакътната сгъвка на която бе окачен бастунът, я последва, за да разчеше показалите се сплъстени коси със сребрилата окраска на брадата.

Професионалното ми око регистрира допълнителните стави в областта на китките, поради което те се огъваха като гумени, и четирипръстата конфигурация на дланите. Между кичурчетата коса над челото пък забелязах да се подават кафеникавите връхчета на две къси рогца.

— Сатир — изграчих.

Съществото се усмихна и сведе глава в знак на съгласие, докато наместваше шапката обратно върху нея.

Наричаха ги *Планински свирачи* или *Децата на планините*, а произходът им, подобно на много други странни създания, обитаващи Общността, се губеше през вековете. Знаех, че са били почти унищожени като вид през Последните войни и че към момента популацията им наброява едва стотина индивида, пръснати в няколко малки резервата из отделните полиси. На територията на Кръстовище обаче нямаше резерват и през цялата си лекарска практика не се бях сблъсквал с такъв пациент. Не бях чувал и за свободно преживяващи извън резерватите екземпляри.

Понечих да се надигна, но сатирът протегна към мен длан с изпънати четири пръста и я размърда нагоре-надолу, все едно натискаше нещо, видимо само за него. Разбрах, че иска да остана в легнало положение и послушно се отпуснах.

Усмивката му се разтегли още повече, а разперените допреди малко пръсти се сгънаха, като че сграбчиха някакъв предмет, после започнаха да приближават и отдалечават свитата длан към устата му. Новото движение бе придружено с мляскащи звуци, но дори да не се бях сетил какво има предвид, главата му рязко се извърна по посока на котлето. Мляскащите звуци се засилиха.

Усетих, че усмивка разцъфва и на моето лице, докато го гледах как ми обръща гръб и с пружинираща походка се отправя към огнището.

Какво пък, помислих си и едва се сдържах да не прихна на глас, дори най-добрият лекар в даден момент трябва да се примири с ролята на обикновен пациент.

ГЛАВА XV МЕЛОДИЯТА НА ПАН

1

Яхнията имаше страхотен вкус и дори фактът, че сатирът не ми позволи да се храня сам, а буташе дървената лъжица в устата ми, все едно бях бебе, не успя да намали удоволствието от поглъщането ѝ. Месото, нарязано на едри късове, буквално се разтваряше върху езика, почти вreлият бульон сякаш нахлуваше директно в кръвоносните съдове и започваше да прогонва слабостта от тялото ми.

След някоя и друга хапка усетих замайване, което бързо премина в безпричинно веселие.

Наркотик, помислих си, докато глупава усмивка изкриви лицето ми, без да попречи на усилената работа на челюстите, негодникът е натъпкал яхнията с някакъв наркотик, ха-ха!

Сатирът също се ухили.

— Ам-а-ам — изрече за пореден път с тънък треперлив гласец и нова порция обляно в сос месо се устреми към устата ми. Всъщност тези бяха единствените думи, ако изобщо можеха да се нарекат така, които бях чул от него до момента.

Най-накрая лъжицата издрънча по празното дъно на металната купа в ръцете на любезния домакин. Звукът се сля с доволното оригване, изтръгнало се от гърлото ми.

Облегнах се на лакти и придърпах одеялото към брадичката си, по-скоро машинално, отколкото поради студ — огънят бумтеше с всичка сила, а и обилното похапване ме бе загряло допълнително.

— Ще разкриеш ли тайната на това чудно месце, приятелю? — попитах, вече порядъчно развеселен. — По-вкусна яхния май не бях ял досега!

Хрумна ми, че бърливостта най-вероятно е страничен ефект на дрогата, с която бе обработена храната, защото не се надявах на отговор. Всичките ми предишни въпроси, отправени към него, сатирът

бе посрещнал с усмихнато мълчание. Този път обаче останах изненадан — отговорът дойде, макар и да не беше точно отговор в класическия смисъл на понятието.

Сатирът остави купата на пода край леглото ми, изпъна ръце пред тялото си и разтръска китки — досущ музикант, който загрева, преди да удари клавишите на пианото или да плъзне длан по грифа на китарата. После започна да извършва сложни движения с пръстите си, толкова бързи, че почти се размиваха пред погледа ми. Ахнах, когато образът на едър плъх се материализира сякаш от нищото и затанцува пред очите ми, а секунди след това се разтвори във въздуха по същия чудодееен начин.

— Мамка му... мамка му... — изругах вяло, ала миг по-късно се задавих от пристъп на лудешки смях. Наркотикът явно започваше да бушува във вените ми. — Излиза, че си ме нахранил с онзи, който много искаше да се нахрани с мен на буницето, ха-ха-ха! Добре че предварително ме надрусал, приятелю, в противен случай като нищо можеше да върна обратно всичко поето и да изцапам, да изцапам, хм, копитата ти, коопииитааатааа тиии, ха-ха-ха-ха-ха-ха.

2

Времето изведнъж се разтегли, а предметите около мен се огънаха и размиха, сякаш се вирах в криво огледало.

Звуци и образи затрептяха в причудливо единство.

Стана ми невъзможно да разгранича фантазия от реалност.

Умът ми обаче, противно на всякаква логика, бързо започна да се избистря.

Усетих как се приближавам към нещо по-голямо, обгърнато в пулсираща светлина и се превръщам в част от него.

Миг по-късно осъзнах, че това е умът на домакина ми.

Нямах обяснение за начина, по който се е случило сливането.

Разбрах само, че наркотикът — пред очите ми изникна образът на бледа, почти прозрачна гъба, с широка и лигава, подобна на медуза, чашка — е психичният медиатор, подпомогнал процеса.

Сатирът беше стар.

Видях радостни и тъжни моменти от възхода и падението на расата му.

Могъщи и подвластни на гнева в зората на своето съществуване, впоследствие обърнали взор навътре към себе си, за да се изпълнят с доброта, а с напредването на вековете и да приемат ролята си на смирени жертви — пътя към истинското Спасение според тях.

Защо не си в резерват при другите?, попитах го без думи.

Твърде много гняв има още в мен, отговори ми с образи, Тук (видях бунището и колибата, килнала се в единия му край) — е мястото за послушание, пречистване и изкупление. Но сега искам да поговорим за теб. Трябва ти лечение...

3

— Бо-о-ли — каза сатирът с оня свой странен блеещ глас. Оформянето на думите определено го затрудняваше.

Кимнах му от леглото — знаех, че ще боли. Разбрал го бях добре още когато умовете ни странстваха свързани.

Сега наркотикът се бе излъчил от тялото ми. В устата си усещах неприятна горчилка, по кожата ми започваха да избиват нагъсто капчици пот. Скоро щеше да се завърне и болката.

Само че не тази болка имаше предвид сатирът.

Наблюдавах го как нежно улавя бастуна с лявата си ръка, а с дясната започва да го развърта откъм извитата горна част. След около минута в скута му полегнаха различни по дължина дървени сегменти. По протежението на един от тях на равни интервали бяха издълбани дупки, между които сръчно длето бе резбовало клонки, натезжали от листа.

Сатирът се усмихна и поднесе флейтата към устните си...

4

Пневмотаксито спря пред Храма на Шепота и аз набутах купчината смачкани полкредити, които ми бе дал сатирът, в ръката на шофьора.

Всякакви неща, дори пари, могат да се открият на едно бунище, беше обяснил спасителят ми, особено когато години наред се ровиш из него.

— Задръж остатъка — казах, а шофьорът — хилав мъж, плешив като яйце — се ококори. Току-що му бях дал сума, равностойна на почти цяла дневна надница.

Преди това го накарах да мине два пъти край сградата с форма на пресечена пирамида и стръмни стълби отпред, без да забележа нищо нередно.

Знаех, че вероятността приятели или врагове да се навъртат около храма в момента е слаба. След отвличането ми бяха изтекли над две седмици, а когато обещах на Малвина, че ще направя всичко възможно да се върна за нея, не бях заложил прогнозно такъв дълъг времеви интервал.

Храмът, разбира се, притежаваше статут на Убежище — неприкосновена територия за бандитските организации в цялата Многополисна Общност, но имаше хиляди начини момичето да бъде изведено навън от него. Подозирах, че дъщерята на Григо вече е срещнала съдбата си, каквато и да е била тя.

Въпреки това, щом сатирът прецени, че съм оздравял и ме съпроводи до покрайнините на Паралел, знаех коя ще е отправната ми точка.

Съществуваше обаче един голям проблем. Дори да не бях направил деня на шофьора с тлъстия бакшиш, полкредитите, осигурени от моя спасител, така или иначе представляваха сума с пренебрежимо нищожна стойност за шептящите, факт, който усложняваше изкопчването на някаква информация от тях.

Реших, че ще импровизирам в движение.

Винаги ме е бивало с импровизациите.

5

Втурнах се по стръмните стъпала. Усецах се в страхотна физическа форма, даже не куцах, макар да не успях да намеря рационално обяснение за това. Беше ми и странно комфортно в дрехите на клошар — торбести панталони, развлечена фланела и

шлифер — също осигурени от сатира. Кукерските ми одежди, изчистени от кръвта и прилежно сгънати, се поклащаха в брезентовата раница, увиснала от едното ми рамо.

Подтичвах нагоре с лекота и пред очите ми изникваше усмихнатият лик на Пан.

Пан — така ми се бе представил сатирът, но обясни, че името е общо за индивидите от неговата раса, не истинското му, което в човешка уста щяло да бъде трудно произносимо.

Нямах точна представа колко терапевтични сеанса е провело с мен в неугледната си колиба това изумително същество, защото през повечето време бях под влиянието на силни наркотици. На изпроводяк научих само, че съм прекарал петнадесет дни в компанията му.

Още с първите тонове, изсвирени на флейтата от Пан, изпадах в нещо като транс. Предполагах, че и дрогата, приемана с храната, подготвя организма ми за ефектите на мелодията, но доколкото успях да разбера след едно от ежедневните ни мисловни пътувания, именно прецизно модулираните от дървения инструмент звукови вибрации са главното лечебно средство, отговорно за бързото подобряване на състоянието ми.

А то не било никак цветущо. Травмите, нанесени от жестокия побой на Динко, със сигурност криели опасност за живота ми.

Пан обясни, че счупените ребра, точно както бях подозирал при редките си идвания в съзнание, са пробили белите ми дробове, далакът ми бил частично разкъсан, имал съм руптура^[1] и на единия от бъбреците. За по-дребните охлузвания, фрактурата на подбедрицата и хематомите, с които бе осеяно цялото ми тяло, дори не отвори въпрос.

Сеансите протичаха с ужасяваща болка.

Оздравителният процес, твърдеше спасителят ми, не можел да мине без нея, а трансът, в който ме въвеждаше, вероятно ми е помагал да не изгубя разсъдъка си. След болката обаче ме заливаше такова блаженство, че очаквах поредния сеанс като наркоман, бленуващ новата доза...

Вече излязъл на площадката, осъзнах, че независимо от решението на Етичната комисия (и ако успеех да оцелея тук, в Паралел, разбира се), едва ли ще се върна към хирургическата практика в Полис Кръстовище.

Не и след като се бях докоснал до лечителски способности, граничещи с магия и разклатили увереността в моите собствени.

---

[1] Руптура — разкъсване, пробиване. ↑

ГЛАВА XVI

АЗ ПАК СЪМ ТУК!

1

За разлика от идването ми с Малвина, вратата на Храма на Шепота остана дълго затворена, макар че упорито блъсках по нея. Тъкмо когато посягах да дам начало на поредната серия барабанни тремола с кокалчетата на десницата си, сумрачният правоъгълник зейна все така безшумно, а в него се показва татуираната физиономия на послушника, приел ни предния път. Сега обаче изражението му остана съвършено сериозно, макар и да не отрони дума точно както тогава.

— Дошъл съм... — изграчих с пресъхнал глас, щом тишината започна да тежи във въздуха, но младежът ме прекъсна с меко докосване по подпряната ми на вратата ръка и кимна с глава да го последвам.

Свих рамене, учуден от тази странна покана.

Заредиха се познатите коридори с килимите, заглушаващи шума от стъпките, с пъстрите гоблени по стените и дискретната музика, носеща се между тях. Стигнахме до овалната ниша, послушникът отметна златистата драперия и се озовахме в помещението, приличащо на будоар на луксозна жрица на любовта.

Поредното усещане за déjà-vu.

— Честно да си призная, господине, не смятах, че пътищата ни ще се пресекат отново — изписка Шептящия, докато се намествах върху табуретката, а послушникът се оттегляше с мълчалив поклон зад мен — но след като ви виждам жив и явно в цветущо здраве, съм доволен, че ще мога да заработя съвестно хонорара си.

Масивното му туловище се разтресе от тих смях, а учудването ми се засили още повече. Тъкмо бях прехвърлял в ума си думи, с които да го помоля за някаква информация, при все че не съм

платежоспособен. Въобще не смятах дребните банкноти, шумолящи в джоба на шлифера ми.

— И да се разберем отсега — продължи Шептящия, когато кикотещият пристъп премина, — случилото се на стълбите на Храма преди, хм, петнадесет дни не се е случило. Излишно е да издребняваме за някакви си два-три метра, нали така... Представете ли си какво ще стане, ако в Паралел се разнесе мълвата, че не сме успели да осигурим надеждно Убежище? Разбира се, ако бяхме идентифицирали нападателите ви, нещата щяха да стоят по друг начин, пневмобилите им обаче бяха без опознавателни...

— Считайте, че въпросът е уреден — прекъснах и без това накъсаната му тирада. — Споменахте за някакъв хонорар?

Долових обзелото го облекчение.

— Точно така, господине, точно така — широко се усмихна домакинът ми. — Малко след като младата ви спътница потърси защита при нас, а вие бяхте отвлечен от неизвестните нападатели, пред скромната ни обител се появи една, хм, твърде напориста особа от женски пол. Кожени дрехи, покрити със засъхнала кръв, пепелявосива коса и език, достоен за докер от пристанището.

— Тания — казах.

— Именно! — възкликна Шептящия.

Този път разказът му потече доста по-плавно.

А аз се заслушах и проклевх факта, че в момента нямам под ръка една добре натъпкана с възможно най-лютия тютюн цигара.

2

— Жив си, значи — измърмори Тания и се отмести от вратата на хотелската стая, за да ме пропусне вътре.

— Май не си доволна, че ме виждаш — отвърнах.

Почувствах се глупаво. Та нали именно тя, въпреки раната, получена от Кара Танас, се бе върнала до храма.

Според разказа на Шептящия, върколачката почти насила нахлула в обителта малко след като младата ми спътница се подслонила там. Отвела я, и в това, разбира се, нямало никакъв проблем, защото момичето изрично потвърдило, че я познава и е

съгласно да тръгне с нея. Тания обяснила на брата, че рано или късно ще се появя при него с въпроси, след което набутала пачка полкредити в ръцете му. Срещу тях той трябвало да ми предаде къде да я търся. Шептящия се опитал да обясни, че нямат подобна практика, но върколачката била непреклонна и даже си позволила да използва изрази, в които се долавяла явна заплаха. Накрая братът все пак приел — съвестта му не позволила да отклони толкова настоятелна молба. Според мен и сумата, дадена му от Тания, трябва да е била внушителна, защото лесно успях да се сдобия с ново диктофонче, съдържащо записа, извлечен от Малвина, след като споменах, че съм унищожил първото на стълбите. На изпроводяк Шептящия сякаш между другото бе вметнал и за нездравия интерес към момичето, проявен от лица, гравитиращи около разни престъпни структури, часове след като то напуснало Храма. Под присвятия ми поглед обаче побърза да ме увери, че са успели да отбият всички въпроси, и звучеше искрено...

А фактът, че Тания продължаваше да ме чака във вълчата бърлога точно както му бе предала, потвърждаваше казаното от него.

— Ами — реших да изтъкна тези факти, но се сблъскахме в тясното антре. Върколачката внезапно беше спряла. Обърна се към мен, очите ѝ мътно блеснаха в сумрачното помещение.

— Глупак — почти изсъска през едно свитите си зъби, — това бяха най-тежките две седмици в живота ми!

След което се метна на врата ми, а аз забих гръб в гардероба зад мен. Устните ѝ бързо откриха моите и сломиха съпротивата им. Обгърна ме забравена сладост, която почти веднага се спусна надолу към слабините.

Изведнъж пред очите ми се появи образът на Шели. В гърлото ми се надигнаха звуци на протест, понечих да отблъсна върколачката, но в следващия миг осъзнах, че покойната ми съпруга едва ли би желала да се обрека на целомъдрие до края на дните си.

Не искам да се оправдавам — вярно, от смъртта ѝ не бяха минали даже два месеца, но онова лутане в сивотата, след като Динко ме преби, по някакъв начин успя да ме промени. Знаех, че нямаме време за губене, щом сме дошли на този свят. Както се казваше в едно стихче, което знаех още от дете: *ех, животът тъй е кратък — мигнеш тук и... си отпатък...*

Но не искам и да ме смятате за студенокръвно влечуго. Усещах, че чувствата на Тания са дълбоки, усещах също, че в сърцето ми вече е освободено кътче за нея, без това да накърни чистата ми любов към Шели...

— Кхъ-кхъ — насила се прокашля някой наблизко и ние рязко отдръпнахме тела, като да се бяхме опарили.

Малвина бе застанала при вътрешния отвор на антрето и се подхилкваше.

— Не казвай нищо — заплаших я с изпънат показалец, но думите ми се сляха с нейните, изречени през кикот:

— Да-а, страхотна двойка сте.

3

В бандитските среди на Полис Паралел вече се бе разнесла мълвата, без съмнение пусната от Лукан Лукавия, че аз и Кара Танас сме организирали отвличането на Малвина. Най-вероятно заради пари. Не можех да не се възхитя на гениалната простота на този слух — обясняваше внезапното изчезване на тримата и звучеше достоверно, защото отчасти беше самата истина. Само дето, ако мога да перифразирам оная стара поговорка — *поръчителите на отвличането викаха: дръжте поръчителите на отвличането!*

В началото братството се бе раздвижило подобно на разбунено гнездо на стършели, но с течение на времето нещата бяха започнали да затихват. Все по-често се прокрадваше мнението, че щом не сме поискали откуп за момичето, явно сме получили онова, което сме търсили, и то вече не е между живите.

Да организирам среща с Ванчо, временно застанал начело на Кукерите в Паралел, се оказа не толкова трудна задача и все пак осъществяването ѝ отне половин седмица. Трябваше да изуча навиците му и да установя как да се добера до него, за да поговорим насаме.

Дегизировката на клошар ми свърши отлична работа в обикалянето из квартала му, а в лицето на Тания получих превъзходен помощник, който да следи стария кукер, когато се налагаше да се оттеглям за кратки почивки в хотела, където държахме скрита и Малвина.

През изминалите дни с върколачката бяхме постигнали мълчаливо споразумение да не отваряме дума за онова, което се бе случило между нас.

Смътно си спомнях, че Ванчо е човек със скромни потребности. Не знаех да е залитал към чашката, наркотиците или леките жени. Сега — в залеза на живота му — като че нищо не се бе променило. Бях научил, че от години е вдовец и този факт, извън всякаква логика, ме накара още повече да одобря избора си.

Бързо открихме константата в дневния му режим — където и да го водеха делата на братството, в шестнадесет следобед, като по часовник, Ванчо се връщаше в своя квартал, влизаше в едно уютно наглед бистро и сядаше на маса, със сигурност резервирана за него, защото по това време винаги беше свободна. Изпиваше в усамотение чашка кафе, приготвено в джезве, и похапваше парче баница, докато гардовете му го наблюдаваха и пушеха, застанали на отсрещния тротоар.

Бас хвацах, че преди да оглави организацията до Събора, на който щяха да изберат новия водач, Ванчо не се е придвижвал с охрана. Охраната му и към настоящия момент имаше по-скоро представителна функция — обикновена демонстрация на сила от страна на братството. Между големите бандитски групировки на територията на Полиса от доста време съществуваше примирие, а смъртта на Ванчо едва ли би уязвила и пренаредила драстично йерархията на Кукерите — всички знаеха, че важните фигури сред тях са съвсем други.

Такива мисли се въртяха в главата ми, докато се клатушках по тротоара към групичката пушещи гардове. Не очаквах да са бдителни, но нямаше как да вляза незабелязан в бистрото и трябваше да разиграя весела сценка.

Предварително се бях нажабурил хубаво с долнопробна ракия, а част от нея бях разлял по дрехите си. Върху лицето ми се чернееха няколко слоя вакса за обувки, размазани с вода, на главата ми се мъдреше проскубана сива перука с кичури, слепени от гел.

Рискът да ме познаят бе пренебрежимо малък.

— Дайте нефто на бедния фкитник — изфъфлих, умишлено блъскайки се в най-крайния гард — мъж на средна възраст, с кафяв елек на гърба.

Цветът на лицето му бе близък до тоя на кожената му дреха, но с един наслагващ се пепелявосив нюанс около устните и ноздрите му, загатващ за страстен любител на цигарите. И наистина, макар да се опрях в тялото му за кратък миг, усетих, че цялото е просмукано от тежката миризма на тютюн.

— Внимавай къде ходиш, бе — избута ме той към улицата, ала без излишна злоба. Дори след секунда метна в краката ми няколко монети, с което предизвика смеха на останалите.

Паднах на лакти с навирен задник и започнах да събирам разпилелите се метални кръгчета, а смехът на гардовете стана още по-оглушителен.

— Благодаря фи, любефни гофподине — не спирах да мърморя, докато се отдалечавах заднешком към тротоара, на който се намираще бистрото.

Щом докоснах бордюра с подметки, тръгнах да се изправам, като се постарях това да ми отнеме известни усилия. Надявах се, че съм привлякъл вниманието на Ванчо, чиято маса гледаше към улицата. Вече с по-стегната крачка, преди гардовете да зацепят какво се случва, се насочих към вратата на бистрото, отворих я и се шумгнах вътре.

Доближих масата на стария кукер, протегнах шепа към него и гласно изрекох:

— Дайте нещо на бедния скитник.

После бързо прошепнах, макар съседните маси в момента да бяха празни:

— Имам информация за Малвина.

Оставих Ванчо да познае любимата на Григо сребърна верига с лазурита в разтворената ми длан, после я свих и мушнах в джоба на шлифера. С другата си ръка метнах хартиено късче към него, а той успя да го улови още във въздуха. Явно въпреки годините бе запазил рефлексите си.

Вратата на бистрото се отвори и вътре влетяха запъхтените гардове.

Затаих дъх, макар привидно да бях отпуснал тялото си.

Това беше критичният момент, от който зависеше успеха на целия набързо скалъпен план.

— Всичко е наред — обърна се към тях Ванчо, после сръбна глътка кафе. — Човекът просто ми поиска пари. Изведете го навън и

му дайте няколко банкноти.

4

— Какъв беше тоя цирк преди малко? — запита старият кукер, докато тежко присядаше на стола от другата страна на масата.

Сервитьорът, съпроводил го до сбутаното навътре в ресторанта сепаре, остави лист-меню пред него и се отдалечи.

Бях наблюдавал улицата в едно от огледалата, висящи по стените, и видях как Ванчо слезе от пневмотакси. Според инструкциите в бележката, която му подхвърлих, трябваше да се отърве от охраната си, преди да дойде на срещата.

— Мислех, че ще оцениш актьорския ми талант — ухилих се глупаво.

— Актьорски талант, пфу! — тръсна глава Ванчо, а белият кичур, увиснал на темето му, подскочи като опашка на дребен хищник. — От известно време ме следиш, нали, мм? Не съм толкова изкуфял, за колкото ме смяташ! Разпознах те преди два дни и вече обмислях кога да те сграбча за мазния шлифер, но ти ме изпревари.

Отпих глътка бира, за да прикрия изненадата си.

— Бира и за мен — подвикна Ванчо към приближилия се сервитьор.

— Цигара? — издърпах една папираса от пакета „Черен трол“ и я лапнах.

— Давай — посегна с възлести пръсти старият кукер. — От петнадесет години не съм се мърсил с тези лайна, но подозирам, че ще имам нужда да припаля след онова, което ще чуя.

Запушихме и известно време се наблюдавахме, без да отроним дума, през сивкавите спирали на тютюневия дим.

Сервитьорът се появи и остави запотена халба на масата, а ние продължихме да мълчим.

Когато огънчето, достигнало филтъра, жилна връхчетата на пръстите ми, рекох:

— Искам да те питам нещо. Защо ме остави да се размотавам, нали според всички в Паралел аз съм отвлякъл Малвина?

Ванчо ме изучаваше, почти притворил воднистите си очи. Може да се дължеше и на цигарата, но лицето му бе придобило болнав жълтеникав оттенък. Изведнъж осъзнах колко стар и уморен е човекът срещу мен.

— Аз не мисля като *всички* в Паралел, момче — отвърна ми най-накрая и натисна фаса си в пепелника. — Дори за миг не ми е хрумвало, че имаш нещо общо с нападението срещу Малвина. Не и ти. Не и когато знам каква беше връзката ви с Григо.

Направи пауза и се пресегна към пакета с цигари на масата.

— Странна работа — каза, докато въртеше разпалената пръчица между пръстите си. — Все едно не съм ги отказвал...

Изкашля се леко, сякаш насила, после продължи:

— Когато се появи преди няколко дни, се направих, че не те забелязвам. Усетих, че ти самият искаш така. Знаех, че ще получа отговори, но — признавам си — поигра си с търпението ми. Е, кажи ми, момче, добре ли е Малвина?

ГЛАВА XVII

ЕДНО ГОРЕЩО БЛЮДО

1

— В играта съм! — казах на Тания, когато се върнах от срещата с Ванчо. — Старият пес пое ангажимент да покрие гърба ми. Само че трябва да се разправа с Лукан в най-кратък срок, защото не е ясно колко надълбоко мазникът е пуснал пипалата си в организацията.

По време на разговора в ресторанта усетих, че кукерът прие историята ми за чиста монета, а след като прослуша фрагменти от записа с гласа на Малвина, в очите му присвяткаха злобни пламъчета.

И докато в ръцете му започваше да дими четвъртата поред цигара, беше ми обяснил, че няма как открито да тръгне срещу Лукавия. Влиянието на Ванчо сред братята в последно време можело да се определи само като *бледа сянка на онова, което е било преди*.

— Ти ще бъдеш скалпелът — рече ми, — който ще изреже раковото образуване. А щом поставим момчетата пред свършен факт, годините ми ще натежат. Да не забравяме и Малвина, която ще свидетелства, че си я спасил от опита за отвличане, както и записаното на диктофона в потвърждение на думите й...

— Древните са имали следната мъдрост — продължих, впил немигащи очи в тези на върколачката: — *Отмъщението е блюдо, което трябва да се сервира студено*. Звучи прекрасно, само дето в моя случай няма как да го чакам да изстине...

— Престани да говориш в единствено число! — изфуча Тания. — Не съм си довякла задника в Паралел, за да се примиря с ролята на статист! Знаеш, че не можеш да се справиш без мен!

— Така е — отвърнах. — Нямаше да стигна дотук без теб.

Изведнъж ми се прииска да я целуна, но бързо потиснах този импулс.

Целувката, за разлика от отмъщението, трябваше да почака.

Приседнал на висок еднокрак стол, с лакти, опрени върху извит в полудъга плот, смучех бира на пестеливи глътки. Бях платил кувертите и на останалите места, за да не ми досаждат разни навлеци. Плотът се намираше на едно от изградените стъпаловидно междинни нива в залата на еротичния клуб.

Наблюдавах момичето, танцуващо край пилона на сцената под мен. Въпреки че бе съвършено голо, изпълнението му не ми се струваше пошло. Осветителят разбираше от работата си и успяваше повече да загатне, отколкото да разкрие формите на тялото с падащите под различен ъгъл цветни лъчи на прожекторите.

Това определено действаше възбуждащо на публиката.

Бях дегизиран с дълга сребриста перука, завършваща с тлъста плитка, праметната отляво на врата, очила с масивни рогови рамки, графитеносив костюм и лъснати до огледален ефект черни чепици. Просто един застаряващ развратник, дошъл да вкуси от сладостите на нощния живот в Паралел.

През няколко минути плъзгах явно отегчен поглед към масите от най-долното ниво при сцената. На една от тях приятелят ми Динко запиваше с компания.

Бях разбрал, че младокът ще се весели тук, на сутрешната среща с Ванчо в ресторанта, където ежедневно се виждахме. Той пък го бе дочул предната вечер по време на сбирка на кукерите, започнали подготовката за Събора.

Брат, заслужил кафяв елек, щял да дава почерпка в „Револвери и Рози“.

Групичката наистина включваше само мъже, пременени в този цвят. Вдигаха шум, дюдюкаха, лигавеха се, оскотели от погълнатите количества алкохол. Предполагах, че анатомичните подробности на танцьорката се разкриват доста по-ясно от местата им, но пък и кувертите за тях трябва да са били в пъти по-големи от сумата, с която резервирах моя плот.

Към момента едрите охранители на клуба, трамбоваци по пътечката между масите и сцената, успяваха да респектират гуляйджиите, за да не се стигне до някакви по-брутални изстъпления.

Надявах се и до края на вечерта положението да остане такова, защото кръчмарският бой не влизаше в поредния ни набързо стъкмен план. Същевременно се опитвах да контролирам гнева, който подобно на леко задрямал дракон, изпускащ струйки дим през ноздрите, заплашваше да се събуди в гърдите ми.

Тания седеше на плот като моя, разположен три нива по-надолу. И неговите места бяха предплатени с цел да се отблъснат досадни компаньони. Не че външният и вид предполагаше голяма вероятност да се завъртят такива, но искахме да я превърнем в нищожна.

Върколачката носеше обикновена рокля в избеляло синьо, спускаща се до средата на бедрата ѝ. Косата и бе оформена в стегнат кок, а бялата пластмасова пръчица, която го придържаше, представляваше единственото украшение по главата ѝ. Очилата с квадратни стъкла без диоптър, кацнали на върха на носа ѝ, добавяха най-малко десетилетие към действителната и възраст. Приличаше на стара мома, решила поне веднъж в живота си да направи нещо шантаво.

В редките секунди на отпускане си позволявах да метна някой бърз поглед към нея.

При поредния такъв обаче усетих, че се разсейвам. Осъзнавах, че моментът е крайно неподходящ, но напрежението от изминалите часове явно се опитваше да избие навън под формата на сексуална възбуда.

Имах представа какво се крие под семплото облекло. В ума си се видях как слагам ръце върху раменете на Тания и бавно започвам да свалям презрамките на роклята ѝ...

С периферното си зрение улових раздвижване край масата на Динко.

Наложих си първо да отпия глътка бира и под прикритието на чашата да погледна натам. Болезнените пулсации в слабините ми, причинени от оказалия се на твърде тясно за него място малък Ачи, започнаха да отслабват.

Равно подстриганата като паница коса заплува над насядалите мъже. Олюляващият се Динко явно полагаше усилия да следва тясната пътека към левия от двата странични изхода пред сцената.

Вече бяхме проучили, че той води към санитарните помещения на заведението, докато през десния се стигаше до гримьорните на

момичетата.

Динко тръгна да се разминава с един от гардовете, залитна и почти се свлече в скута му, в следващия миг обаче успя да се съвземе и троснато се отблъсна с ръце, за да продължи в избраната посока.

Няколко секунди по-късно Тания стана от мястото си. Без да създава впечатление за особена припряност, тръгна по пътеките, свързващи отделните нива на клуба. Случаен посетител би решил, че отива да се освежи, но аз знаех, че планът ни е влязъл в действие.

Преброих до петнадесет и също се надигнах.

3

Дилърите наричат това вещество „сирена“.

Анестезиологът Робърт Дойл, добър мой приятел и колега в Клиниката за митологични създания, преди време ми бе обяснил, че се извлича от жлезите на рядък вид дървесна жаба. Преработен и смесен с няколко други вещества, се разпространява предимно като прах за смъркане, но същият може да се разтвори и да се въведе инжекционно. Коктейлът действа стимулиращо, а в по-ударни дози води даже до състояния на хиперагресия. Затова през последните години бе предпочитан от редовите бойци в бандитските групировки, изнасящи на гърба си войните за преразпределение на територии из цялата Многополисна Общност.

Не тази обаче бе причината да го кръстят така. Съвсем малки дози от чистия му екстракт, особено в комбинация с алкохол, имат ефект на мощен афродизиак, който кара приелия го буквално да оглупее от похот.

Точно за такива персони се казваше: „Чул е гласа на сирената“.

Динко бе порядъчно наквасен и се надявах петте милилитра вещество в спринцовката на Тания, хитро включена в прическата ѝ, да са достатъчни за търсеното действие.

Видях как малко преди да потъне в отвора към тоалетните върколачката разпусна косата си. Сега оставаше само да съедини пластмасовата тръбичка с иглата, забита в подгъва на роклята ѝ, после да настигне Динко в тесния коридор и да го инжектира.

На думи звучеше лесно, но именно тази манипулация можеше да провали целия план. Всичко опираше до ловкостта на Тания, а не биваше да се забравя и факторът случайност — липсата или наличието на други посетители около тях двамата в конкретния момент.

Не мисли най-лошото!, повтарях си като заклинание, спускайки се по пътеките, *не мисли най-лошото, за да не предизвикаш съдбата!*

Изведнъж ме обзе необяснима увереност, че всичко ще се нареди, и една мисъл се завъртя в главата ми, карайки ме широко да се усмихна.

Къде, ако не в кенеф, най-лесно може да се улови лайно?

4

Охранителят, изправил се пред олющената метална врата, отваряща се към гърба на клуба, не ни обърна почти никакво внимание. Беше прекалено зает да чисти едрите си зъби с кибритена клечка, дълга като църковна свещ, и изсумтя от досада, когато фиксира клатушкащата се тройка. Едва ли бяхме първите за вечерта клиенти, напускащи безславно веселбата през задния изход.

Коридорът, извел ни насам, бе доста по-неугледен от онзи, през който се влизаше в санитарните помещения — с цветна мозайка на пода и остъклени стени.

Мляскащите звуци, долитащи от Динко, ме влудяваха. Младокът, влачещ се между мен и Тания, пускаше лиги като пес, хванал бяс, и извиваше глава към нея в опит да я целуне. За миг си представих колко конфузно щеше да се получи, ако сексуалните му предпочитания бяха, хм, нестандартни, но бързо потиснах тази мисъл.

Очите на Динко се въртяха с доста изместен фокус в орбитите, а от устата му излизаше нечленоразделно бърборене. Бяхме го оставили само по ризата от бежово кадифе, с вдигната яка, за да скрием дупчицата от убождането на врата му, макар че едва ли някой можеше да я забележи на оскъдната светлина. Кожения му елек изхвърлихме в кошче за боклук в тоалетните, с оглед максимално да затрудним останалите кукери, които скоро щяха да започнат да го издирват.

— Приятелят ми има нужда от дълга почивка — обясних, но охранителят вече се отместваше и дърпаше встрани тежкото резе.

Острото стържене, разнесло се при това му действие, накара косъмчетата по ушите ми да настръхнат.

Озовахме се на тясна уличка с редица от контейнери, преливащи от боклук, а резето отново изпили зад нас.

В топлата вечер се разнасяше воня на гнилоч. Въпреки това вдишах с пълни гърди. Усещането за лекота, изпитано от мен преди малко, се завърна.

Отмъщението е блюдо, казвали са древните, което трябва да се сервира студено.

Бих могъл да се съглася с тях, ако разполагах с време.

Но времето ме притискаше и щях да започна своя пир на Отмъщението с едно горещо блюдо.

ГЛАВА XVIII КУРИЕРСКА ПРАТКА

1

Металният бокс започваше да се върти около кокалчетата ми. Кървави пръски, капчици пот, слюнка и най-различни телесни секрети, смесили се в розова пяна, покриваха десния ръкав на дъждобрана, който бях облякъл, до лакътя.

Така се получава, когато използваш жив човек вместо боксова круша.

Звярът се е събудил!, мислех си при нанасянето на всеки следващ удар, *Звярът се е събудил!*

А дали изобщо някога беше заспивал? Или просто е чакал стаен и присмиващ се над наивността ми.

Хуманната клетва.

Практиката ми в Клиниката за митологични създания.

Кухи дела и празни думи ли са били?

Искаше ми се да дам отрицателен отговор, но щом се поставех редом до Пан, сатирът клошар, *Лечител* с главно Л, вече не бях сигурен и това ме зареждаше с допълнителен гняв.

2

Едно не можеше да му се отрече на Динко — бързо овладя стъписването си, когато действието на препарата започна да отшумява и ме разпозна.

Пое си дълбоко дъх и го задържа, белегът при лявото му слепоочие придоби лилав оттенък заради нахлулата към лицето кръв, а клепащът на окото му от същата страна нервно заигра.

— Жив си, мамка му — рече най-накрая тихо, по-скоро на себе си. — Успял си да прескочиш трапа... Е, старче, имам лоша новина за

теб — няма да ме пречупиш!

Опита се да се изплюе, но без успех — устата му беше пресъхнала. Долавях мускусния аромат на страха му, просмукващ се между алкохолните изпарения и вонята на пот. Мъчеше се да изглежда корав, но под външната обвивка си оставаше просто едно обикновено хлапе.

В този момент дори изпитах нещо подобно на жал към него, ала се постарях бързо да прогоня това чувство.

Пред очите ми изникна Шели, танцуваща под лъчите на изгряващото слънце. Шели, починала от изгарянията на тялото си, защото бе започнала да се превръща във вампир.

Ако разговорът с Лукан, който подсъзнанието ми бе уловило, докато се мятах между живота и смъртта, бе истина, а не плод на делириумното състояние, действията на двамата по някакъв начин бяха станали причина за смъртта на моята самодива.

Точно това имах намерение да разбера, когато довлякох упоения кукер в изоставения склад.

Тръснах глава, запалих цигара и вдигнах капака на куфарчето с инструментите. Извадих един малък чук, подобен на онези, с които невролозите изследват коленните рефлексии на пациентите си. Само дето този не беше олекотен, а изработен от солиден метал и аз имах доста по-различна идея за употребата му.

— Съмнявам се, че няма да се пречупиш, моето момче — усмихнах се тъжно, издихвайки поредния сивкав облак. Метнах фасата на пода, стъпках го с тока на ботуша си и се приближих към него. — Не и след урока по анатомия, който смятам да ти преподам. Времето ни е ограничено, така че започваме. Първа точка: устройство на опорнодвигателен апарат, подточка — костна система...

3

Куриерът, според инструкциите, които бях дал на Тания, трябваше да дойде в точно определено време, и ако мога да използвам уличния жаргон, разцепи секундата.

Бях си отпуснал прогнозно пет часа, но свърших доста по-бързо от предвиденото. Остана ми време и за няколко непредвидени

дейности. След това, докато чаках, дори се опитах да изчистя, за да установя, че с подръчни средства мисията е невъзможна.

Пневмобилът се появи сред облаци прах, хъхрещ като астматик с тежък пристъп.

Върху предната му броня се мъдреше рисунка на нещо, което спокойно можеше да мине както за грифон, така и за летящ кон, а художникът съвсем не бе пестил шарените си боички.

ХВЪРКОВАТИЯ НИК пишеше с големи букви под рисунката, а над всяка буква трептяха по чифт стилизирани крилца.

Посрещнах го пред склада, с цигара, димяща в ъгълчето на устните, и увит в груба хартия пакет, оставен на стълбите до краката ми. Бях свалил подгизналия дъждобран, използван при разпита на Динко, после криво-ляво се бях опитал да отмия спеклата се по откритите части на тялото ми кръв. Носех сивата перука и очилата с рогови рамки, използвани при дегизировката ми в еротичния клуб.

Куриерската гилдия имаше доста строги правила за осигуряване на анонимност на доставката, в случай че такава бъде пожелана, но не исках да виждат истинското ми лице.

Залогът беше твърде голям. Изкушенията също. А в променения ми план объркването играеше важна роля.

Индивидът, слязъл от колата, беше младок с форма на бъчонка, някъде около възрастта на Динко. Косата му бе оставена да избуи на висок гребен, оцветен в яркорозово. На ухото му се люлееше безопасна игла, свързана с тънък синджир към обещата, минаваща в основата на ноздрите му. Нашийник от черна кожа, с вградени в него метални пирамидки, бе закопчан около бичия му врат. Кожен елек с пришити платнени кръпки, кожени панталони, впили се в бутовете му...

Свих рамене, мерейки го с поглед — поредния представител на някоя от хилядите шантави субкултури, виреещи на територията на Общността.

— Каква е хавата, мъжки? — разкри жълтозъбата си усмивка куриерът. — Казаха ми, че имаш пратка за мен.

Кимнах, без да го удостоя с отговор. Метнах фасата си към сгушената в тревата край стълбите външна чешма, където бях провел операция частична телесна хигиенизация.

После, пъшкайки, се наведох, вдигнах пакета, съдържащ кутия — дървен куб със страна около петдесет сантиметра, и му го връчих.

Когато обаче съобщих адреса на доставката и подчертах, че искам да остана анонимен, човекът петел подсвирна. Лукан бе влиятелна фигура в бандитския живот на Паралел, а външният ми вид явно не вдъхваше доверие.

— Не знам дали ще успея да го предам лично... — измънка, оглеждайки пакета от всички страни, след което внимателно го положи на земята. — Особено без подател.

— Желателно е, макар да не е задължително — проговорих за първи път, — а името ми няма никакво значение, колкото по-малко знаеш, толкова по-хубаво ще спинкаш. Кажете на охранителите, че могат да преслушат пратката с каквито там джаджи разполагат. Спокойно, не е бомба.

— Спокоен съм бе, мъжки — тросна се куриерът, — просто лично трябва да се уверя, че всичко е наред!

Врътна се към пневмобила си, отвори вратата зад шофьора и хлътна до половината в купето. При това негово действие пред зора ми се разкри удивителната гледка на другата му телесна половина, състояща се основно от изхвъркнал над тесните кожени панталони задник.

— Хм-м, уф-ф, да, да-а — пуфтя известно време, но най-накрая явно успя да намери каквото търсеше.

Исправи се и се обърна към мен.

В ръцете си стискаше три тънки пръчици, свързани под формата на буквата Y. Материята, от която бе изработена конструкцията, блестеше като полиран метал. Подобните на кебапчета пръсти на дебеланкото бяха сключени около двете къси, а третата, значително по-дълга пръчица стърчеше напред и завършваше с топче, голямо колкото нокът на палец, вътрешността на което бе изпълнена с някаква млечнобяла мъгла.

— Купих машинката от един много известен маг-физик — гордо изрече и се зае да прекарва пръчката с топчето над опакованата кутия между нас. — Изръсих му доста полкредити, но получих уверение, че няма взривно вещество в Общността, което да не може да се засече с нея. Започва да писука пронизително, направи ми демонстрация, даде ми и сертификат...

Напуши ме смях. Бях виждал доста детекторни устройства през живота си, но не и смехотворно изглеждащи играчки като тази. Все

пак, дори при изключително слабата вероятност продавачът, *маг-физик* — каквото и да означаваше въпросната титла — да не е бил шарлатан и този, хм, уред наистина да работеше, аз не изпитах никакво притеснение.

Съдържанието на пакета бе изцяло органично.

— Е, как е, приятелю?

Запалих поредния „Черен трол“

— Да, изглежда няма проблем — отвърна дебеланкото, избърса потта от лицето си и пак се въртна към пневмобила, за да остави машинката.

— Извинявай — рече, след като отново се обърна с лице към мен. — Когато сам си си работодател, трябва да изпипваш нещата три пъти по-добре от големите фирми! Мотото ми е: *По-бърз! По-сигурен!* Ясно е, че и Куриерската гилдия би задействала всичките си ресурси, за да те открие, щом те осъди на смърт, ако при доставката хвъркна във въздуха, но това едва ли би променило факта, че ще съм мъртъв като пушен свински бут.

Наведе се и взе пакета.

— След като изяснихме втората ти задача за днес — рекох, пъхайки ръка в джоба си, — трябва да те запозная и с първата. Преди голямата пратка ще занесеш на друго място ето това. Там го очакват и няма да ти задават никакви въпроси.

Куриерът се нацупи.

— И ми го казваш чак след като прибрах детектора? Когато се свърза с мен, приятелката ти ми рече, че трябва да се направи само един курс.

Повторно бръкнах в джоба си. Върху малката кутийка в десницата ми, опакована в същата светлокафява хартия като голямата ѝ сестра в скута му, се появи тлъста пачка полкредити.

— Мислиш ли, че щях да ти платя пет хилядарки, ако смятах да те изпепеля заедно с тях?

Обещата под ноздрите му нервно заигра и разклати верижката, свързваща я с безопасната игла на ухото.

— Майната ти, кукавелник — ухили се най-накрая и потната му длан обгърна ръката ми. — За тези бебчета съм готов на всичко!

— Адресът е надраскан отгоре — ухилих се и аз. — Виж дали го разчиташ, защото не се славя с краснопис.

— Цигара за из път? — предложих, щом получих утвърдителния му отговор.

Дебеланкото подпря пратката на коляно и прие почерпката.

Запушихме в мълчание.

Двама напълно непознати, споделили кратък миг на странна близост.

Вътре, в склада, разфасован и увит в найлони, обезглавеният труп на Динко нямаше как да му се наслади.

ГЛАВА XIX

ДРАКОНЪТ ВЪТРЕ В МЕН

1

Ръждясалият ключ превъртя с грозно стържене в катинара. Отпуснах веригата, прекарана през халките на вратата, и тя увисна като стара кожа на змия. Мярката за сигурност бе по-скоро символична — не се притеснявах, че някой може да проникне насилствено в склада и да се натъкне на разпарчетосания Динко. Макар привидно занемарено и изолирано, мястото принадлежеше на търговска къща, свързана с Вълчето братство в Паралел. Всеки потенциален взломаджия щеше да проучи обекта предварително и нямаше да посмее да си докара неприятности на главата.

Обърнах гръб на постройката, в очакване на Тания. Върколачката трябваше да е с пневмобила си някъде в близост, така че да забележи заминаването на куриера.

Още преди да променя плана и да изпратя голямата кутия на мазника, бяхме решили да се завъртим из баровския квартал в предпланината. Вилата на Лукан бе от новите, разположени по-високо, а все още незастроените хълмове над тях предоставяха чудесна панорама, особено ако си въоръжен с хубав бинокъл. Спокойно можехме да наблюдаваме привичките на охранителите, часовете на смените на екипите и изобщо да съберем всякакви сведения, които щяха да са ни от полза, в случай че предприемем директна атака.

С новите действия, замислени от мен, това вече не бе необходимо, ала смятах да оставя Тания да кара натам. Хрумна ми, че има вероятност да станем свидетели на раздвижването, предизвикано от пратката в имението на Лукан. Не се притеснявах, че ще изпуснем шоуто, ако такова се състои. Куриерът първо трябваше да се отбие до бистрото, в което Ванчо сърбаше традиционното си кафе, и чак след това да потегли към другия адрес. С напредването на следобед паък трафикът по улиците на Паралел щеше да се засили. Още време,

докато заемем позиция на хълма, предварително избран от нас за наблюдение, печелехме и от факта, че гардовете на мазнъто със сигурност ще проверят анонимния пакет, преди да го занесат на шефа си. Искаше ми се, макар да бе слабо вероятно, поне за миг да успея да зърна лицето на Лукавия, когато вдигне капака на кутията.

След около цигара време колата на върколачката се появи иззад ъгъла на склада и спря пред стълбите.

— Откъде го намери този образ, куриера? — запитах я, докато се намествах на мястото до нея.

— Николас Мъни, „Хвърковатия Ник“ е легенда в Многополисната Общност, приятелю — засмя се Тания. — Е, поне според собствените му думи.

— Да — ухилих се и аз. — *По-бърз! По-сигурен! Пуша и цигари, разбира се, и все пак предпочитам пури...*

Засмяхме се нервно, но тишината скоро увисна в купето.

— Динко? — наруши я най-накрая тя, хвърляйки ми бърз поглед.

— Не искаш да знаеш — наложих безизразна маска на лицето си. — Щом приключим с наблюдението на хълма, трябва да пратим чистачи в склада.

Тания не каза нищо.

Притиснах буза в страничното стъкло и се отдадох на тъжни мисли...

2

Като хирург ми се е случвало да наблюдавам пациенти с ужасяващи наранявания, сравнително спокойно понасящи състоянието си, и обратното — виждал съм други да припаднат след убождането на пръста им при вземане на кръв.

Различните хора реагират по различен начин на болевите дразнения, но ако се изключат адептите на някои култове, които в състояние на транс могат да търпят или да си причинят сами тежки увреждания без видима реакция, всеки човек има определен праг на болката, след който се пречупва.

Истинското изкуство обаче идва след момента на пречупването.

Целта е да запазиш разсъдъка на измъчвания достатъчно трезв, за да си сигурен, че извлечените от него признания не са лъжата, която си искал да чуеш.

— Човешкият скелет — информирах Динко — е съставен от двеста и шест кости.

Обикалях край него с ленивата походка на стар котарак, за да му дам възможност добре да огледа чукчето в ръцете ми.

Младият кукер вече трепереше. Лежеше гол на пода, с крайници, вързани за четири дълги по около педя железни пръчки, ориентирани в правоъгълник и явно забити в бетона още при изливането на плочата. Нямах представа каква е била функцията им, но сега ми вършеха прекрасна работа.

Върнах се при куфарчето с инструментите. Оставих чукчето и разгънах скатания дъждобран.

— Традицията повелява да започна от фалангите — продължих, а шумоленето на промазаната материя се сля с думите ми. — Това са късите тръбовидни кости на пръстите на ръцете и краката. По две на палците и по три на останалите пръсти.

— Да го духаш! — озъби се младият кукер, но — накъсана от чаткането на зъбите му — обидата имаше по-скоро комичен ефект.

Вече плътно опакован в найлона, поставих очила с пластмасови прозрачни стъкла на лицето си, пак хванах чукчето и се приближих към живата буква Х на пода.

— Времето обаче ни притиска — усмихнах се благо, — та ще караме по съкратената процедура.

Чукчето не беше достатъчно тежко, затова вложих голяма сила при замахванията. Металното му тяло се вряза с тъп звук в капачките на коленете на Динко и ги раздробих.

Изключих ума си точно когато момъкът писна от болка.

Започнах да сипя удари върху беззащитното му тяло.

Единствената мисъл, въртяща се в главата ми, бе, че преди да го подхвана и с бокса, ще трябва да го приведа във вертикално положение.

Динко се пречупи на първия час и запя, макар песента му да не погали слуха ми.

Сътрудничеството между Лукан и Калигулас Нергал — преизбрания Сенчест водач на вампирите в Многополисната Общност — датирало от десетилетия. Младокът бе събрал отделни частички от пъзела и бе стигнал до извода, че наставникът му най-вероятно е вербуван още по времето на постъпването си в Кукерското братство.

Това не успя да ме учуди. Не ме изненада и фактът, че въпреки наглед ефективните мерки — внимателното проучване на биографията на всеки кандидат, менталните бариери, залагани в подсъзнанието му след приема в организацията, и прочие механизми за осигуряване на надеждната защита на същата — сигурността явно се е пропукала. Реалист съм и знам, че няма идеална затворена система, която да не може да бъде пробита.

Из основи обаче бях разтърсен от гнусните дела на Лукавия през всичките тези години. Спрямо него самоубилият се в *Три Ка*-бърлогата си псевдовампир Нивън бе като невръстно кърмаче. Потръпнах от неволното сравнение, което бях направил наум.

Защото фъфлещият през кървава слюнка Динко ми обясни, че едно от *най-атрактивните бизнес начинания* на мазнъто напоследък било именно доставката на човешки бебета за клубовете на Калигулас Нергал. Този *деликатес*, както според младока го наричали самите кръволоци, бил закупуван от отчаяни хора — самотни, алкохолизирани или пристрастени към дрогата майки, както и съпружески двойки, изпаднали в нищета. А най-ужасното беше, че и самите родители може би не са вярвали на приказките за *новия живот*, който, уж, щял да бъде осигурен на отрочетата им в *приемни семейства*, но тези пари им трябвали, за да оцелеят.

Така или иначе стотици невръстни деца били изсмукани на частните партита на вампирите, с активното съдействие на Лукавия.

Що се отнася до историята, която най-много ме интересуваше, научих, че пак той бе измислил и задействал сложния план по дискредитирането на Гай Гришнав — основен конкурент на Калигулас Нергал за водач на вампирите в Общността. Съпругата ми случайно се оказала една от пешките, жертвани в тази зловеща жива шахматна партия, но пък радостта на стария ми враг, който съвсем не допускал такова развитие на нещата, била още по-голяма.

Сладък десерт!, с тези думи описал смъртта на Шели през смях, *Сладък десерт!*

Почти три месеца отнела подготовката на операцията, така че да стане факт непосредствено преди поредната Кървава декада и избора на новия Сенчест водач. Изработването на фалшивия втори Зъб на архивампира Белиал и кутийката с *древните символи*, разкриващи стойността на *артефакта*, поставянето им в гробницата на територията на Полис Кръстовище, насочването на иманярите към нея, информирането на Гай Гришнав за предполагаемата *безценна находка* и пр. и пр.

Всичко щяло да бъде наред, ако в последната половин година Лукан съвсем не се самозабравил, започвайки да води живот, доста по-лъскав от този, осигурен му от предполагаемото положение в организацията.

Популярността му сред братята главоломно нараствала и така влязъл в полезрението на Григо, явно от години наблюдаващ трупащите влияние кукери, които можели да се превърнат в реална заплаха за авторитета му. Неговите *уши и очи* случайно прихванали една от срещите между хората на Лукавия и вампирите, а това рискувало успеха на цялата конспирация. Е, мазникът не му бил изпуснал съвсем края, успял да реагира навреме, като наредил замитането на всички следи, елиминирайки и наблюдателите на Главния, и своите дребни играчи.

На дясната му ръка — Динко — пък се паднала честта да отрови Григо по време на празничен банкет.

— Нищо работа — размазаната физиономия на младока се бе деформирала още повече в гнусна усмивка — веднъж отпушил се да говори, не знаеше да спре. — От един познат кардиолог взехме хапченца, които да скапят и без това скапаната помпичка на Главния, ха-ха. Пуснах ги, стрити на прах, в чашата му. Беше толкова фиркан и дрогиран, че не се усети. Другото го знаеш...

Тук някъде бях престанал да слушам.

Гневът в гърдите ми — дракон, бавно изпускащ струйки горещ дим през ноздрите си — разпери могъщи криле и блъвна ослепително бял пламък.

Когато се опомних, в ръцете си стисках отрязаната глава на Динко.

В този миг вече знаех, че освен пакетчето, съдържащо диктофона с признанията на младия кукер, което бях предвидил да доставя по куриера на Ванчо, ще има и доста по-голяма пратка, адресирана до друг.

Исках да всея смут в главата му — точно както думите, които бях слушал допреди малко, бяха всели смут в моята.

Исках да разбере, че някой е влязъл в дирите му, някой, който няма да се откаже, докато не се окъпе в кръвта му.

Исках да се гърчи от страх за жалкия си живот.

Включих апаратчето, превъртях записа с Динко и след него продиктувах кратки инструкции за единствения от Кукерите, на когото в момента можех да се доверя.

Малко по-късно извадих от куфарчето портативната флекс машина, заедно с още няколко инструмента, и се заех да поработя върху отрязаната глава.

ГЛАВА XX

ПИКНИК В КРАЯ НА ПЪТЯ

1

... взех инстинктивно решение.

— Спри — рекох на Тания, зърнал витрината на деликатесен магазин.

Така де, наблюдението вече можеше да се замени с по-приятно занимание.

Имах нужда от леко отпускане след толкова много смърт.

— Какво правиш? — попита спътницата ми, когато се вмъкнах обратно в колата, стиснал пластмасова пазарска кошница, натъпкана с пакети храна и една бутилка вино, стърчаща между тях.

— Чуждите пари се харчат лесно, скъпа моя — ухилих се.

Което си беше самата истина. Ванчо ми осигури достатъчно полкредити, за да не изпитвам лишения през изминалите дни. По думите му — безвъзмездно, ала имах намерение да му се издължа до стотинка, в случай че остана жив.

Кафявите очи с жълтеникави петънца в тях, изучаващи ме от съседната седалка, пък започваха да се превръщат в основната причина да желая всичко да завърши благополучно.

— Купих и кошницата — продължих през нервен смях. Погледът на върколачката ме бе накарал да се почувствам неловко. — Бива ли пикник без кошница, мм? Хайде, тръгвай...

2

... седях, сгънат почти надве в складово помещение, затрупан с бърсалки за под и дезинфекционни препарати. Беше толкова тясно, че колената ми се опираха в брадичката.

Часовникът в главата ми работеше безотказно. Изтичаше двадесет и четвъртият час от последната ми среща с Ванчо в ресторанта и осемнадесетият от момента, в който старият кукер ме бе затворил тук. Преди това, разбира се, връчи ключ и на мен, за да мога да се измъкна навън, когато реша.

Повечето време бях изкарал в състояние на контролирана летаргия, но след излизането от нея преди час, започнах да изпълнявам серии със статични упражнения за тонизиране на схванатото ми тяло.

Завършил с раздвижването на поредната мускулна група, отпих малка глътка от бутилката минерална вода. После сдъвках блокче шоколад със стафиди.

До поредната сбирка на Кукерите, отсяващи кандидатурите за новия Главатар, оставах три часа. Срещата щеше да се проведе в тази сграда — в зала, отстояща на по-малко от десет метра от складовото помещение, в което се намирах аз.

Лукан Лукавия, разбира се, щеше да присъства.

И няма как — беше един от основните претенденти.

Започнах поредната серия упражнения. На устните ми изникна дяволита усмивка...

3

... черният път имаше добре отъпкани коловози и пневмобилът изкачваше височината без особени сътресения. Доста отдавна не беше валяло, а местността явно бе предпочитана от семейства или влюбени двойки за излет сред природата. На няколко места зърнах огнища, оформени с камъни и дръвца, струпани на спретнати купчинки край тях.

Вятърът облиза лицата ни, щом излязохме от колата и се заехме да постелем брезентовото платнище от багажника върху меката трева.

Демонстративно седнах с гръб към къщите, накацали на склоновете под нас. Разгънах пакетите — предимно колбаси и сирена. Отворих бутилката с тирбушон — пластмасова фигурка на джудже, стиснало стоманена кирка. Още една от импулсивните ми покупки в магазина. Разлях по няколко пръста в две метални канчета.

— Наздраве — рекох, след като предложих виното на Тания.

— Наздраве — отвърна ми тя. Изглеждаше смутена. Сякаш все още не можеше да повярва, че това наистина се случва. — А наблюдението?

— Наблюдението отпада — ухилих се и гаврътнах канчето си на един дъх. — Промяна в плана...

4

... Ванчо почти машинално се пресегна към пакета ми с цигари, оставен на ръба на план-чертежа.

— Тук — рекох, — от главния коридор, в който се намира залата, под прав ъгъл излиза друг, по-тесен. Първото помещение в началото на разклонението е малък склад. Идеално е за целта. Ще ме вкараш след полунощ. От теб знам, че преди определените за сбирките ви вечери, чистачи не се допускат на територията на сградата през целия ден.

Старият кукер запуши, втрещен в нокътя на показалеца ми, сочещ килийка от чертежа. Известно време сумтя, сякаш жилав секрет бе задръстил носа му.

— Искаш от мен нещо, заради което мога да си докарам беля на главата.

Улових очите му с поглед. Постарах се да не мигам, докато говоря.

— Прослуша ли записа, който куриерът ти донесе вчера?

Ванчо за последен път дръпна жадно от почти изсмукания фас и го смачка в пепелника.

— Ти как мислиш? Сънят и без това трудно ме намира, а снощи въобще не дойде.

Знаех какво е изпитал, нали малко преди него се бях пържил на същия огън. Точно в този момент обаче не исках да пускам черни мисли в главата си.

Сърцето ми биеше с лудешкия ритъм на влюбените. По устните ми като дамги все така пареха целувките на Тания от предния ден.

— Пратката с диктофончето е била анонимна — тръснах глава, за да прогоня спомена. — Срещите между нас никога не са се случвали. Няма как да те свържат с проникването ми в сградата. От теб

се иска само да носиш записа от разпита на Динко на сбирката и да го пуснеш, когато вляза в залата. Другото остави на мен.

Ванчо тежко въздъхна. Извърна очи от мен, но усетих, че съм го спечелил.

— Ще го убиеш — едва доловимо промълви.

— Ще направя каквото е необходимо.

5

... целунахме се. Главата ми се завъртя. Към замайването, причинено от бързите глътки вино, се добави една приятна лекота. Слабините ми се възпламениха. Заболя ме, но ми стана и хубаво.

Дрехи се разхвърчаха във въздуха.

Нямаше време за опознаване.

Дълго отлаганото трябваше да се случи на мига.

Най-накрая, почти едновременно със светкавицата, раздрала небето, бял пламък избухна пред очите ми и блаженството ме заля като вълна.

Бурята връхлетя без предупреждение точно както можеше да връхлети само една лятна буря. Капките дъжд ни зашибаха като куршуми, докато през смях събирахме дрехи и храна.

Малко по-късно, вече добрали се до пневмобила, продължихме да се хилим.

— Мисля, че още един мит беше разбит — изтърсих по някое време и на мига проклетх голямата си уста.

Тания ме погледна, явно очаквайки да продължа.

— Ами — прокашлях се неловко, — чувал съм, че по време на, хм, любовна игра вие, върколаците, претърпявате трансформация.

— Не е мит — спокойно отвърна тя. — Но се превръщаме само когато ни накарат да изпитаме оргазъм.

— О! — зяпнах и усетих, че бузите ми пламват.

В следващия момент Тания се разтресе от смях.

— Глупчо! Преминаването от едната в другата форма е сложен, контролиран от ума процес, който изисква пълно съсредоточаване. Това с *любовната игра* наистина са празни брътвежи. Виж, по въпроса дали наистина ме накара да изпитам оргазъм.

... нова светкавица подпали небосвода и в ретините ми изведнъж се отпечата картината на ококорения Лукан, взрян в кутията с отрязаната Динкова глава.

Бях я оформил като един от анатомичните препарати, които сами изработвахме по време на практическите занимания в медицинския университет.

Конкретно този наричахме „кошничка“

Черепният покрив се изрязва, оставя се само тясна костна лента в средата най-отгоре. Мозъкът се изважда, но обвивките му се отделят и запазват. Целта е да се онагледят т.нар. *синуси* — пространствата, образувани от тях, през които минават кръвоносни съдове, нерви и пр.

Ясно е, че моята „кошничка“ не беше от най-съвършените препарати. Все пак не беше предвидена за обучение.

Нямах представа как съм уловил образите, макар да не се съмнявах в истинността им, но след прекараните дни в колибата на Пан, вече не си задавах въпроси, на които не можех да отговоря.

— ... изпитах и то какъв. Хей, добре ли си?!

Опомних се в пневмобила, на седалката до Тания.

Върколачката ме разтърсваше.

Улових нежно китките и с треперещи длани.

— Всичко е наред, мила моя — казах, — всичко е наред...

6

— Ш-т — почти любовно прошепнах на гардовете, застанали в коридора пред залата. Двама в кафяви елечи, на възраст около тридесетте.

Показалецът на лявата ми ръка бе сключил перпендикулярен ъгъл с устните, а този на дясната — със спуська на револвера. Беше тежко оръжие — петзарядно, с мощни патрони, които буквално щяха да издухат мозъците им от толкова близко разстояние.

Може би осъзнаха този факт, може би ме разпознаха, а може би и двете, защото очите им се разшириха до размерите на салатиери.

Махнах левия показалец от лицето си, за да навра ръка в джоба. Напипах тънките назъбени дъгички на пластмасовите белезници, извадих ги и ги метнах в краката им.

— Закопчайте се един друг, пиленца — казах и разлюлях револвера пред замръзналите им физиономии. — Действайте, защото почвам да губя търпение.

Знаех, че нямат оръжие. Разполагането на такъв пост бе по-скоро въпрос на традиция. Братята в залата също бяха оставили пушката си на съхранение в големия сейф при входа на първия етаж. Всъщност там се намираха и единствените въоръжени кукери в сградата.

Насочих гардовете към склада зад ъгъла, от който преди малко бях изпъзлял. Сбутах ги между стелажите — едри млади мъже, сгънали тела в почти невъзможна еротична поза. Врътнах ключа отвън, после и аз се врътнах, за да измина обратно метрите до вратата на залата.

Поех си дълбоко въздух, пожелах си късмет и я разтворих със замах.

От обясненията на Ванчо знаех каква е обстановката.

Огромна маса, извита във форма на подкова, отворена към влизация. Зад нея — двадесет и един стола, на тях — двадесет и един братя в черни елечи. Трима — отсреща, и по девет мъже — отляво и отдясно.

Със сигурност постигнах търсения ефект.

Чуха се възклицания, очи се окръглиха, усти зейнаха, изскърцаха столове, ръце посегнаха към празни кобури.

— Запазете спокойствие, господа — казах тихо. Забелязал съм, че това е добър начин да накараш хората да те чуят.

Протегнах опипом лявата си ръка назад. Топката на вратата най-накрая се закачи в пръстите ми. Извих я и заключих отвътре.

Отпуснах дъх, подирих очите на Ванчо, средния от тройката в дъното, и му кимнах.

Беловласият кукер се прокашля нервно, после бавно плъзна дясната си ръка под масата. След няколко секунди я извади, стиснала сребристо апаратче. Положи го върху плота, щракна копче в горната му част, лентата изжува и накъсаният от болка глас на Динко се разля в залата.

Всички като хипнотизирани впиха очи в диктофона. Заслушаха се, притаили дъх.

Отместих поглед към стария си враг. Седеше от дясната страна на Ванчо — знаех предварително и това — опитваше се да прогори

дупка в гърдите ми с жабешките си очи. Злоба и страх прочетох в тях, когато разпозна говорещия от записа.

Усмихнах му се широко.

Лукавия реагира мълниеносно. Вече се бях убедил, че килограмите не му пречат да е бърз като пепелянка. Измести се наляво, сбутвайки се във Ванчо, пресегна ръка зад него, улови тила на третия от централно седящите мъже — кукер на около моята възраст, чието име в момента бе изхвъркнало от ума ми — и заби лицето му в плота на масата. Изхрущяха кости, човекът бе изваден от строя за секунда.

Миг по-късно левият лакът на мазника се склочи пред гърлото на Ванчо, в десницата му кой знае откъде изникна дълга игла, а върхът и допря пулсиращата върху шията на стареца каротидна артерия.

— Искам бавно да свалиш револвера — изсъска и капчици слюнка се поръсиха на масата пред него, — в противен случай ще издълбая второ гърло на дядката.

Усмихнах се още по-широко.

— Винаги си бил подлец — отвърнах, — но се надявах и братята да го разберат, вампирска подлого!

Лукан прехапа устни, десницата му се стегна, иглата леко хлътна в кожата под нея, ивичка кръв се стече по шията на Ванчо.

— Точно ти, галениче на съдбата няма да ми говориш за подлост — гневът превръщаше думите му в смешни писъци. — Точно ти, който още в самото начало бе поставен на крачка пред другите... Пусни револвера!

— Спокойно, спокойно — изрекох, вече добил сериозно изражение. — Да бъде както искаш.

Наведох се леко напред с лице все така обърнато към него и положих барабанлията върху паркета.

— Вдигни ръце! Сритай желязото с крак пред себе си и бавно тръгни насам! — кресна ми мазникът, след като се изправих.

Изпълних нарежданията му.

— Спри! — кресна отново, когато навлязох през отвора на масата подкова и се озовах на около три метра от двете притиснали се тела. — Ритни револвера към мен!

Ритнах го — смъртоносното парче метал изгромоля по дървото, спирайки се точно до краката на Лукан.

Дебелакът избута Ванчо настрани, пусна иглата и се приведе с пуфтене, за да сграбчи револвера.

Не мръднах, макар че всеки на мое място би опитал да се възползва от мига на разсейване.

— Глупак! — изфуча Лукан, вече надигащ се и насочващ дулото към мен.

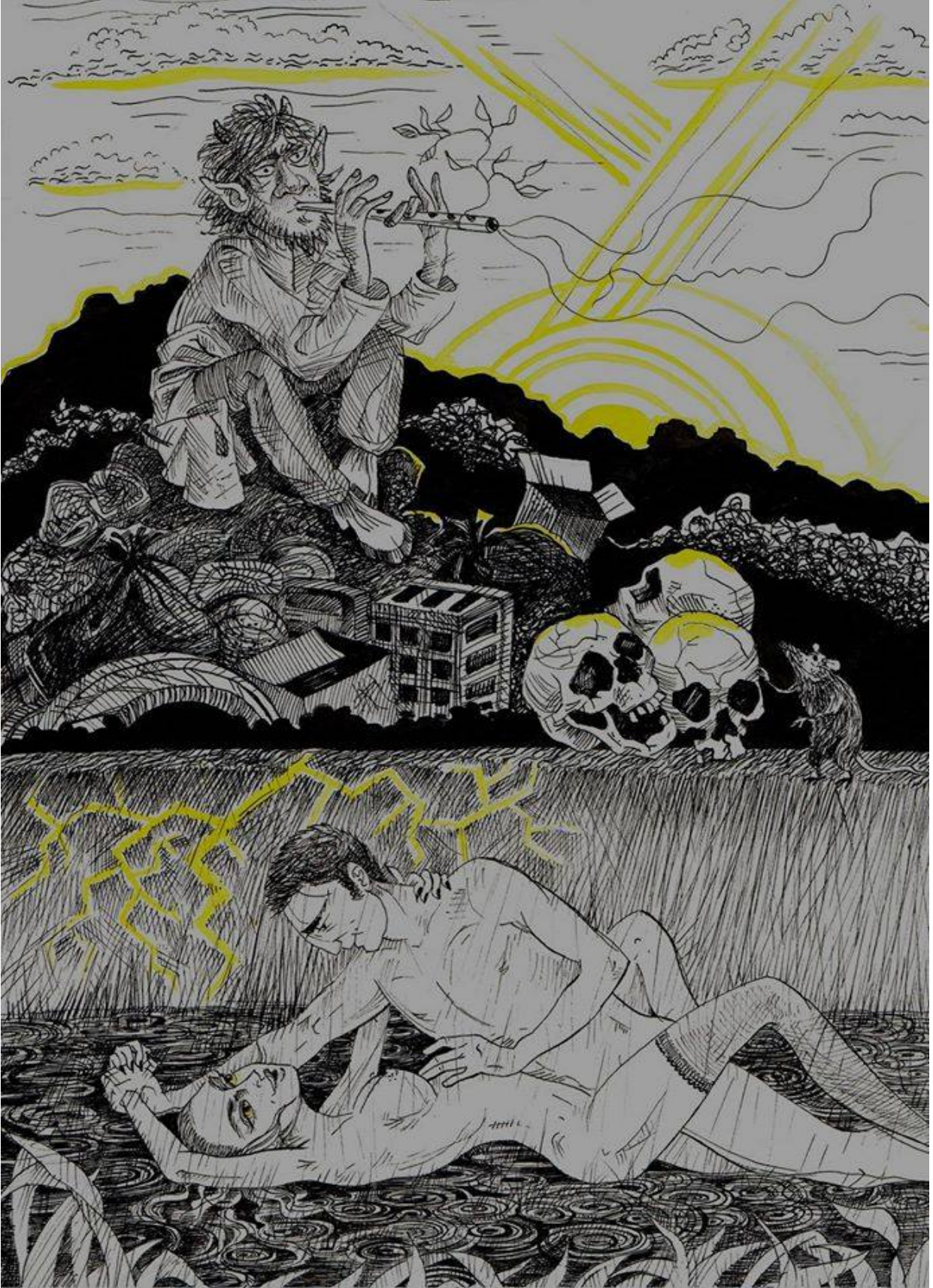
— Не, ти си глупакът — усмихнах се.

Свалих с рязко движение десница, все едно исках да отсека нещо невидимо във въздуха пред мен, пружинният механизъм под ръкава на ризата ми се задейства и малкото пистолетче на върха му падна в дланта ми.

— Бум — казах едновременно със свистенето на куршума, който се заби в средата на зейналата пред мен уста.

ТРЕТА ЧАСТ

*Гневът ми вече се сломи, ръка към мене
протегни, оръжието приеми, от тук поемаш
само ти...*

ГЛАВА ХХІ

ОЩЕ ЕДНО ГОРЕЩО БЛЮДО

1

Резкият контраст между необятното море от ръждивокафяв пясък, тук-таме разтопен под влияние на забравени вече оръжия, а после замръзнал в причудливи, подобни на гигантски тумори форми, и зеленината на Оазис Пет, внезапно изникнала на хоризонта, ме накара да затая дъх. Пилотът на наетия от Ванчо хеликоптер видимо не се впечатли, по време на пътуването ми бе обяснил, че изпълнява курсове от Полис Паралел до Облагородените територии и обратно през два-три дена.

Умишлено използвах външен транспорт, не исках посещението ми да привлече излишно внимание.

Очите ми се плъзнаха по прозрачни куполи с накацали върху тях фуниевидни филтри, пречистващи отровения пустинен въздух, и сребристи соларни панели.

Под куполите всичко бе обгърнато от най-различна по вид и размери растителност. Знаех цените, на които се търгува квадратният метър жилищна площ вътре, но се постарях да изхвърля гигантските цифри от главата си.

Предстоеше ми важен разговор, а още не бях решил как да подходя.

Хеликоптерът започна да се снишава. Овладях внезапно връхлетелия ме позив за повръщане при лекото разтърсване от кацането.

После минутите се размиха в коктейл от звуци.

Скърцането на пясъчинки под обувките ни по време на краткия преход от площадката до купола, влажният ми дъх, уловен в порестата материя на лицевата маска, мляскащият звук на отварящи и затварящи се шлюзове, съссъкът на газовия коктейл, отмиващ радиационния прах от телата ни.

Дориан ме очакваше в отсека за посрещачи. Тания беше пътувала насам ден след като опушках Лукан, за да подготви срещата и да му предаде часа на пристигането ми. За пореден път се изненадах колко малко братът прилича на нея. Косата му — с цвят, червеникавокафяв като на пясъка отвън, чертите на лицето — груби и ъгловати; единствено очите — с жълти петънца в тях — бяха същите като на сестра му.

— Ще ми трябват поне три часа — обърнах се към пилота, чието внимание вече беше привлечено от витрината на заведение за бързо хранене.

— Разполагаш с всичкото време на света, шефе — ухили се той. — Твоите хора обезпечиха курса ми, целодневния престой, че и отгоре.

Сега се сетих, че Ванчо ми беше споменал нещо такова сутринта, като се стягах за тръгване, но улисан в мисли, го бях пуснал да мине край ушите ми. За пореден път благослових стария кукер. Противно на напредналата възраст, умът му продължаваше да работи безотказно.

— Някакви премеждия по време на пътуването? — попита върколакът, щом се здрависахме и закрачихме към жилищните модули.

Сред изпепелените от войната обширни пространства, извън Оазисите, продължаваше да вирее Живот, в повечето случаи мутирал и агресивен, а някои от създанията вече бяха преоткрили примитивните метателни оръжия.

— Нищо сериозно — отвърнах и наистина беше така — една стрела с кремъчен връх, одраскала корпуса на хеликоптера, последвана от неточно изстрелян, вероятно с прашка, камък, прелетял на поне пет метра зад опашната перка. — Как е рамото? — запитах на свой ред.

— Имам леко ограничение в движенията — отвърна Дориан, машинално развъртайки ръката си във въпросната става. — Знаеш, че тъканите под кожата, влязла в контакт със сребърния куршум, некротизираха и останаха сраствания. Случва се, освен това да ме връхлетят пристъпи на зверска болка. Фактът, че съм жив обаче, бързо заличава всички неприятни усещания. Винаги ще съм ти благодарен, докторе!

— А как е тя?

Дориан тежко въздъхна, преди да отговори.

— Тъжна. Продължава да твърди, че е направила верния избор, но зная, че сърцето ѝ се къса. Не е лесно да предадеш баща си и в

резултат да го обречеш на сигурна смърт.

— Е — казах тихо, сякаш на себе си, — още една причина да не отлагам този разговор.

2

Вече не изпитвах съмнение, че на земята съществува ад.

Не и след онази кошмарна нощ, преминала в изследване на лабиринта от помещения и коридори, разпрострял се под имението на Лукан.

Натъкнахме се на стаи с инструменти за изтезания, каквито дори болен разум не би могъл да си представи — ковчези с побити отвътре шипове, дървени колела за разтягане, уродливи конструкции от метал, нажежавани и поставяни върху телата, гигантски триони и чукове, задвижвани от сложни механични системи...

Стаи, превърнати в костници, в които костите бяха сортирани според анатомичната им принадлежност — черепни, тазови, бедрени, раменни.

Стаи с бълбукащи в огромни вани зловонни течности, способни да разтворят плътта за броени секунди.

Дори стая — крематориум, смрадта от който, чрез глинен тръбопровод, се извеждаше високо в планината.

И разбира се, дневниците.

Цяла стая, изпълнена от пода до тавана със стелажи, на които, каталогизирани по години, бяха подредени тетрадки, тефтери, папки, класьори и всякакви документи, запечатали ужасяващите фантазии на човек, отдавна изгубил всичко човешко.

3

Дъщерята на Гай Гришнавк ни очакваше в уютна, обляна от светлина градина. Дориан залепи бърза целувка върху бузата и, след което тихомълком се оттегли.

Настаних се на плетен стол край масичка със същата изработка. На фона на шарените цветя около нея лицето на Нерония изглеждаше

мраморно бледо.

Изведнъж осъзнах, че е без светлоотражателен костюм.

— Как? — завъртях ръка около себе си и застинах с увиснала челюст.

Тя се усмихна леко, разбрала недовършения въпрос.

— Осветлението в целия жилищен модул е съобразено с физиологията ни, докторе — изкуствено е.

— Мхм — прочистих гърло. — Да не губим време.

През целия път насам бях прехвърлял думите, с които ще започна, защото знаех, че й нося нова болка, ала в мига щом отворих уста, притесненията се стопиха.

4

Разлистил бях на случаен принцип няколко от тефтерите на Лукан, датирани през последните години.

Фантазии, плод на извратен разум, и грандомански изстъпления се редяха страница след страница, след страница, изписани с красив по женски почерк.

В един от абзаците прочетох:

... вярвам, че Проклятието на Белиал ще се окаже точно обратното. Дългият живот наистина би могъл да се приеме за Проклятие, НО ако е притежание на Силния и е осмислен чрез болката на слабите, вече се превръща в благодат.

По-натам несвързаните брътвежи продължаваха:

... има начин човешкото същество да стане равно на вампира! Калигулас Нергал обаче отказва да ме допусне твърде близо! Нарича ме свой довереник, но в действителност за него съм просто човешка маша, само заучени фрази и недомлъвки излизат от устата му.

... аз не мога да бъда роб! ВЯРВАМ, че разковничето е в Зъба, ИСТИНСКИЯ ЗЪБ, притежаван от Сенчестия!

Въпрос на време е да се добера до могъщия артефакт!!!

С всяка прочетена дума започвах да осъзнавам, че манипулаторът на свой ред е бил ловко манипулиран, вероятно още от момента на вербуването му.

Запитах се дали всички не сме били просто разпилени парченца от ужасяващ и сложен пъзел, който дори създателят му едва ли би успял да нареди отново впоследствие.

5

— Е... — не се сдържах, когато минутите след края на разказа ми се удавиха в тягостна тишина.

Нерония вдигна очи към мен. Видях как нещо се надига иззад тъгата в тях.

— Историята е толкова невероятна, че няма начин да не е вярна. Кимнах.

— Към момента в Паралел циркулира слухът, че Лукан е убит заради злоупотреби с пари на Кукерското братство, но е въпрос на дни истинската причина да излезе наяве и...

— ... да стигне до ушите на Нергал — продължи мисълта ми Нерония. От предишната ѝ отпуснатост не беше останала следа. — А скоро след това наемните му убийци ще тръгнат насам. Защото, според Единния Кодекс на честта на вампирските кланове, той се е превърнал в мой смъртен враг. *Кръв се измива само с кръв!*

— И защото — рекох, — макар да звучи изтъркано, който удари пръв, в повечето случаи печели битката.

Потупах пакета с цигари в горното джобче на ризата. Пушеше ми се неистово, но се въздържах. Доставка на пречистен въздух бе една от причините за фантастичните цени на жилищните модули в Оазисите. Струваше ми се кошунство да увоня тази приветлива градина.

Бледата дама до мен не забеляза нервните ми движения, свела очи и явно вгълбена в мисли.

— Каква е твоята роля, докторе? — попита най-накрая.

— Аз съм просто вестносецът, който ти дава преднина...

Нерония отново вдигна поглед към мен. Прочетох въпроса в него.

— Това е — казах. — Не очаквай повече от мен. Уморих се от толкова смърт. При други обстоятелства нямаше да се кротна, докато не взема и главата на Калигулас Нергал, но обстоятелствата се промениха.

— Любов — подсмихна се тя. — Само любовта може да подпали очите така, както светнаха твоите.

— Да — отвърнах. — Любов.

6

Два дни след този разговор кончината на Сенчестия водач на вампирите взриви Многополисната Общност.

Куршумът бе намерил Калигулас Нергал в малките часове на нощта на терасата на популярен хематологичен клуб. Експерти установиха, че стрелецът се е намирал на покрива на необитаема сграда, отстояща на почти два километра. От тежките тъканни поражения, причинени на вампира, пък направиха извода, че парчето метал предварително е било обработено — най-вероятно накиснато в чеснов екстракт и оставено да засъхне.

— Пустият му Грим! — възкликна Тания, щом излязоха подробностите около убийството.

— Грим? — името ми се струваше познато.

— Спомняш ли си фалшивото покушение, което ти спретнахме пред портала на Клиниката за митологични създания?

Образите изведнъж нахлуха в главата ми. Моя милост, праметнал на рамо брезентова торба, пълна с оръжия, куче с форма на кебапче, отъркващо се в краката ми, съсък на куршум, витрина, пръскаща се на хиляди късчета...

— Тогава ти споменах за Грим — снайпериста, който никога не пропуска. Нощната стрелба, невероятната дистанция. В цялата Общност онези, които могат да реализират такова попадение, се броят на пръстите на ръката ми. А Грим е и приятел на Дориан — смигна ми.

Знаела е, помислих си, още когато е уреждала срещата с Нерония, е разговаряла с брат си.

— Пустият му Грим — изимитирах я и след миг двамата избухнахме в смях.

7

Ден след убийството на Калигулас Нергал пристигна писмото от Етичната комисия. Съобщавах ми, че завинаги съм изгубил право да упражнявам лекарската професия.

Взирах се в мастилените петънца, но се опитвах да погледна и навътре към себе си, за да разбера какво точно изпитвам.

Нищо.

Обливаше ме свръхестествена, изпразнена от съдържание лекота.

Смачках хартийката, метнах я в коша за боклук.

Палнах цигара, издишах клъбце дим.

В същия миг разбрах.

Проклятието винаги е било в нас, без оглед на това човеци ли сме, вампири, върколаци, или...

Оная изначална лошавина, която чака да ни сграбчи в унищожителната си прегръдка и от която малцина успяват да се отскубнат.

Тя всъщност е *Проклятието!*

И тогава ми хрумна, че единствено от мен зависи дали ще се примиря с този факт, или ще се опитам да се променя към по-добро.

Загасих цигарата в пепелника.

Надянах кукерския елек.

Препасах колана.

Звънчетата му пропяха.

Така трябваше — да ми напомнят за смъртта, която съм посял и която повече не смятах да сея.

Затворих очи и видях очи — кафяви, с жълти точки в тях.

8

— Искаш ли да дойдеш с мен на едно бунище в покрайнините на Паралел? — попитах я същия следобед.

— И какво ще правиш на *едно бунище в покрайнините на Паралел*? — на свой ред попита тя.

— Ще се науча да свиря на флейта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.